

ڈاکٹر محمد یونس بیٹ

توتوتو میں

توتو میں مریں

ڈاکٹر محمد یونس بٹ

سنگ میل پبلی کیشنز، لاہور

891.427 Mohammad Younus Butt, Dr.
Tu Tu Main Main/Dr. Muhammad
Younus Butt. - Lahore : Sang-e-Meel
Publications, 2000.
98p. : Tasveeri Khakay.
1. Punjabi Adab 2. Tanz-o-Mazah
I. Title

اس کتاب کا کوئی بھی حصہ سنگ میل پبلی کیشنز/مصنف سے باقاعدہ
تحریری اجازت کے بغیر کہیں بھی شائع نہیں کیا جاسکتا اگر اس قسم کی
کوئی بھی صورت حال ظہور پذیر ہوتی ہے تو قانونی کارروائی کا حق محفوظ ہے

2000

نیاز احمد نے

سنگ میل پبلی کیشنز لاہور

سے شائع کی۔

969-35-1141-7

Sang-e-Meel Publications

25 Shahrah e-Pakistan (Lower Mall), P.O. Box 997 Lahore-54000 PAKISTAN

Phones: 7220100-7228143 Fax: 7245101

<http://www.sang-e-meel.com> e-mail: smp@sang-e-meel.com

Chowk Urdu Bazar Lahore, Pakistan Phone 7667970

کمپائن پرنٹرز، لاہور

مجیب الرحمن شامی ہوراں دے ناں
 جتہاں چار روزہ زندگی نوں ہفت روزہ ”زندگی“ بنادتا

جھانتیاں

7	تُو تُو میں	-1
11	ہا سے پتا سے	-2
15	بیمار شمار	-3
21	چھی	-4
25	لا چا... لاہ چاء	-5
29	گھر جو- آئی	-6
34	کاہلیاں	-7
38	بڈھی	-8
45	چاچا چک چک	-9
49	مرنا	-10
54	چل جھوٹھا	-11
58	کڑمائی	-12
63	ویہلیاں	-13
66	اڈیک	-14
70	کوا-رے	-15

76	ٲرنا	-16
81	بابا بهشتی	-17
85	بهاگنڈاسا	-18
99	گا-لی	-19
95	رضائی	-20

تُو تُو میں میں

پنجابی صرف دو گلاں تے ہسدے نیں، اک اوس گل تے جیہڑی اوہناں نوں سمجھ آ جاوے تے دو جا اوس گل تے جیہڑی سمجھ نہ آوے۔ ساڈے پنڈاں وچ ہر کم کرن لئی وکھریاں وکھریاں ذاتاں نیں، جیہڑی ذات ہتھیں کجھ نہ کرے اوہنوں چوہدری کہن لگ پیندے نیں، جیویں پنڈ وچ جتی بنان لئی موچی، وال بنان لئی نائی تے نمازاں لئی مولوی رکھیا ہوندا اے، انج ای ہسان لئی ہر پنڈ وچ میراٹی ہوندے نیں۔ ہساتا میراٹیاں دی میراٹا اے جیہڑی سینہ بہ سینہ اگانہہ ودھ دی اے۔ ایہہ وکھری گل اے کہ کسے زنانی نے ہاس رس وچ ناں پیدا نہیں کیتا حالانکہ ایس طرح ہاس رس سینہ بہ سینہ اگانہہ ودھانا ہو سوکھا ہو جاندا۔ ہاس رس دی پہلی کتاب پنڈا دا میراٹی سی۔ پنجابی ادب وچ ہاس رس شاید ایسا لئی کسے نہیں لکھیا کہ ادبی چوہدری کدھرے اوہنوں ادبی میراٹی نہ کہن لگ پین۔

میں پنجابی ہاس رس دی کتاب ایس لئی لکھی کہ میں پنجابی ہاس رس دی کتاب پڑھنا چاہنا ساں۔ میں تے منجی تے وی اردو وچ نہیں سوں سکدا پر کئی ورہیاں تو اردو نال سوں رہیاواں۔ ایس دے باوجود میرا پنجابی نال پیاراوناں ای اے جتاں کئی ورہے پہلاں سی، ذرا نہیں بدلیا۔ لوکی تے ویلے دے نال بدل جاندا نیں۔ جیویں میرا اک یار لندن گیا، پہلاں ہفتے بعد فون کر داسی فیر مہینے بعد کرن لگ پیا۔ ہن ایناں بدل گیا اے کہ سال سال فون نہیں کردا، پر میں پنجابی وانگوں اوس یار نال ہن وی اوناں ای پیار کرناواں جتاں پہلا کر داساں، ذرا نہیں بدلیا یعنی نہ پہلاں کدی اوہنوں فون کیتا سی نہ

ہن کدی کیتا اے۔

پنجابی لکھن نال میرا ادبی قدودھ گیا اے۔ پہلاں ۵ فٹ انچ سی، ہن ۵ فٹ ۲ انچ ہو گیا اے۔ میں چھوٹے ہونڈیاں توں ای ایہو جیہاں ساں کہ سکو لے سارے ماسٹر مینو ”اوئے بٹا“ کہہ کے بلاندے پر حساب داماسٹر مینوں ”اوئے بٹا دو“ آکھ کے بلاندا۔ سب تو پہلا نقاد کون سی؟ ایہہ تے نہیں پتہ پر ایہہ پتہ اے شیشہ اوہنے ایجاد کیتا سی۔ انج ای مینوں ایہہ پتہ نہیں پہلا لطیفہ کیہڑا سی؟ پر ایہہ پتہ اے اوہ دنیا پیدا ہون توں نو مہینے بعد پیدا ہويا۔ میں اپنے یار ”ف“ کولوں پچھیا کہ ایس دنیا وچ لطیفے دی ابتدا کدوں ہوئی تو اوہنے جیہڑی ڈیٹ دسی اوہ میری ڈیٹ آف برتھ سی۔ ویسے کہندے نیں انج کل سب توں بوہتے لطیفے امرتسر وچ پیدا ہو رہے نیں۔ میں سمجھنا واں جیویں پٹھان ہونا کوئی ذات نہیں ایہہ اک کیفیت اے۔ کسے ویلے وی کوئی بندہ پٹھان ہو سکا اے۔ ایسے طرح کوئی بندہ وی کسے ویلے سردار جی ہو سکا اے۔ ویسے سرداراں بارے جنے لطیفے مشہور نیں، اوہناں وچوں صرف دو تن ای لطیفے نیں باقی سارے سچے واقعات نیں۔ مینوں ”ف“ نے اک لطیفہ سنایا جیہڑا انج سی: ”اک سکھ بک اسٹال تے گیا تے آکھیاں مینوں کوئی لطیفیاں دی کتاب دینا۔“ پر جدوں دا گولڈن ٹمپل تے حملہ ہويا اے، دھ سکھ دی تھاں دھ سکھ ہو گیا اے۔ کہندے نیں ڈکٹیٹراں دے دور وچ اکو خوبی ہونڈی اے اوہ ایہہ کہ ایہہ دور سدا نہیں رہندا..... میں کہنا واں اوہناں دے دور وچ اک خوبی ہو رہی ہونڈی اے کہ اوس دور وچ نویں نویں لطیفے سامنے آؤندے نیں۔ اوہناں وچوں کوئی تے اپنے مشہور ہو جاندے نیں کہ وزیر تک بن جاندے نیں۔ رنجیت سنگھ توں بعد پنجاب وچ صدر ضیاء الحق دا دور ہاس رس دا سنہری دور سی۔ صدر ضیاء الحق جس نائی کولوں حجامت بنواندے، اوہ وی ایہناں کولوں حجامت کرواندا رہندا۔ اک دن اوس نائی نے کہیا ”غریب پرور تہیں پاکستان وچ الیکشن ای کرادیو۔“ صدر ضیاء الحق نے اوہنوں اک اکھ نال ویکھیا، اوہ دونویں اکھاں کھول کے وی بندے نوں اک اکھ نال ویکھ سکدے سن۔ اوہناں نوں وٹ چڑھیا پر ڈروٹ گئے۔ دوجی وار فیر وال کٹان آئے تے نائی نے کہیا، بندہ نواز اپنی مانگ سنوارن دے نال نال عوام دی مانگ

دل وی دھیان دیو۔ صدر ضیاء نے غصے نال کہیا ”اوتے غدار اتنیوں ایہدی سزا ملے گی جا دس کوڑے کھا“۔ نائی پیریں پے گیا کہن لگا، مائی باپ (مائی اوہنے انج کہیا جیویں انگریزی بول رہیا ہووے) میں تے الیکشن دی گل ایس لئی کرداساں کہ میرا کم سوکھا ہو جائے۔ صدر ضیاء پچھیا ”کیہ مطلب؟“ کہیا ”جدوں وی میں الیکشن داناں لینداساں تہاڑے لوں کنڈے کھڑو جانڈے تے مینوں وال کٹن وچ بڑی سوکھالی ہونڈی“۔ کہندے نیں راجیو گاندھی تے صدر ضیاء الحق دی ملاقات ہوئی تے دونواں اک دوجے دے مشغلے پچھے۔ راجیو گاندھی نے کہیا ”لو کی میرے بارے جیہڑے لطیفے گھڑدے نیں میں اوہناں نوں اکٹھے کرناں واں پر ضیاء صاحب تہاڑا مشغلہ کیہ اے؟“ صدر ضیاء ہو راں آکھیا: ”میں اوہناں لوکاں نوں اکٹھا کرنا واں جیہڑے میرے بارے لطیفے گھڑدے نیں۔“

مزاح کیہ ہندا اے؟ ایہہ تے پتہ نہیں پر ایہہ پتہ وے کہ جدوں مزاح پڑھو پہلاں ”مزا“ آؤندا اے فیر ”حھو“ آؤندی اے۔ جیہڑا بندہ کسے مزاح نگار دی تحریر تے نہ ہسے سمجھ لوویاں تے اوہ بیمار اے یاں اوہ آپ مزاح نگار اے۔ پنجابی منہ تے دل کھول کے ہسدے نیں۔ ہسنا بندے دی صحت لئی ایناں ای ضروری اے جتاں کسے تے ہسن لئی صحت ضروری اے۔ میں ایہہ تے نہیں کہندا کہ ہسن نال مُردے جی پیندے نیں پر ایہہ کہنا واں مُردیاں دا جین نوں جی کرن لگ پیندا اے۔

ہاسے پتاسے

دنیا وچ ہس دی زنانی نالوں سوہنی کوئی شے نہیں، سگوں اک سیانی سوانی نے تے رب نوں ایہہ سوال کیتا سی کہ میری اڈا ہڈیا ربادس دنیا وچ ڈرے ہوئے بندے نالوں کوہی شے وی کوئی ہے؟ ہاسا کیہ اے! جے مسکان بولن لگ پوے تے ہاسا تے جے ہاسا چپ وٹ لوے تے مسکان۔ ہسن لئی منہ نہیں چاہیدا منہ لئی ہاسا چاہیدا اے۔ کہندے نیں ہسن لئی دند چاہیدے نیں پر میں کہناواں دند نہیں دل چاہیدا اے۔ ہاسے لئی کسے مزاحیہ لکھت دی لوڑ نہیں ہوندی۔ مینوں تے بوہتا ہاسا سنجیدہ مضموناں تے آؤندا اے۔ ہسن لئی میں تے سردار جی ہو رال ول ای منہ کرناواں۔

ہسنا بڑا اوکھا کم اے۔ رون لئی کیہڑی کسے شے دی لوڑ ہوندی اے۔ بڑا ای سوکھا اے، ہو رکھ نہیں لبھدا تے شیشہ ویکھ لوو۔ پر ہسنا ایڈا ای سوکھا ہوندا تے ہر بندہ روندیاں نہ جمد، ہس دیاں جمد۔ رونا ایناں سوکھا اے کہ میں تہاڈے سامنے ہسن دارونا رون ڈیاواں۔ ہسن دا دل نہ آوے تے ہاسے دامن اسابن جاند اے۔ بوہتے ہاسے نال بندے دے دنداں نہیں دو جے دے کن وی دکھن لگ پیندے نیں۔

میرے یار ”ف“ نوں لطیفہ سناؤ تے دودن بعد جا کے کھڑکھڑا کے ہس پوے گا تے فیر داد منگے گا، ”دیکھی میری یاداشت!“ ایہو جی اک امریکی ایکٹرس تصویراں دی نمائش دیکھن گئی۔ اوہ تھے اوہدی اک نیوڈ پینٹنگ لگی ہوئی سی۔ اک صحافی نے پچھیا ”میڈم ایس تصویر لئی تسیں ماڈلنگ کیتی سی؟“ آکھن لگی ”نہیں مصور نے اپنی یاداشت نال بنائی اے۔“ کچھ شکلاں ویکھ کے چہرے تے مسکان آجاندی اے، ساڈے ورگاہ چہرہ

ویکھ کے تے لوکاں نوں ہاسا ای آسکدا اے۔ بڈھی دا پتہ ایس گل توں نہیں لگدا کہ اوہ کس گل تے رس دی اے، ایس گل توں لگدا اے کہ اوہ کس گل تے ہس دی اے۔ جیہڑا چنگا ہسد اے اوہ مندا نہیں ہو سکدا۔

ہاسا چھوت دی بیماری اے۔ جتھے چار ہس رہے ہوں او تھے ساریاں دا ہسن نوں جی کر دا اے۔ جتھے چار رو رہے ہوں او تھے اوہناں نوں چپ کران نوں ای جی کر دا اے۔

انسان ہسن والا جانور اے، جیہڑا نہیں ہسد اوہ نرا جانور اے۔ ویسے سنیا اے کتے وی ہسدے نیں پر پوشل نال۔ مجھاں گانوں دی پوشل ستر کجن دے نال نال ایکسلریٹر دے کم وی آؤندی اے۔ امریکہ وچ ایہو جئے ادارے نیں جیہڑے پیسے لے کے بندیاں نوں روانہ کر دے نیں۔ ساڈے ہاں ایہہ کم ہر محکمہ مفت ای کر دا اے۔ یہودی ”دیوار گریہ“ تے جا کے روندے نیں۔ اک بندے نے عرب ڈرائیور نوں آکھیا مینو ”دیوار گریہ“ تے لے چل جتھے جا کے یہودی روندے نیں تے عرب ڈرائیور اوہنوں انکم ٹیکس دی عمارت کول لے گیا۔ جے پتہ لگ جاوے کہ کیہڑی قوم کس گل تے ہس دی اے تے ہاسا پے جاوے۔ بال لئی ماں دی جیب ای حبیب بینک ہون دی اے، اوہدے کولوں ای اوہنوں پیسے ملدے نیں۔ ”ف“ دے ماں جی اپنے ماڑے سن کہ اوہ اوہناں نوں پنجاب بنک آکھدا ہندا سی۔ اوہدے چہرے تے ہاسا انج کھلریا ہندا سی جیویں چہرہ کھلریا ہندا سی، ایسے لئی سارے اوہنوں کہندے منہ لپیٹ کے نکل جا۔ پنجابی بڑے ودھ نیں، کوئی اوہناں دے سامنے سنجیدہ گل کرے تے ہسن لگ پیندے نیں۔ تے جے کوئی ہسن والی گل کرے تو سوچیں پے جاندے نیں..... اسیں بڈھی دی گل نوں ہاسا بنا دینے آں تے اوہدے ہاسے نوں گل بنا لینے آں۔ ہر بندہ جمدار وندا اے۔ پر حضرت آدم پیدا ہو ندیاں سار روئے نہیں سن کیوں جے سچے زنانی نہیں سی جی۔

اللہ دیاں دو نعمتاں کمال نیں، اک بھل جانا تے دو جا ہس پینا۔ بھل جانا ایہو جی نعمت اے کہ تسیں جیل جاؤ تے فیر بھل جاؤ کہ تسیں جیل وچ او۔ کہندے نیں بھل

جانا بیماری اے۔ جے ایہہ بیماری اے تو فیر کیہ ہويا۔ بھلن والا ایہہ وی بھل جائے گا کہ اوہنوں کوئی بیماری اے۔ ہسنا روح دی غذا اے۔ روح کیہ اے؟ بھکھے بندے دا جسم اوہدی روح ہوندا اے تے رجے بندے دی روح اوہدا جسم ہوندا اے۔

روناتے خاص دنیا دا میوہ اے پر ہاسا جنتی پھل اے۔ جس جنت وچ منہ تے ہاسا نہ ہووے اوہ کوئی جنت نہیں، کوئی جنت بیگم ہو سکدی اے۔ جیہڑا نہیں ہسد اوہدے دند میلے نیں یاد دل۔ انگریز کہندے نیں ”لا فترازدی بیسٹ میڈ لسن۔“ ایہہ اوہ میڈ لسن اے جیہڑا اگر کوئی سائیڈ ایفیکٹ ہے تے اوہ ڈاکٹر تے ای ہوندا ہووے گا۔

ایہہ ہاسا ای اے جیہڑا مونالیزا نوں ککھوں لکھ کر دیندا اے۔ دنیا وچ سب توں اوکھا کم اوہ ہوندا اے جنھوں ہر کوئی کر سکے۔ کسے وی قوم دا ماضی تے مستقبل دسن لئی بس ایہہ پتہ کراؤ اوہ کس گل تے ہسدی اے۔ جیہڑی قوم اپنے اتے ہس سکے اوہدے تے کوئی قوم نہیں ہس سکدی۔ جے تہانوں ہاسا نہیں آؤندا تے اپنی نبض ویکھو ہو سکدا اے تسیں مر گئے ہوو۔ جیہڑا بندہ دیہاڑی وچ اک وار وی نہ ہسے یقین کر لو کہ اوہ چنگا بندہ نہیں..... اتھرو آں دا کیہ اے، دنیا وچ جی چھیتی اتھرو آسکدے نیں دنیا دی کوئی ہو رشتے نہیں آسکدی۔ کوئی جانور نہیں ہس سکدا پر بندہ ہس سکدا اے، ہو سکدا اے اوہ ڈارون دی گل تے ہس رہیا ہووے۔

ہاسے دی ماں غم اے ایسے لئی اوہنوں ہا! ورگا یعنی ہا!..... سا کہندے نیں۔ بعض لوک صرف ایس لئی روندے نیں کہ اوہ ہس نہیں سکدے۔ مارٹن لو تھر کنگ نے اک وار کہیا سی جے مینوں جنت وچ ہسن نہ دتا جاوے تے میں جنت وچ جان لئی کدی تیار نہ ہوواں۔ ہسنا تے بندیاں دا آپس وچ اک رشتہ اے۔ کلا بندہ ہسے تو کہندے نیں اوہدا دماغ ٹھیک نہیں۔ تے جے بوہت سارے بندے بیٹھے ہون تے فیروہ نہ ہسن تے اوہناں دا دماغ وی ٹھیک نہیں ہو سکدا۔ جتن والے نوں ویکھ کے ہسیے تے ایہہ اوہدا انعام اے، جے ہارن والے نوں ویکھ کے ہسیے تے ایہہ اوہدی سزا اے۔ ہسنا صحت مندی دی علامت اے تے رونا مندی صحت دی۔

دنیا وچ کلا بندہ اوہ اے جیہڑے کول شیشہ وی نہ ہووے۔ اج کل بندہ اک وارا ای

ہسد اے اوہ وی فوٹو کھچان ویلے۔ کہندے نیں اک تصویر ہزار لفظاں توں بھاری
ہوندی اے۔ انج ای اک ہاسا سوگلاں دی اکو گل ہوندا اے۔

میرا ہاسا بڑا خالص ہوندا اے یعنی بغیر کسے وجہ دے رلے توں۔ ہاسا کڑی دے
بلاں تے آجاوے تے لوکیں راہ بھل جاندے نیں تے جے اکھاں وچ آجاوے تے
راہواں مل جاندیاں نیں۔ ہاسا خوشی دا ہر کارہ اے۔ خوشی تے فٹ بال وانگوں اے
جیہدے پچھے بندہ نس رہیا ہوندا اے۔ پر جدوں مل جاوے تو اوہنوں ٹھڈا مار کے فیر
اوہدے پچھے نسن لگ پیندا اے۔ ہاسا خوشی دا رقص اے تے رقص پورے جسم دا ہاسا
اے۔ کہندے نیں ہسدے بندے تے روندی بڈھی دا کدی یقین نہ کرو۔ جو وی اے
میں تے ایہہ ای کہواں گا ہاسا نہ دبو دے ہسو۔ جنہوں ہسنا نہیں آؤندا اوہنوں کجھ
نہیں آؤندا تے جنہوں کجھ نہیں آؤندا اوہنوں ہسنا تے آؤنا چاہیدا اے۔

بیمار شمار

اوہ بیمار جیہڑا کسے شمار وچ نہ آوے اوہنوں بیمار شمار کہندے نیں۔ سدھی گل تے ایہہ وے کہ تیمار دار نہ ہووے تے بیمار ہونا بے وقوفی اے پر جے تیمار دار ہووے تے فیر بیمار نہ ہونا اوس تو وڈی بے وقوفی اے۔ میں ڈاکٹر آں تے ڈاکٹر جس بندے نوں آؤندیاں ویکھ کے سب توں چوکھا خوش ہووے سمجھ لو اوہ بیمار اے۔ میرا پار ”ف“ آکھدا اے ”ڈاکٹر نوں تے اگاں ودھ کے مریض دا استقبال کرنا چاہیدا اے“ اوہدا شکر گزار ہونا چاہیدا اے کیوں جے اوہ گھروں چل کے ڈاکٹر نوں اپنی جائیداد تے دولت دا حصہ دار بنان آؤندا اے۔“

ڈاکٹر تے اپنے بیوی ول وی اودوں غور نال ویکھدا اے جدوں اوہ بیمار ہووے۔ ایسے لیے میں دنیا وچ رہن والیاں دی دو طرح ونڈ کرنا ویاں اک بیمار تے دو جے اوہ جنہاں اے بیمار ہونا اے۔ لوکاں بیماری نوں مسئلیاں دا گھر کہہ کے مسئلہ کھڑا کیتا ہو یا اے حالانکہ بیمار ہونا تے سو مسئلیاں دا اکو حل اے۔ کسے انگ ساک دے ویاہ نہیں جانا چاہندے، بڈھی تنگ کردی اے، تسلیں آرام کرنا چاہندے او تے بیمار ہو جاؤ۔ تہاڈے بیمار ہون دا تہانوں ای نہیں تہاڈے یاراں متراں تے انگاں ساکاں نوں وی بڑا فائدہ اے۔ اوہناں نوں نت نویاں دوائیاں دے تجربے کرن لئی لیبارٹری مل جاندی اے۔ ایہہ ای نہیں جیہڑیاں دوائیاں اوہناں دے بہشتی رشتے داراں توں بچ گئیاں اوہ ورتن دا وی موقع مل جاند اے۔ رشتے دار کہن گے ساڈے جنے انگ ساک مرے نیں ایسے بیماری نال مرے نیں تے فیر بڑی آس نال تہاڈے ول ویکھن گے کہ آخر تسلیں وی

اوہناں دے رشتے دار او۔

ڈاکٹر ”ف“ اوہ ڈاکٹر اے جنہوں مریض دے وارثاں کولوں جو وی ملیا اوہنے اوہ کدی واپس نہیں ہون دتا۔ اوہنے تے کدی مریض واپس نہیں دتا۔ کوئی قسمت والا اوہے رستیوں مڑ گیا ہووے تے پتہ نہیں۔ مریض ڈاکٹر اں نوں رات ویلے وی آرام نہیں کرن دیندے۔ ڈاکٹر ”ف“ بوہت پریشان سی، کہن لگا: ”راتیں دوو جے فون آیا کہ جے تسیں نہ آئے تو میں نہیں بچنا۔“

میں کہیا ”ایہدے وچ پریشانی والی کیہڑی گل اے“ توں ڈاکٹر ایں تیرے لئی ایہو جہیاں کالاں آئیاں ای نیں۔“ کہن لگا ”پریشانی دی گل ایہہ وے کہ ایہہ کال میری بیوی لئی سی۔“

ویسے ڈاکٹر دی دوائی لین نال مریض دی صحت بہتر ہووے نہ ہووے مریض دے دوائی لین نال ڈاکٹر اں دی صحت بہتر ہو جان دی اے۔ بیمار ہونا ڈاکٹر اں دی مالی امداد کرنا اے۔ ویسے ڈاکٹری وی عجیب پیشہ اے، اوس نوں ختم کرن وچ لگا اے جس دی وجہ نال ایس پیشے دا وجود اے۔ میں تے آکھناواں بیمار ہونا میڈیکل انڈسٹری نوں فنانس کرنا اے۔ بیمار نہ ہندے تے ڈاکٹر اں دے بال بچے بھکھے مر جان دے۔ کہندے نیں روزانہ اک سیب ڈاکٹر نوں بندے کولوں دور رکھدا اے۔ ویسے سنیا اے جدوں دے اجمل نیازی ڈاکٹر بنے نیں، ادیب شاعر خواتین دے گھر والے وی گھر سیب لے کے جان لگ پئے نیں۔ ڈاکٹر کہوے میں ذرا تفریح لئی تھیٹر جا رہیاواں تے فیروی تھیٹر توں مراد آپریشن تھیٹر ای ہووے گا۔ میرے یار ڈاکٹر ”ف“ نے اپنی بڈھی کولوں پچھیا توں میرے لئی کیہہ کر سکنی ایں تے اوہنے کہیا میں تہاڈے لئی بیمار ہو سکنی آں۔ ڈاکٹر داساڈے ہاں ایہہ مقام اے کہ جیہڑا بندہ ڈاکٹر دے کلینک توں نکلے، جیب کترے اوہدی جیب نہیں کٹدے، فائدہ کیہہ؟ ویسے کہندے نیں جیب کتراوی ماہر سر جن وانگوں بڑی صفائی نال جسم توں بوہ جدا کر دالے، ایہہ وکھری گل اے کہ اوہنوں اپنے پیسے نہیں لبھدے۔

ہسپتال بیماریاں دے بنک نیں۔ ایہو جیہا بند و بست ہوندا اے کہ بندہ جیہیں بیماری

نال اوتھے داخل ہووے جدوں فارغ ہووے تے اوہنوں اوہ بیماری نہ ہووے، کوئی ہور ہووے۔ ہسپتالاں دے غسل خانیاں وچ گرمیاں وچ پانی ایہو جیہا ہوندا اے کہ نہان والا ٹھنڈا ہو جاند اے۔ تے سیال وچ ایہناں غسل خانیاں چوں نہان والا گرم ای نکلدا اے۔ اج کل ہسپتال وچ داخل ہونا فیشن اے، جیہدا پیو دادا گھر وچ بستر تے ای مر جاوے محلے وچ اوہ منہ دکھان جوگا نہیں رہندا۔ انج وی جو تسیں ہسپتالاں وچ کر سگدے او باہر نہیں کر سگدے۔ دل دے ہسپتالاں وچ روز دل بدلی ہوندے نیں پر جے تسیں کسے باغ وچ دل بدلی کر دے پھڑے جاؤ تے کوڑے پے جان۔

ہسپتالاں وچ مریض اپنے نرساں دی توجہ پاروں ٹھیک نہیں ہوندے جنے اوہناں دی بے توجہی پاروں ہوندے نیں۔ میرا یار ”ف“ آکھدا اے۔ میں جدوں بیمار ہوواں نرساں نوں سسٹر کہہ کے نیں بلاندا، کزن کہہ کے بلانا واں تے اوہ چھیتی آجاندیاں نیں۔ ویکھیا جاوے تے بیمار ہون دا ایس توں وڈا فائدہ ہور کیہ ہو سگدا اے کہ تسیں کڑیاں نوں اشارے کر کے بلاندے او۔ تندرست ہو کے کسے نرس نوں اشاریاں نال اپنے بیڈ تے بلا کے دکھاؤ؟ چنگا مریض اوہ ہندا اے جیہڑا ہسپتالوں ٹھیک ہو کے گھر آوے تے نرساں نوں دکھ ہووے۔ یونیفارم وچ نرس دا ایہہ مقام اے کہ سکاٹ لینڈ دے اک ہسپتال نوں اعلان کرنا پیا کہ جدوں وی کوئی نرس کسے نوں ذاتی طور تے کلی ملے تے پہلاں ہسپتال دی یونیفارم لاہ دیوے۔

اکبر الہ آبادی مینوں ہمیشہ اکبر اعلیٰ آبادی لگا، اوہ کہندا اے ہر نویں ایجاد اصل وچ نویں بیماری ہوندی اے۔ ایہہ ”بائی سائیکل“ ای دیکھ لو۔ شروع ای ”بائی“ توں ہندی اے فیر ”سیک“ آؤندا اے تے آخر وچ ”ال۔“ مینوں تے بائی سائیکل وچ اکو خامی نظر آؤندی اے کہ اوہ انج ٹر دی اے جیویں ”بائی“ ٹر رہی ہووے۔ ساڈا یار ڈاکٹر ”ف“ آکھدا اے میں ست سال اک بیماری وچ مبتلا رہیا۔ پچھیا فیر کیہ ہو یا؟ کہیا فیر میں انہوں طلاق دے دتی۔

ہر بندہ پیدا نشی طور تے ڈاکٹر ہوندا اے، ایہدا مطلب ایہہ نہیں کہ اودھی لکھائی بڑی بھیڑی ہوندی اے۔ ایہہ وے کہ جس بندے نوں وی تسیں محول وچ کہہ دیو کہ

میری طبیعت خراب اے، اوہ ساہ مگروں لئے گا پہلاں تہانوں نسخہ دے گا۔ جیہڑا بندہ انج نہ کرے سمجھ لو اوہ ڈاکٹر اے۔ ڈاکٹر اوہ بندہ اے جیہڑا سوہنی کڑی نوں دیکھن دے وی پیسے لیندا اے۔ پر ساڈا اک شاعر ڈاکٹر ”ف“ کول گیا، کہن لگا: ”میرا معدہ کئی دناں توں کم نہیں کر رہیا۔“

”ف“ نے پچھیا ”توں کر ناکہ ایس؟“

اوہنے کہیا ”پنجابی شاعری۔“

تے ”ف“ نے بوجھے وچوں چار روپے کڈھ کے کہیا ”جامعدے نوں کوئی کم لے دے۔“

نطشے کہندا اے، جدوں بندہ بیمار رہندا اے تے اوہدی اچھائی بیمار ہو جاندی اے۔ پر میں تے سمجھنا واں بیمار ہونا نیک ہونا اے۔ میں کدی کسے بیمار نوں بھیڑا کم کر دیاں نہیں دیکھیا۔ ویگن دے سفر تے ہسپتال دے Suffer نے جناں لوکاں نوں اللہ یاد کروایا اے ایناں کسے مسیت دے مولوی نہیں کروایا ہونا۔ دنیا وچ جتھے خون خرابہ کیتا تندرستاں کیتا۔ تھامس فلر نے آکھیا سی کہ تندرستی تے بیماری وچ ایہہ فرق اے کہ بیماری بندہ محسوس کردا اے پر تندرستی نہیں۔ ویسے جے تھامس فلر محسوس نہ کرے تے میں کہواں گا بندہ جیہڑی چیز محسوس ای نہیں کردا اوہدی گل کیہ کرنی۔

بڑھاپا اوہ بیماری اے جیہڑا کوئی علاج نہیں۔ ایس دنیا وچ سب توں بوہتے بندے ایس بیماری نال مرے۔ میرا یار ”ف“ آکھدا اے ”جوانی وچ اوہدی صحت ایہو جہی سی کہ جس محفل وچ بہہ جاندا فیر لوک ای اٹھاندے۔“ حالانکہ اوہنوں اٹھان دی وجہ اوہدی صرف صحت دی خرابی نہیں سی پر ایہہ گل حق اے بھئی لوکی بیمار نوں اگانہ ودھ کے اٹھان دی کوشش کر دے نیں۔ میں تے کئی بیماراں نوں اللہ نوں آپ اٹھان دیاں دیکھیا اے۔ جرمن کہندے نیں بیمار لئی نیندر ادھا علاج اے۔ پر عاشق تے بیمار نوں نیندر آجاوے تے فیر اوہ عاشق تے بیمار نہ ہوئے، عام بندے ہو گئے۔ ساڈی شاعری وچ عاشق نوں کدی وی محبوب اوہدے عشق یا تندرستی دی وجہ نال ملن نہیں

آیا، جدوں آیا عاشق دے بیمار ہون تے ای آیا اے۔ اج وی کوئی وڈے بندے تے بیمار اگے اچی نہیں بولدے۔

ہر بندہ چاہندہ اے اوہدا بچپن مڑ آوے۔ پر اوہدا کو طریقہ اے کہ تسیں بیمار ہو جاؤ۔ میں اپنیاں اکھاں نال بیمار ہو کے بڑیاں بڑیاں بڈھیاں نوں بچے بن دیاں ویکھیا اے۔ جیہڑی زنانی اے تیکر بیمار نہیں ہوئی سمجھ لو و اے تیکر اوہ زنانی نہیں ہوئی۔ بیوی تے بیماری نویں ہووے تے اوہدی بڑی خاطر ہوندی اے، تے جدوں پرانیاں ہو جان تے دونواں نوں کوئی خاطر وچ نہیں لیاندے۔ بیوی بیمار ہووے تے خاوند ایس لئی پریشان نہیں ہوندا کہ جے میں پریشان ہو یا تے ایہہ سچی مچی بیمار ہو جائے گی، بیوی دی بیماری دا اک علاج ایہہ وی اے کہ اوہدا علاج نہ کرایا جائے۔

تندرست رہن لئی بیمار ہونا ایناں ای ضروری اے جتناں بیمار لئی تندرست ہونا۔ جیہڑے کہندے نیں اوہ کدی بیمار نہیں ہوئے مینوں اوہناں دے تندرست ہون تے شک اے۔ کیوں جے بیمار ہون لئی پہلاں تندرست ہونا ضروری اے۔

چٹھی

میاں صاحب ساڈے گوانڈھی سن۔ اللہ نے اوہناں نوں سب کجھ بڑاوادھودتا
 ہو یا سی۔ بال اپنے سن کہ بندہ اوہناں دے گھر جاندا تے انج لگدا جیویں سکولے آگیا
 ہووے۔ ایسے لئی میں بستہ لے کے اوہناں دے گھرای جاوڑدا ساں۔ اوہ وی مینوں
 اپنے بچیاں وانگوں ای سمجھدے سن یعنی جدوں دل کردا کٹ لیندے۔ اوہناں نوں
 بالال دا آپس وچ لڑنا بوہت برا لگدا حالانکہ اوہناں دی گھر والی کہندی ”مسلمان بچے
 نہیں آپس وچ نہ لڑن تے ہو ر غیراں نال جا کے لڑن!“

اک دیہاڑے اسیں لڑ رہے ساں۔ انج سمجھو رورہے ساں کیوں جے رونا بالال
 دی لڑائی دائریڈ مارک اے۔ اتوں میاں جی آگئے۔ ”کیوں لڑ رہے او؟“ اوہناں لڑدیاں
 ہو یاں پچھیا۔ اسیں چپ کیونکہ لڑدیاں لڑدیاں ساہنوں لڑن دی وجہ بھل گئی سی۔
 ساہنوں چپ ویکھ کے چیک پئے ”چلو صلح کرو۔“ ساہنوں سمجھ نہ آوے کہ کس طرح
 کریئے۔ ”چٹھی پاؤ!“ اوہناں اپنے غصہ نال کہیا کہ اسیں ڈر کے اک دوجے دے گل لگ
 گئے۔ اوس دن مینوں پتہ چلیا کہ صلح کس طرح کری دی اے۔ عید والے دن وی
 جدوں لوکاں نوں چٹھی پا کے ملدیاں ویکھناواں تے مینوں چنگا لگدا اے کہ ایہہ سب
 سال دیاں لڑائیاں مکا کے صلح کر رہے نیں۔ پر جے کڑی منڈی نوں صلح کردیاں پلس
 والے ویکھ لین تے جھٹ پھڑ لیندے نیں۔ جیہدی وجہ میرا دوست ”ف“ ایہہ دسدا
 اے کہ تھانے تے بد معاشاں دیاں لڑائیاں جھگڑیاں دی وجہ نال نیں۔ جے لوکی صلح
 کرن لگ پئے تے پلس دی کیہ لوڑ رہ جاوے گی۔ ایس لئی پلس نوں اپنا ڈیپارٹمنٹ

بچان لئی لوکاں نوں صلح توں دور رکھنا پسند اے..... بہر حال ”ف“ دا جدوں داویا ہویا اے اوہدے کولوں پچھئے بھئی کیہہ کر رہیا ایں تے کہے گا تیری بھابھی نال صلح کر رہیا وال۔

جھھی اودوں پیدا ہوئی جدوں پہلی وار رب نے آدم دی دکھی توں حوآد کھری کیتی۔ ”ف“ کہند اے مرد نے اے تیکر حوآد پیدا ہونا زہنی طور تے قبولیا نہیں۔ ایسے لئی اج وی اوہنوں اوتھے واپس لان دا سوچدار ہندا اے جتھوں اوہ پیدا ہوئی۔ جھھی دا سارا حسن ایس گل وچ اے کہ جھھی پایا نہیں جاندا پائی جاندی اے۔ جے ایہدے وچ نسوانیت دی تھاں مردانگی آجاوے تے ایہہ جھھی نہیں رہندی، جھہا بن جاندی اے۔ جھھی وچ سینہ لاندے نیں تے جھھے وچ کنڈ لائی دی اے۔

کہندے نیں جھھی پانا تے گلے ملنا کو گل اے، پر کس طرح؟ گلے ملنا دلفظاں نال مل کے بنیا اے تے ملن والے دواں رہندے نیں۔ پر جھھی اک لفظ نال بنی اے تے ملن والے وی اک مک ہو جاندے نیں۔

بال نو مہینے ماں دے پیٹ وچ اوہدے نال جھھی پائی رکھدا اے تاں ای تے جن مگروں روند اوٹاں چر چپ نہیں کردا جتاں چر ماں اوہنوں سینے نال نہ لالوے تے فیر ایس دنیا وچ ماں اوہنوں اوٹاں چر اپنے سینے نال لائی رکھدی اے جتاں چر اوہ آپ ایہہ کم کرنا جوگا نہیں ہو جاند ا۔ سونا دراصل زمین نال جھھی پانا اے تے سبے ایہہ جھھی لمی ہو جائے تے فیر رشتے دار چھیاں پایا کے اک دوجے نوں تسلیاں دین لگ پیندے نیں۔ تے اوہ کہانی جیہڑی جھھی توں شروع ہوئی جھھی تے جاکدی اے۔

میرایار ”ف“ کہند اے۔ اج تک مینوں کسے بندے بے وقوف نہیں بنایا۔ ٹھیک آکھدا اے اوہنوں کسے بندے بے وقوف نہیں بنایا، اللہ نے بنایا اے۔ کہند اے جھھی دنیا داسب توں پہلا لباس اے، جیہڑا بے وی کئی افریقی قبیلیاں وچ پایا جاند اے، جتھے اے کپڑے پانے شروع نہیں کیتے۔ ویسے اک علاقے نوں تے میں وی جاناواں جتھے اے لوکاں کپڑے پانے شروع نہیں کیتے۔ اوہ اے ہالی وڈ۔ اوتھے جس کڑی منڈے نوں دیکھو اوہدے گل وچ قمیض ہووے بھاویں نہ ہووے جھھی ضرور ہووے گی کیونکہ

جھھی حقیقی زندگی وچ ہووے تے زندگی کامیاب اے، فلم وچ ہووے تے فلم کامیاب۔
 انج ویکھیا جاوے تے سارے لیڑے جھھی دے اصول تے ای بنائے گئے نیں۔ قمیض،
 کرتا، سویٹر، بنیان سب نے بندے نوں جھھی ای تے پائی ہوندی اے۔۔۔ ”ف“ کہندا
 اے بندے نے سارے لباس ایس لئی بنائے نیں کہ اوہدے کول جانوراں وانگوں ستر
 پوشی لئی دمب نہیں سی۔ پر میں کہنا واں بندہ صرف کپڑے ایس لئی پاؤندا اے کہ اوہ
 جھھی پاؤندا اے، جیہڑا ہور کوئی جانور نہیں پاسکدا۔ انج وی جیہڑا جھھی پاسکدا اے اوہ
 جانور کس طرح ہو یا؟ بندے تے جانور وچ ایہہ ای فرق اے جیہڑا جھھی تے چھ وچ
 اے۔ انسان اشرف المخلوقات صرف ایس لئی اے کہ اوہ جھھی پاسکدا اے۔ ایسے لئی
 جدوں ”ف“ کسے خاتون نوں ویکھدا اے، اوہدا دل اشرف المخلوقات بن نوں کرن
 لگ پیندا اے۔

تیلے جھھی پالین تے آہلنا بن دا اے، جے جھپا پالین تے جھاڑو بندی اے۔ انگلاں
 جھھی پالین تے دشمن لئی مکا بن جاندیاں نیں، تے جے میاں بیوی ایہہ کر لین تے
 دشمن لئی لشکر بن سکدا اے۔ پتیاں جھھی پالین تے پھل بند اے۔ دن رات نال جھھی پا
 لے تے شام ہو جاندی اے، تے جے رات دن نال جھھی پالو وے تے سویر ہون لگ
 پیندی اے۔ تے جے پوری قوم جھھی پالو وے تے مینار پاکستان بند اے۔

انگڑائی لینا بندے دا اپنے آپ نال جھھی پانا اے۔ جنہوں جھھی پان نال ٹھنڈ پوے
 سمجھ لو واہ تہاڑا اپنا اے تے جے نگہ لگے تو سمجھ لو و تسیں اوہدے اپنے او۔ جیہڑا سارا دن
 چھیاں پاندا پھرے، اوہ جوان تے جیہڑا جھھی پاؤن وچ سارا دن لاہ دیوے اوہنوں بڈھا
 کہندے نیں۔ انج وی بڑھاپے وچ بندہ زیادہ توں زیادہ اپنے نال ای جھھی پاسکدا اے۔
 ایسے کوشش وچ بڈھے لگے ہو جاندے نیں۔

بندے ون سونے ڈھنگاں نال جھھی پاندے نیں۔ بعض انج جھھی پاندے نیں
 جیویں کپڑے پارہے ہون تے کچھ انج جیویں کپڑے لاہ رہے ہون۔ سیاست دان تے انج
 چھیاں پارہے ہوندے نیں جیویں ڈاک خانے وچ خطاں تے مہراں لا رہے ہون۔
 الیکشن جھھی دی کلیرنس سیل داناں اے۔ الیکشن توں پہلاں لیڈر اگانہ ودھ کے جھھی

پاندے نہیں تے الیکشن توں بعد چھمی پا کے اگا نہہ ودھ جاندے نہیں۔
 چھمی دیاں کو تر سو شکلاں نہیں۔ ہتھ ملانا ہتھاں دی چھمی اے۔ ایہہ ای نہیں کسی
 دی گل نال اتفاق کرنا اہدی سوچ نال چھمی پانا اے۔ چھی چھمی نوں شارٹ ہینڈ وچ
 کہندے نہیں۔ چھمی نہ ہندی تے میں سمجھدارب نے بڈھی دیاں بانہواں صرف
 چوڑیاں پان لئی بنائیاں نہیں۔ بوہتی گھر ک بندے نوں اوتھے ہوندی اے جتھے گھر کیا نہ
 جاسکے۔ چھمی پان نوں وی اوتھے جی کر دا اے جتھے اگلے چھاپان نوں کرنا۔

چھمی کاغذ تے آجاوے تے شعر بن جاندی اے، تسیں سارا ادب پھول کے دیکھ
 لوؤ۔ شاعر اں ادبیاں جو کجھ لکھیاتے جو چاہیا اوہ اک لفظ وچ دسنا ہووے تے اوہ چھمی ای
 اے، کدی رب سوہنے نال تے کدی یار سوہنے نال۔ محلیاں وچ کڑی منڈی دی چھمی
 نال نکلیاں قیامتاں آوندیاں تے تسیں دیکھیاں ای ہون گیاں، وڈی قیامت وی چھمی
 نے ای لیاؤنی اے۔ ایہہ چن سورج تے تارے ایویں تے دن رات چکر نہیں لاندے
 پھر دے۔ موقع ملدیاں ای اوہناں اک دوجے نال چھمی پالینی اے۔ تے فیر اصلی
 زندگی شروع ہونی اے۔

بندے دی کشش شکل تے زمین دی کشش ثقل دوجیاں نوں ہک نال لان لئی ای
 اے۔ ایس دنیا وچ ادھی ہلچل چھمی پان لئی ہو رہی اے، تے باقی ادھی ہلچل چھمی نال۔
 ہور تے ہور گھڑی دیاں سوئیاں صرف ایس لئی چکر لاندیاں رہندیاں نہیں کہ ہر چکر
 توں بعد اوہناں نوں چھمی پان دا موقع ملدا اے۔

کہندے نہیں بندہ اپنے ورگے نال چھمی پاند اے۔ پر میں کہنا واں بندہ جیہدے
 نال چھمی پاند اے، اوہ اپنے ورگا ہو جاند اے۔ جدوں تیکر دنیا وچ انسان اے، چھمی
 رہوے گی بلکہ جدوں تیکر چھمی اے دنیا وچ انسان رہوے گا۔ کیوں جے انسان دی سچی
 تے سچی محبت داسب توں پہلا تے آخری اظہار ایہہ ای اے۔

لاچا..... لاہ چاء

انگریز اودوں منہ کھول دے نیں جدوں اوہناں کول کہن لئی کوئی خاص گل ہووے۔ تے پنجابی اودوں منہ بند کر دے نیں جدوں اوہناں کول کہن لئی کوئی خاص گل ہووے۔ پر میں تے ایس لئی چپ نہیں ہوسکدا کہ زنانی تے ڈاکٹر دی چپ چنگا شگون نہیں ہوندی۔ پر پرسوں میں بڑا چپ چپ ساں۔ گل ایہہ وے کہ مینوں نیندر بڑی آؤندی اے اودوں اٹھناواں جدوں فیر سونا ہووے۔ تسیں پچھو گے میں سوں سوں کے تھکدا نہیں؟ تھکناواں تے جدوں تھک جاواں فیر آرام کرن لئی سوں جاناواں۔ اک یار نے آکھیا ”ایہدا اکو حل اے“ ویا کرا لے۔“

دو جے آکھیا ”اوہدا کیہ فائدہ؟ بندہ تے ویاہ کر دای سون لئی اے۔ توں انج کر لاچا بنھیا کر۔“ اوہنے تے ایہہ وی آکھیا کہ دفتراں وچ لوکی کم گھٹ کر دے نیں سوندے بوہتے نیں۔ ایس لئی دفتراں وچ وی لاچا بنھنا لازمی بناوتا جاوے تے دفتراں وچ کم ودھ جاوے گا۔ کم ودھ جان والی گل من والی اے۔ میرے اک جانن والے دفتر وچ لاچا پانا شروع کیتا تے ہر ویلے دفتر وچ لاچا ہی بنھدا رہندا۔ اخیر اک دن باس نے تنگ آ کے آکھیا:

”کسے دن دفتر وچ چھٹی لے کے ایس لاچے نوں بنھ ای لوو۔“

تسیں منوں بھاویں نہ منو، پر ایہہ گل ہے ٹھیک۔ سارپاں قوماں کئی کئی ایجاواں کیتیاں۔ کسے جہاز بنایا تے کسے ایٹم بم۔ پر میں جدوں لاچے ول ویکھناواں تے مینوں دنیا دا پہلا ایئر کنڈیشن لباس وی کسے ایجاوناں گھٹ نہیں لگدا۔ گرمیاں وچ گلا

کر کے بکل مار لو و تے ایئر کولر، سردیاں وچ بکل مار لو و تے ہیئر، سنگھار کر لو و تے لنگی۔ تے جے پان والی سنگھار کر لئے تے ساڑھی۔ سرتے پالو و تے دوپٹہ، گل وچ پالو و تے پٹہ، زنائی نوں سر پیئر ہو وے تے ایہدے نال کس کے سر بن دیو جے ایہہ پیڑ بو ہتی لمی ہو جائے تے ایہوں سرتوں ذرا تھلے کھسکا کے کس دیو۔ لاچاتے ہے ای لا۔ چاہ۔ کہندے نیں ساڈے ملک وچ وی سی آر تے ڈش انٹینا توں بعد لاچا سب تو بو ہتی فحاشی پھیلار ہیا اے۔

انگریزاں جو وی لباس بنایا جسم نوں لکان لئی نہیں تکان لئی بنایا۔ پر لاچاتے ستر پوشی دے کم ای نہیں آؤندا، سگوں اکہتر بہتر تہتر پوشی دے کم وی آؤندا اے۔ انگریزاں لاچے نوں وگاڑ کے سکرٹ بنائی۔ سکرٹ اوہ لاچا اے جیہدے وچ کوئی سکرٹ نہ ہو وے۔ پتلون دی تے کوئی شخصیت ای نہیں اتوں واحد تھلیوں جمع۔ ایہہ ای نہیں جے کدھرے بندے نوں پیراں بھار بہنا پے ای جاوے تے اٹھن لئی سوئی دھاگا لہہنا پیندا اے۔ شلوار قمیض دا کیہ دسیے، شلوار تے چستی داہر ”وار شل“ کر دیندی اے۔ کسے باہر دے ملک لہہنوں پا کے ٹر جاؤ تے اگلے عیادت کرن لگ پیندے نیں۔ بکنی (Bikini) اوہ لباس اے جیہڑا ڈاکٹر انور سجاد دے افسانیاں وانگوں ہوندا اے۔ ادھ وچکاروں شروع ہو کے جتھے جی کروا اے اکو دم مک جاندا اے۔ لاچا لچا ہو جائے تو اوہنوں لنگوٹی کہندے نیں۔ لنگوٹی بندے دا کجھ نہیں لکاندی، سگوں آپ بندے وچ لکی ہوندی اے۔ گاندھی جی لنگوٹی پاندے سن۔ ہندوستان وچ پہلاں اک گاندھی سی، حکومت نے ایسی مہنگائی کیتی کہ ہن تے گھر گھر گاندھی نظر آؤندے نیں۔ ساڈے تاریخ دے پروفیسر اک وار کہیا کہ ملکہ الزبتھ جدوں کشتی وچوں اتری تے والٹر ریلے نے اوہدی راہ وچ اپنا کوٹ لا کے وچھا دتا۔ جیہدی وجہ نال ملکہ اکھاں چکن جوگی نہ رہی۔ میں کہنا واں شکر اے والٹر ریلے دی تھاں مہاتما گاندھی نہیں سی، نہیں تے ملکہ اکھاں کھولن جوگی نہ رہندی۔

لاچے داہور کسے لباس نال کیہ جوڑ۔ ایہہ تے اوہ لباس اے جیہدے اپنے وچ کوئی جوڑ نہیں ہوندا۔ لہہنوں سین لئی درزی وی نہیں چاہیدا۔ لک بنھن لئی نالے دی وی لوڑ نہیں۔ ہور تے ہور لاہن لکیاں لاہن دی وی لوڑ نہیں۔ کہندے نیں لاچا و پہلے

بندے بندے نہیں کیوں جے ایہہ گھڑی مڑی لٹھ جاندا اے تے فیر بنھنا پیندا اے۔
 کہندے نہیں لاچا سلیپنگ سوٹ اے بالکل غلط، لاچا بنھیا ہووے تے بندہ سوں نہیں
 سکدا۔ سوں جاوے تے لاچا بنھیا نہیں ہو سکدا۔

کھانا بندے دا اوہ لباس اے جیہڑا اوہ اندروں دی پاند اے، ایسے لئی جیہدے ڈھڈ
 وچ روٹی نہ ہووے اوہ تھاں تھاں تنگا ہوندا اے۔ کہندے نہیں لاچا گرمیاں دا لباس
 اے۔ ٹھیک اے کسے جوانی نے پایا ہووے تے واقعی گرمیاں آجاندیاں نہیں۔ ویسے کسے
 نوں بوہتی گرمی لگدی ہوے، تھاں تھاں تھاں تے لڑا ہووے، اوہنوں پر امن بنان دا
 اکو طریقہ اے اوہنوں لاچا پواد یو۔ کیوں جے لڑائی وچ دو جے نوں سنبھالنا سوکھا اے، پر
 لاچے نوں سنبھالنا اوکھا۔ چھوٹے ہوندیاں میں جوں پہلی وار لاچا بنھیا تے انج لگا جیویں
 دیکھدیاں ای دیکھدیاں جوان ہو گیا واں تے گل وی ٹھیک اے لاچا جواناں دا لباس
 اے۔ بال تے بڈھے کولوں اپنا آپ نہیں سنبھالیا جاند ایہنوں کس طرح سنبھالے گا۔
 مینوں کلچے تے کلچر پسند اے۔ میں کہنا واں کڑیاں دا لباس ایناں تنگ نہیں ہونا چاہیدا کہ
 ویکھن والے کولوں ساہ ای نہ لیا جاوے۔ تنگ لباس بارے میں اک ڈاکٹر کولوں پچھیا
 ”سنیا اے تنگ لباس والیاں بڈھیاں دی سر کو لیشن (Circulation) رک جاندی
 اے؟“ اوہنے آکھیا میں ہر فنکشن توں بعد ایسے نتیجے تے پہنچا واں کہ تنگ لباس والیاں
 بڈھیاں دی سر کو لیشن ودھ جاندی اے، پر لاچا اوہ لباس اے ایہہ جتناں کھلا ہووے اوہنا
 بوہتا تنگ کردا اے۔

کسے وی قوم دی رہتل تے ویسے داویر دا اوہدے مرداں دے تن دے لیڑیاں تے
 بڈھیاں دے تن لیڑیاں توں ہوندا اے۔ لاچا ویکھ کے بندہ دس سکدا اے کہ ایہہ لباس
 پان والی قوم دل، جیب تے طبیعت دی کنی کھلی ڈلھی ہووے گی۔ کیوں جے لاچا دو جے
 کپڑیاں وانگوں لکان والے ہصیاں نوں دکھان، تے دکھان والیاں نوں لکان دا کم نہیں
 کردا۔ ایہہ پنجابیاں وانگوں سدھاسدھا اے، لکائے گاتے سبھ کجھ، جے دکھائے گاتے
 سبھ کجھ۔ لاچا ساڈی آزاد طبیعت دا اوہ جھنڈا اے جیہڑا اسیں کسے ڈنڈے نال بنھ کے
 نہیں لہرایا جے نال بنھ کے لہرایا اے۔

گھر جو..... آئی

گھر جو آئی گھر وچ کس طرح رکھی دالے ایہہ تے کوئی Interior Decorator ای دس سکدالے البتہ اوہنوں و تھ وچ رکھن دا اکو طریقہ اے جے اوہ پڑھیا لکھیا وے تے اوہنوں اک کاغذ پھڑا دیو جیہدے دونوں پاسے (PTO) لکھیا ہووے تے جے اوہ پڑھیا لکھیا نہیں تے اوہنوں گھر دے گول کمرے وچ لے جا کے کھواک نکرے بہہ جا۔ گھر جو آئی مینوں کدی وی جنا نہیں لگا۔ گھر جو آئی اصل وچ گھر جو..... آئی وے۔ جہاں گھراں وچ دھیاں جوان ہون اوہ گھر وچ جوان نوکر رکھدیاں گھبرانڈے نیں اوہ گھر جو آئی رکھنا پسند کردے نیں۔ جیویں چنگا کتا اوہ ہندا اے جیہڑا اوس گھر دی وی رکھوالی کرے جس گھر وچ کوئی وی بٹے نہ ہووے۔ ایسے طرح چنگا گھر جو آئی اوہ ہندا اے جیہڑا اوہناں دا گھر جو آئی ہووے جہاں دا گھر وی نہ ہووے۔ جیہڑا گھر جو آئی ہمیش خوش رہوے سمجھ لو اوہ کنوں بولا اے یاراں سچاں دی اوہنوں سنائی ای نہیں دیندی۔

تیویں گواچ جائے تے خاوند بڑا پریشان ہو جاندا اے کہ کدھرے لہے ای نہ جاوے۔ پر اک بندے دی بڑھی گواچی تے اوس رام چندر جی دے مندر جانتھیا؛ بھگوان میری بڑھی گواچ گئی اے میری مدد کرو۔ بھگوان رام جواب دتا ”بھلیا لوکانک دی سیدھے ٹریا جا اگے ہنومان جی دامندر آوے گا۔ ہنومان جی ہوراں نوں کہہ! جدوں میری بڑھی سیتا گواچی سی اودوں ہنومان جی نے ای لہے کے دتی سی۔!“ پر گھر جو آئی دی بیوی اوہدی تیویں نہیں ہوندی اوہدا خاوند ہوندی اے۔ لوکی وی اوہنوں بڑھی دے گھروالا نہیں سس دے گھروالا کہندے نیں۔ گھر جو آئی نوں لوکی آکھدے خاوند ای

نیں پر ایہدا مطلب کچھ ہو رہا اے، جیویں دادا پیو دے پیو نوں کہندے نیں پر کراچی ٹر جاؤتے دادا غنڈے بد معاش نوں کہی دا اے۔ انج ای کا کا اسیں بال نوں کہنے آں پر پٹھان کا کا وڈے سیانے نوں۔ ایسے طرح تاؤ دار دو والے غصہ نوں کہندے نیں پر اسیں پار نال پیو دے وڈے بھرانوں آکھنے آں۔ انج ای سوہریاں گھر جوئی کوئی ہو رہا مطلب ای دیندا اے۔

گھر جوئی نوں بڈھی ویاہ کے کھڑی اے..... ہر کسے دے گھر جوئی بن دی اپنی اپنی وجہ ہندی اے۔ جویں اک مشہور اداکار نے ساڈے جاگیر دار، سیاست دان نوں آکھیا تہاڈے خاندان وچ بیوہ نوں جو عزت تے مرتبہ ملدا اے اوہدے توں میں اپنی متاثر ہوئی آں کہ میں تہاڈے نال ویاہ کرن دا فیصلہ کر لتا وے۔ سکھ کہندے نیں ساڈے ہاں گھر جوئی شوائی کوئی نہیں ہوندا۔ ہے وی ٹھیک، کڑی والے کس طرح کڑی دے سارے دیوراں جھیٹھاں نوں اپنے گھر رکھ سکدے نیں۔

بنگالی کڑی تے پنجابی مجھ بڑی چھیتی راہ بھلدیاں نیں پر جے کوئی پنجابی منڈا سدھی راہ تے ٹر رہیا ہووے تے سمجھ لو راہ بھل کے ایدھر آگیا ہونا اے۔ ایہو جے اک منڈے نے کہا ”گھر جوئی اپنے دخت جھلدا اے کہ اوہنوں مرن توں بعد جہنم وچ نہیں بھیجیا جائے گا“ مڑ کے سوہرے بھیج دتا جاوے گا۔“ گھر جوئی سوہریاں دا اوہ پتر ہوندا اے جیہڑا اوہناں گھر جمد ای جوان اے۔

گھر جوئی ہمیش سرکاری ملازمت لہن دی کوشش کردے نیں۔ اوہدی وجہ ایہہ دسدے نیں کہ جے اسیں کم کر کے تھک جائے سخت آرام دی لوڑ ہووے۔ تے فیر دفتر تے جاسکے۔ اج کل انکم ٹیکس دے ملازماں نوں بوہتا گھر جوئی رکھیا جاند اے۔ اک سس نے ہس کے کہیا، مینوں انکم ٹیکس والا گھر جوئی ایس لئی پسند اے کہ اوہ سکنجین بناون لئی نچوڑے ہوئے نمونوں دی نچوڑ سکدا اے۔ گھر جوئی کولوں کسے پچھیا ”بڈھی نوں گرم کرن دا کوئی ول ای دس دے؟“ کہن لگا ”ایہہ کیہڑا اوکھا کم اے“ تسیں اوہنوں ٹھنڈی چاہ دیو آپے گرم ہو جاوے گی۔“ گھر جوئی دی گھر وچ اپنی چلدی اے کہ اک گھر جوئی نے کہیا یار کل ساڈے دونواں جیاں دی ٹیپ پٹاس ہو گئی۔ میں

نمائش و یکھن جانا چاہندا ساں تے میری زنانی فلم ویکھنا چاہندی سی۔ سنن والے نے پچھیا ”اچھا فیر تیں کیہڑی فلم ویکھی؟“

اج کل طلاقاں بوہتیاں ایس لئی ہو رہیاں نیں کہ لوکی کارتے بہہ کے ویاہن جاندے نیں۔ پہلاں لوکی گھوڑے تے بہہ کے جاندے سن۔ گھوڑا ہولی ہولی ٹردا تے بندے نوں سوچن دا بڑا موقع ملدا۔ ہن تے کار دی رفتار لاڑے دے سوچن دی رفتار نالوں تیز ہوندی اے.....

بندہ بڈھی دے بڑہاپے دی لاٹھی ہوندا اے، ایسے لئی لاٹھی ہمیشہ بڈھی دے ہتھ وچ ای رہندی اے۔ گھر جوئی بڈھی نہیں ویاہندا، گھر ویاہندا اے۔ گھر جوئی دی ہس دی کھیڈ دی حیاتی دے چھ اصول نیں۔ زیریں اصول تے نہیں، سگوں زیریں اصول نیں پہلا ایہہ وے کہ اک دوجے تے بھروسہ کروتے باقی پنج ایہہ نہیں کہ صبر کرو..... گھر جوئی گھرنوں جنت نہیں بناسکدا تے نہ سہی اوہ جنت وچ گھرتے بناسکدا اے۔ ”ف“ آکھدا اے گھر جوئی نوں حق کرن توں پہلا اپنا ایہہ حق ضرور منوانا چاہیدا اے کہ ہفتے وچ دو شاماں بلی منڈیاں وچ گزاراں گا، پر اوہنوں ایہہ دو شاماں بلی منڈیاں وچ ای نہیں گزار دینیاں چاہیدیاں۔

ویائے تے کوارے وچ ایہہ ای فرق اے کہ کوارے دے دو ہتھ تے اک ڈھڈ ہوندا اے، پر ویائے دے دو ہتھ تے کئی ڈھڈ ہوندے نیں۔ گھر جوئی اوہ پروہنا ہوندا اے جیہڑا ساری عمر جیس گھر وچ رہندا اے اوہتھے پروہنا ای رہندا اے۔ سس وی اوہنوں پروہنا سمجھ کے اوہدی بڑی ”خاطر“ کردی اے۔ گھر جوئی دے سرتے سس داسا یہ ہندا اے، ایسے لئی جدوں کوئی پٹھی سدھی حرکت کرے کہندے نیں اوہنوں سائے دی شکایت اے۔

دنیا داسب توں پکار رشتہ جیہڑا بندے آپ بنایا، اوہ میاں بیوی دار رشتہ اے۔ کجھ کہندے نے بندے نے ایہہ رشتہ نہیں بنایا، ایس رشتے نے اوہنوں بندہ بنایا اے۔ بندے دا گھر جوئی بناتے فیر ایہہ کہنا کہ میرے نال چنگی نہیں ہوئی، انج ای اے جیویں بندہ آکھے میں نہانا وی اے پر میرا پنڈا گلا وی نہ ہووے۔ سس تے وس نہیں چلدا۔ ہسپتال وچ میرا اک ملازم سی۔ اک دن اوہنے آکھیا مینوں چھٹی چاہیدی اے، میں

س دے جنازے تے جانا اے۔ تن چار مہینے بعد فیر آکھن لگا مینوں چھٹی چاہیدی اے میں س دے جنازے تے جانا اے۔ میں پچھیا کچھلی واروی توں آکھیا سی میں اوہدے جنازے تے چلاواں 'اج فیر کہنا ایں میری س مرگئی اے۔ آکھن لگا "میں کدوں اکھیا اے اوہ مرگئی اے" میں تے آکھیا اے میں اوہدے جنازے تے چلاواں۔ "..... میں پچھیا "توں گھر جوائی کیوں بنیا؟" آکھن لگا "پکاتے پتہ نہیں پر مینوں شروع توں ای بھیڑے دے گھر تک اپڑن دی عادت سی۔" حضرت آدم وی تے دنیا وچ گھر جوائی ای سن کیوں جے ایہہ دنیا حضرت حو اپاروں بنی ایسے لئی صوفیاء وی ایہوں سوہرا پنڈای آکھدے نیں۔

گھر جوائی وچ ایہہ خوبی وی اے کہ میں کسے گھر جوائی نوں دو جاویاہ کر دیا نہیں ویکھیا۔ فیر گھر جوائی نوں جہیز وی نہیں دینا پیندا اے۔ اک سیانے آکھیا اے جے چاہندے او تہاڈے سوہریاں نال چنگے تعلقات ہون تے سوہرے جایا کرو۔ جے چاہندے اوہ بہت چنگے تعلقات ہون تے سوہرے نہ جایا کرو۔ گھر جوائی دی اکو سس ہندی اے..... مینوں کوئی کچھ س دی جمع کیتے ہون دی اے تے میں کہواں گا سس واحد وی ہووے تے فیروں جمع بلکہ جمع ہون دی اے۔ دو جے ملکاں وچ اک توں بوہتے ویہہ کرن والیاں نوں سزاملدی اے۔ ساڈھے ہاں وی دو تن ویہہ کرن والے نوں جو سزا ملدی اے اوہ ہے دو تن سساں۔ اک گھر جوائی نے آکھیا سی میری سس اپنی کوہچی اے کہ اک وار اوہدی اکھ وچوں اتھرو نکلیاتے گل تیکر اپڑیا پر چہرے نوں اک نظر ویکھدیاں ای اکھ دل واپس نہیں پیا۔ گھر جوائی ہر چیز سوہریاں لئی حاصل کردا اے 'سوائے اک چیز دے جنہوں اوہ اپنے لئی حاصل کردا اے 'اوہ دے "السر"..... بڈھی نوں گھر رکھن لی دواواں تے پیکے گھلبن لئی دعاواں دی لوڑ ہون دی اے۔ گھر جوائی اوہ بندہ اے جیہڑا ایہہ کہہ سکدا اے کہ جدوں دا میرا ویہہ ہو یا اے میری بڈھی اپنے پیکے گھر ای اے۔ مکی گل ایہہ دے کہ نوکرتے گھر جوائی وچ ایہہ ای فرق اے کہ نوکر NO کر سکدا اے۔

کاہلیاں

موچی اوہنوں کہنا چاہیدا اے جیہدے پیر وچ موج آئی ہووے۔ انج ای بخاری
 اوہنوں کہنا چاہیدا اے جنہوں بخار چڑھیا ہووے۔ میں تے فاتح، فاتحہ پڑھن والے
 نوں تے کاہلا سست تے کاہل نوں سمجھدا ساں۔ مینوں اج تک سمجھ نہیں آئی کہ اردو
 وچ ”کاہل“ سست نوں کہندے نیں پر ایہہ سست جدوں پنجاب وچ آؤندا اے تے
 کاہل ای پادیندا اے۔ میں ہمیشہ دیر کرن وچ بڑی چھیتی کرناواں۔ کہندے نیں جیہڑا
 سست ہوندا اے اوہنوں کوئل ہو جاندی اے، حالانکہ کاہلے نوں بوہتی کوئل ہوندی
 اے۔ جے اوہنوں کوئل نہ ہوئی ہووے تے اوہنوں ایناں کاہلا پین دی کیہ لوڑاے؟
 میں کاہلا نہیں پیندا۔ مینوں امید ہوندی اے بھئی ویلے تے اپڑای جانواں گا پر
 بھولا کہندا اے امید تے زنانہ صفت اے ایسے لئی زنانیاں ای امید نال ہوندیاں نیں۔
 اوہنوں کون دے کہ امید نال تیلار لائیے تے آہلنا بن دا اے، جے امید نہ ہووے
 تے تیلار ل کے جھاڑو ای بن دی اے۔ ہو سکدا اے اوہ کہوے کاہلا ہونا وی زنانہ
 صفت اے، زنانیاں تے جوان ہون وچ وی کاہلی ای کردیاں نیں۔ اوہ تے اینیاں کاہلیاں
 ہوندیاں نیں کہ ہالی وڈ وچ اک اداکارہ ویاہ کرن لئی اپنے لاڑے نال چرچ جا رہی سی،
 رستے وچ کار خراب ہو گئی تے لاڑے نے آکھیا: ”میں ہنے جا کے مستری لے آناواں“
 ذرا دیر ہو جائے تے اپنی کاہلی نہ کرنا کہ میں آنواں تے ولیمہ ہو رہیا ہووے۔“ بھولا ہر
 کم وچ کاہلی کردا اے اوہ پیداوی ستویں مہینے ہو یا سی۔ اپنی کاہل کردا اے کہ کم شروع
 کرن توں پہلاں ای کم مکا دیندا اے۔

آکھدا اے توں تے لکھاری ایس ایس لئی توں تے سست ای ہو ویں گا۔

میں پچھیا تینوں کس طرح پتہ لگا کہ میں لکھاری آں؟

کہن لگا ”کل جدوں توں مریض ویکھ کے نکلیاتے.....“

”کیہ میں تھر ماسٹر کن وچ اڑایا ہو یا سی؟“ میں پچھیا۔

کہن لگا ”نہیں میں مریض دے منہ وچ پین (Pen) ویکھ کے اندازہ لایا۔“

ویسے ساڈے شاعراں دی سستی دا ایہہ حال اے کہ میں اک صحافی نوں دسیا کہ میں بیمار بارہ بنکوی نوں ملن گیا تے اوہ نہار ہیاسی میں مڑ آیا۔ فیر گیا تے اوہ فیر نہار ہیا سی۔ تے صحافی نے آکھیا اچھاتے دو بجے سال وی تسین ملیوں بغیر ای مڑ آئے۔ ایویں ای کسے آکھیا کہ میں ساغر صدیقی نوں ملن گیا تے اوہ نہار ہیاسی تے دوسرے آکھیا ”اچھا ایہہ اوس زمانے دی گل اے جدوں ساغر صدیقی نہاند اہوند اسی۔“ ہن تے زمانہ ایناں کا ہلا پئے گیا دے کہ تنیں مٹی ٹیلی فون تے نکاح ہو جاندے نیں۔ شکر اے اے جے تک فون تے بندہ صرف خاوند ہی بن سکدا اے پیو نہیں بن سکدا۔ جدوں انسان جنگل وچ رہند اسی اوہنوں کوئی کاہلی نہیں سی ہوندی۔ زنانیاں سبز پیتیاں نال اپنا وجود کج دیاں تے اوہ بیٹھاپت جھڑ دے موسم نوں اڈیکدار ہندا۔ میں وی ایناں سست ہونداساں کہ اک وار سکو لے ماسٹر ہو راں آکھیا تہاڈے وچوں جیہڑا سب توں سست منڈا اے اوہ ہتھ کھڑا کرے اوہنوں انعام دیاں گا۔ میرے توں علاوہ ساریاں منڈیاں ہتھ کھڑے کیتے پر ماسٹر مینوں انعام دتا کہ میں توں اینا سست ایں کہ توں ہتھ کھڑا کرن دی وی کھیچل نہیں کیتی۔

رب نے بندے نوں کاہلی وچ بنایا۔ پر حوآنوں بعد وچ آرام نال بنایا تا کہ اوہنوں ایناں سوہنا بنائے کہ بندہ اوہنوں محبت کر سکے۔ پر زنانی نوں کم عقل بنایا تا کہ اوہ وی بندے نال محبت کر سکے۔ زنانی جنی کاہلی بول سکدی اے اوئی کاہلی تے بندہ سن نہیں سکدا۔ بھولا کہند اے زنانیاں اینیاں کاہلیاں ہوندیاں نیں کہ اوہناں دا کوئی اعتبار نہیں ہوندا۔ اک ایہو جہی بڈھی دا ایکسیڈنٹ ہویا اوہنے آکھیا میرا تے کوئی قصور نہیں میں تے کھبے پاسے دا اشارہ دتا تے کھبے پاسے مڑ گئی۔ کچھ آؤن والے آکھیا آہو ایہہ ای تے

نکر ہون دی وجہ سی۔ ایہنے کھبے پاسے دا اشارہ دتا تے کھبے پاسے ای مڑ گئی۔ بھولے دی انج وی زنانیاں نال نہیں بن دی۔ اوہنے اپنی بڑھی نوں آکھیا:

”میں چاہتا ہوں زندگی دے باقی چار دن تیرے نال گزاراں۔“

اوه لڑن لگ پئی تے آکھن لگی ”توں صرف دناں دی گل ای کیوں کر رہیا ایں“
توں ضرور ہو رو یاہ کرنا ہووے گا؟“

ویسے بھولا صرف ایس لئی سست نہیں رہندا کیونکہ اوہنے اک حکیم دا اشتہار پڑھ لیا اے، جسے سستی نوں مردانہ بیماری لکھیا ہو یا سی۔

ساہنوں راتیں گھر جان دی کاہلی ہون دی اے تاکہ چھیتی سوں سکیے تے فیر چھیتی اٹھ سکیے۔ چھیتی اٹھ کے چھیتی نال دفتر جاسکیے۔ ساری کاہلی اسیں آرام لئی نہیں کاہلی کرن لئی کرنے آں۔ اسیں لوگ اپنے کاہلے آں کہ کلکٹروں پیدا ہون توں پہلا ای کھا جانے آں۔ بھولا تے ایناں کاہلا اے کہ ہفتے نوں سویرے ویلے سرد دفتر پہنچن لئی اوه جمعے نوں سویرے ای دفتر ول روانہ ہو جاندا اے۔

انگریزی محاورہ اے کہ روم اک دن وچ نہیں بنیا۔ جیہدی وجہ شاید ایہہ وے کہ روم سرکاری ملازماں نے بنایا سی۔ مینوں کوئی کچھے اک سرکاری ملازم نالوں سست کون ہو سکدا اے تے میں کہواں گا ”دو سرکاری ملازم۔“

کاہلی دا زمانہ اے۔ ویلا ایناں گھٹ اے کہ پہلاں جتھے پنج پنج چھ دنوں دے لٹ پیچ ہوندے سن، ہن تے ہار جت لئی لوکی ون ڈے ای ویکھدے نیں۔ لگدا اے آؤن والے دنوں وچ دونوں ٹیماں دی ہار جت دا فیصلہ منٹ وچ ٹاس کر کے ہو یا کرے گا۔ انج کھڈاریاں تے لوکاں دا وقت بچے گا۔ ایسے کاہلی پاروں اج دا دور فاسٹ بالرتے فاسٹ فوڈ دا اے۔ کہندے نیں کاہلا باؤلر عمران خان اک وار بولنگ کرارہیا سی، پہلا بال آف سٹیمپ سی، سدھا وکٹ کیپر دے ہتھ وچ گیا۔ دو جا تیتا تے چوتھا بال وی انج ای گزر گیا۔ بیٹسمین بت بن کے کھلوتا رہیا، ہتھوں تک کہ پنجویں بال تے امپائر نے آکھیا ”نوبال“ تے بیٹسمین بولیا:

”مینوں تے شروع وچ ای پتہ چل گیا سی کہ ایہدے کول بال نہیں ہیگا، تسیں

تے ہن نوبال آکھیا اے۔“

فلم والیاں نوں اپنی کاہلی ہوندى اے کہ ہیر ویناں نوں کاہل وچ پورے کپڑے وی نہیں پان دیندے۔ فلماں والے کاہل وچ ”آج شب کو“ نوں وی ”آج شبکو“ بنا دیندے نیں۔ ہال چال نوں ہلچل بنا دیندے نیں۔ کجھ کاہل وچ انج ڈرائیونگ کردے، نیں کہ لگدا اے کجھ سالوں بعد کار چلان لئی فلائنگ لائسنس لینا پوے گا۔ سڑکاں تے کارنال کار انج جڑ کے چل دی اے کہ بھولے نوں اپنی کار تے ایہہ اسٹکر لانا پیا کہ پراں ہٹ کے چل مینوں ایڈز اے۔ مینوں تے لگدا اے ایہناں خراب سڑکاں تے اپنی خراب ڈرائیونگ کرن والیاں لئی ایہہ لکھ کے لانا پوے گا ”کاہلی نہ کرو سڑکاں خراب نیں ورنہ جیہڑے بچ گئے اوہناں نوں سزا دتی جاوے گی۔“ انج وی اگلی دنیا وچ پندرہ منٹ پہلاں پہنچن نالوں ایس دنیا وچ پندرہ منٹ مگروں پہنچنا بہتر اے۔

امریکہ ساتھوں ایناں اگے وے کہ اوہنوں اوہ وی پتہ اے جو اسیں اے دس سال بعد کرنا اے۔ ایہہ ای نہیں اوہناں نوں تے ساڈے دس سال بعد ہوون والے الیکشن دے نتیجے دا وی پتہ اے۔

بال تے بڈھے وچ ایہہ فرق ہوندا اے کہ بال شیشے دے سامنے عجیب جہیاں شکلاں بناؤندے نیں تے بڈھیاں سامنے شیشے عجیب جہیاں شکلاں بناؤندے نیں، پر کہندے نیں کاہلیاں کرن والے کدی بڈھے نہیں ہوندے۔ ہے وی ٹھیک، بڈھے ہون لئی بڑی عمر چاہیدی اے تے کاہلیاں کرن والے ایناں کتھے اڈیک سکدے نیں۔

بڈھی

پنجابی وچ تیویں نوں بڈھی خورے ایس لئی کہندے نیں کہ ساڈی وسوں وچ
 زنانی بڈھی ہونی اودوں شروع ہوندی اے جدوں اوہ اویاہ ہوندا اے۔ میں تے آکھنا
 واں جے گھروچ بڈھی نہ ہوندی تے بندے نوں وی اپنے بڈھے ہون دا پتہ نہ چلدا۔
 کوئی میتھوں پچھے میری پسند دی اداکارہ کیہڑی اے تے میں کہواں گا ”بڈھی“ کیوں جے
 ایہہ گھروچ باور چن تے بال کھڈان والی توں لے کے پاس تک دارول کردی اے تے
 رول دیندی اے۔ سوہنی بڈھی بندے دی سب توں قیمتی شے ہوندی اے۔ ایسے لئی
 اوہدے بندے دی وی اوہ ای حالت ہوندی اے، جیہڑی لکھاں روپے سرہانے رکھ کے
 سون والے دی، وچارے نوں ستیاں پیاں وی اک اکھ کھول کے رکھنی پیندی اے۔
 کوئی میتھوں پچھے بندہ سب توں بہادر کتھے ہوندا اے؟ گھریا گھروں باہر..... تے
 میں کہواں گا: ”گھروچ“ خاص کر اوس ویلے جدوں گھروالی باہر ہووے۔ ”ویاہ تو پہلاں
 بڈھی دیاں اکھاں کدی ہرنی ورگیاں لگدیاں نیں تے کدی مچھی ورگیاں۔ پر ویاہ توں
 بعد اکھاں طوطے ورگیاں لگدیاں نیں۔ ویاہ توں بعد بڈھی کنوں گھٹ سن دی اے،
 اکھوں بوہتا سن دی اے۔ جے اوہ دو منٹ لئی چپ بیٹھے تے سمجھ لو اوہنوں داڑھ پیڑ
 اے تے جے نہ چپ بیٹھے تے فیر نری سر پیڑاے۔ اوہ جدوں وی بول دی اے آواز دی
 رفتار نال بولدی اے۔ اوہدی وانج صاف سنائی دیوے بھاویں نہ دیوے، اوہدی چپ
 صاف سنائی دیندی اے۔ جدوں بولدی اے تے خوبصورتی ونڈدی اے۔ واقعی دو چار
 گلاں توں بعد پتہ لگدا اے اوہدی ساری خوبصورتی ونڈی گئی اے۔ پر چنگی بڈھی اوہ ای

ہوندی اے جیہدی واج بندے دے قد نالوں اچی نہ ہووے۔ کہندے نیں بڈھی دی نبض 100 فی منٹ توں ودھ جائے تے ڈاکٹر نوں وی وکھاؤتے جے زبان 100 لفظ فی منٹ توں گھٹ جاوے تے فیروڈی ڈاکٹر نوں وکھاؤ۔

اپنی بڈھی کدی جوان نہیں لگدی تے دوجیاں دی بڈھی کدی بڈھی نہیں لگدی۔ بڈھی خاوند توں اپنا ”بندہ“ کہندی اے ایسے لئی میرا یار ”ف“ کہندا اے مینوں نیلی چھتری والے نے نہیں نیلی سٹھن والی نے ”بندہ“ بنایا اے۔ عرباں وچ غریب اوہنوں متھدے نیں جیہدے کول اکو بیوی ہووے۔ پر مغرب وچ تے دوجے ویاہ دی وی سزا اے۔ ساڈھے اتھے وی دوجے ویاہ دی سزا اے تے اوہ اے دوساں۔ کس تے اک وی بوہتی ہوندی اے پر کیہ کریئے اک توں گھٹ کس ہو نہیں سگدی۔ ساڈھے اتھے واج وچ جیہڑیاں چیزاں ملدیاں نیں اوہناں وچوں جیہڑی سب توں مہنگی پیندی اے اوہ کس ہوندی اے۔

بڈھی ہیر ہووے تے بندہ ہیر پھیر وچ آای جاندا اے۔ بڈھی صاحبان ہووے تے مرزا، مرزائی ہو جاندا اے۔ ہالی وڈ وچ تے کوئی بڈھی ویاہ دی ویہویں (20) سالگرہ منارہی ہووے تے یقین کر لو ایہہ ویہویں (20) ویاہ دی سالگرہ ہووے گی۔ یورپ وچ لو میرج اپنی کامیاب ہووے کہ اوہدی گولڈن جوہلی آجاوے تے یقین کر لینا ”لو میرج“ کسے فلم داناں ہووے گا۔ میں ”ف“ کولوں پچھیا، پنجابن بڈھی کس طرح دی ہوندی اے؟ ”ف“ کہن لگا ”جیہڑی رنگوں انگریز، والاں تو اٹالوی، اکھوں مصری، نکوں یونانی، لکوں ایرانی، دندوں امریکی، بلاں توں جاپانی تے چالوں اسپینی لگے۔“ باہر دے ملکاں وچ بڈھی دی اپنی منی جاندی اے کہ لاس اینجلس وچ اک رنگ روغن دی ہٹی دی کندھ تے ایہہ بورڈ لگا سی کہ جیہڑا خاوند آپ رنگ پسند کرنا چاہندا اے اودھے کول اودھی بڈھی دا تحریری اجازت نامہ ہونا چاہیدا اے۔ جنوبی مراکودیاں بڈھیاں تے لیڑے وی پیراں نال دھونڈیاں نیں کیوں جے ہتھاں نال دھون لئی جھکنا پیندا اے تے اوتھے جے بیوی جھک جاوے تے لوکی اوہنوں بیوی نہیں خاوند کہن لگ پیندے نیں۔ پر ساڈے پنڈاں وچ بندہ اپنی بڈھی نوں ہفتہ نہ کٹے تے بڈھی سمجھدی اے بندہ میرے

نال غصے وے۔ ملایشیا وچ تے پہلی بڈھی چھڈ کے دوجی تیجی چوتھی بڈھی کرن تے
تفریحی ٹیکس لگدا اے۔ پچھیا! پہلی بڈھی کرن اتے ٹیکس کیوں نہیں لیندے؟ کہیا ”لینے
آں پر بڈھی کولوں۔“

بندہ صرف اک وار بڈھی دی پسند نوں اپنی پسند نالوں چنگا سمجھدا اے۔ ایہہ
اودوں جدوں اوہدا ویاہ ہوندا اے۔ ویسے کہندے نیں جدوں بندہ بڈھی نوں کہوے
توں کدی مخول نہیں کر سکدی تے بڈھی نوں چاہیدا اے اوہنوں یاد کروائے کہ میں
تیرے نال ویاہ نہیں کیتا! جیہدی بڈھی چنگی ہووے اوہدی عمر دونی ہو جاندی اے۔ پر
جیہدی بڈھی چنگی نہ ہووے اوہنوں اپنی عمر دونی لگن لگ پیندی اے۔ میں اپنے یار
”ف“ کولوں پچھیا، بندے دا ویاہ کس عمرے ہونا چاہیدا اے؟ آکھن لگا! ”ایسے
عمرے۔“ حالانکہ اوہدی پہلے ویاہ دی عمر رہی نہیں تے دوجے ویاہ دی ہوئی نہیں۔ ویسے
بڈھے ویلے ویاہ کرن نالوں اوکھا کم اکوای اے اوہ اے ویاہ نہ کرنا۔ جوانی ویلے جدوں
ساڈے شاعریار ”ف“ دی طبیعت خراب ہوندی تے اوہدے والد صاحب کہندے
ایسھوں لیڈی ڈاکٹر دکھاؤ۔ اوہ جوان لیڈی ڈاکٹر جدوں ایہدی بڈھی بنی تے اوہنے
”ف“ دا سارا کلام بکری نوں کھوادتا۔ شاعراں ایس ظلم تے احتجاج کیتا اوہناں وچوں
کئی تے بکری لئی دوائی وی لے کے آئے۔

جیہڑ اپنی بڈھی کولوں نہیں ڈردا اوہ ویایا ای نہیں۔ کہندے نیں دودھ دا سڑیا لسی
وی پھوکاں مار مار کے پیندا اے۔ ایسے لئی میرا اک شاعریار اپنی بڈھی دی قبر تے انج
پولے پیریں جاند اے کہ کدھرے اوہ کھڑا ک سن کے اٹھ نہ کھلوئے۔ ایسے لئی اوہنے
چھیتی نال بڈھی دی قبر پکی کرن دی کیتی۔ کہندے نیں قبریں پکیاں ہونیاں اودوں
دیاں شروع ہونیاں جدوں دی اک بندے دی بڈھی قبر وچوں زندہ ہو گئی۔

بڈھی دے لیڑیاں نوں بوجے نہیں لگے ہوندے، بڈھی دا بوجا بندے دی قمیض
نوں لگا ہوندا اے۔ کچھ دے نیڑے بڈھی پیر دی جتی اے شاید ایسے لئی اوہنوں مسیتے
نال نہیں کھڑدے۔ خاوند چنگانہ وی ہووے فیرو دی بڈھی کول خوش رہن لئی سوگلاں
نیں۔ ویہلی بہہ کے اوہناں بندیاں دی لسٹ بنائے جنہاں بندیاں نال اوہدا ویاہ ہو سکا

سی تے فیر خوش ہووے کہ اوہناں نال نہیں ہويا۔ بڈھی اودوں بولدی اے جدوں اوہنے کوئی خاص گل نہ کرنی ہووے۔ جدوں کوئی خاص گل کرنی ہووے اودوں اوہ مونہوں نہیں بولدی۔ بیوی ہونا اک کیفیت اے ایہہ کیفیت کدی بندے تے آؤندی اے تے کدی بڈھی تے۔

بڈھی دی اپنے گھر وچ شیر ہوندى اے جیہڑی بڑے بڑے شیر، خوار بلکہ شیر خوار کردیندی اے۔ میرا یار ”ف“ کہند اے ویاہ کرنا شیر دے منہ وچ ایہہ جان لئی ہتھ دینا اے کہ اوہدے منہ وچ کئے دند نیں۔ ایہدے وچ اودوں تک ستے خیراں جدوں تک تسمیں شیر دے دند گن دے او، مسئلہ اودوں پیندا اے جدوں شیر تہاڈیاں انگلیاں گن لگ پیندا اے۔ پنجابن بڈھی داسر اردو سپیکنگ بڈھی نالوں بوہتا بھاری ہوندا اے، پر اردو سپیکنگ بڈھی دا پیر پنجابن نالوں بوہتا بھاری ہوندا اے۔

سالی ادھے گھر والی اے۔ کدی کدی سالی ادھی گھر والی وی ہوندى اے۔ کچھ تے خشک سالی توں مراد وی اوہ سالی لیندے نیں جیہڑی خشک طبیعت ہووے۔ خشک سالی گھرتے ملک دونواں لئی چنگی نہیں ہوندى۔ بیوہ اوس بڈھی نوں کہندے نیں جیہڑی اودوں تک خاوند نال رہوے جدوں تک خاوند مر نہ جاوے۔ پہلے زمانے وچ بندہ ہر قسم دی بڈھی نال گزارا کر لیندا سی، جس دی وجہ ایہہ سی کہ بجلی نہیں سی ہوندى۔ خاوند سارا دن باہر کم کر کے رات نوں جدوں گھر آؤندا تے بجلی نہ ہون دی وجہ نال بیوی دیکھنی نہ پیندی تے آرام نال حیاتی لنگھ جاندی۔ آج کل جس بڈھی دا خاوند شام ہوندىاں ای گھر آن دی کرے ایہہ بندہ اوہ نہیں ہوندا جنہوں اپنی بڈھی نال پیار ہوندا اے، ایہہ اوہ ہندا اے جنہوں اپنی بڈھی تے شک ہوندا اے۔ بڈھی نوں سمجھانا تے خاوند نوں سمجھنا سوکھا نہیں۔ بڈھی جوانی وچ غزل تے بڑھاپے وچ پزل ہوندى اے۔ اردو وچ بڈھیاں نوں مستورات کہندے نیں جیہدا مطلب اے حمید ہوراں ایہہ دسیا کہ مستورات اوہناں نوں کہندے نیں جیہڑیاں رات نوں مست کرن۔

بڈھیاں دا جدوں تیکر ویاہ نہیں ہوندا اوہناں دا طول بڑا طویل ہوندا اے پر ویاہ توں بعد عرض وچ اوہ اضافہ ہندا اے کہ کیہ عرض کراں۔ چنگی بھلی چھمک جی کڑی

ابوالہول بلکہ ام الہول بن جاندی اے۔ اک سیانے نے آکھیا مینوں سمجھ نہیں سی آؤندی، بوہت ساریاں زنانیاں ویاہ ویلے روندیاں کیوں نیں پر میں جدوں بوہت سارے سہرے چک کے دیکھے تے وجہ دس پئی۔ ساڈے یار زخمی دی ساری عمر لنگھ گئی تے آخری عمرے جا کے رب نے اوہدی نکلی دھمی نوں جن جی ماں دتی۔ اک وار بس وچ اک بڈھی چڑھی، ننگے پیریں سی۔ ہتھ وچ ٹمٹی جتی، زخمی صاحب ہوراں چھیتی نال اٹھ کے اوہمیں تھیں دتی۔ میں پچھیا ایہہ کیوں کیتا؟ کہن لگا، ”نکے ہوندیاں توں ای زنانیاں دا بڑا احترام کرناں واں خاص کر کے اودوں جدوں اوہناں دے ہتھ وچ جتی ہووے۔“ بڈھی تے ڈاکو وچ اک گل مشترک اے پئی دونوں سینہ تان کے لٹ دے نیں۔ ”ف“ نوں اک سیانے دسیا جے تسیں اچانک کسے اوپرے کمرے وچ وڑو جتھے عربی بڈھی ننگی بیٹھی ہووے تے اوہ سب توں پہلاں اپنا منہ لکائے گی۔ روسی بڈھی ہوئی تے سب توں پہلاں اپنے کپڑے لکائے گی، جے امریکن ہوئی تے سب توں پہلاں آؤن والے نوں لکائے گی۔ پر جے پنجابن ہوئی تے مارن لئی جتی لکائے گی۔ بڈھیاں نوں نوں ڈیزائنناں دے کپڑے بندیاں نوں خوش کرن لئی پاندیاں نیں حالانکہ بندیاں نوں خوش کرن لئی کپڑے پانا ضروری تے نہیں۔

نائیجیریا دے کجھ علاقیاں وچ تے بڈھی دا وزن کر کے دیکھدے نیں۔ جیہدا وزن بوہتا ہووے بندے نوں اوس نوں بیوی بنان لئی اونے ای بوہتے پیسے دینے پندے نیں۔ ساڈے ہاں وی بوہتے وزن والی بڈھی نوں بوہتے پیسے دینے پندے نیں پر پنجابی تے پشتو فلماں دے فلمساز نوں۔

بندے نوں چاہیدا اے کہ اپنی بڈھی نوں خوش رکھے بھاویں ایہدے لئی سوہرے دا اک اک پیسہ لگ جاوے۔ چنگا کتا اوہ ہندا اے جے گھر وچ کجھ نہ ہووے فیر وی گھردی راکھی کرے تے چنگا خاوند اوہ ہندا اے جیہدی بڈھی گھر وچ نہ وی ہووے فیر وی اوہدی شکل توں لگے کہ گھرایا اے۔ خوبصورت بڈھی اوہ ہندی اے جیہڑی تہانوں چنگی لگے تے خوب سیرت اوہ ہندی اے جنھوں تسیں چنگے لگوں۔ مرد بے شرم ہو جائے تے اوہ مرد نہیں رہندا تے جے عورت بے شرم ہو جائے تے اوہدی نسل وچ کوئی مرد

نہیں رہندا۔ جیویں کڑی موٹی ہو جائے تے فیر اوہنوں کڑی نہیں کہندے، موٹی کہندے نیں۔ انج ای بڈھی بے شرم ہو جائے تے فیر اوہنوں بڈھی نہیں بے شرم ای کہندے نیں۔ بڈھی دے ہتھ وچ بڑا جادو ہوندا اے۔ منٹ وچ سودے نوٹ نوں دس دانوٹ بنا دیندی اے۔ بڈھی کدی غلطی کردی اے کہ نہیں ایہہ تے مینوں نہیں پتہ، پر میں اک بندے کولوں پچھیا ”توں کدی غلطی کیتی؟“ کہیا ”آہو۔ میں ویاہیا ہو یاں واں۔“ بڈھی ویاہ توں بغیر انج ای اے جیویں پڑھیا لکھیا بندہ نوکری توں بغیر۔ پر ایہہ گل پکی اے بھئی سب توں چنگی بڈھی ہون والی بڈھی ای ہوندی اے۔

چاچا چک چک

اوہنو چاچا چک چک ایس لئی کہندے نیں کہ موصوف ہر ویلے ایوان اقتدار دی
چک چک کے چا۔ چا کردے رہندے نیں۔ جدوں پتہ لگے حکومت کمزور ہو رہی اے،
ایہہ اپنے آپ نوں طاقتور محسوس کرن لگے پیندے نیں۔ ہول ٹائم سیاست دان نیں۔
گھروں انج جانڈے نیں جیویں کنویننگ تے جارہے ہوں۔ جام صادق نے جدوں
سندھ وچ سیاست نوں جام کیتا ایہہ جام توں بغیر ای ہر رات سون توں بعد تے صبح
اٹھن توں پہلاں ملک دے وزیراعظم ہندے۔ ایسے لئی کوئی سویرے سویرے اٹھا
دینداتے اوہدے ول انج دیکھدے جیویں نواز شریف، صدر اسحاق دل دیکھدا اے۔
پیدائشی سیاست دان نیں۔ جدوں پیدا ہوئے تے پہلاں بولنا سکھیا فیر سننا سکھیا۔ نکلے
ہندیاں توں ای کناں نوں اوہ گلاں چنگیاں لگدیاں جنہاں تے غور کردے تے اوہناں دا
کوئی مطلب نہ نکلا۔ میرا اک یار آکھدا اے میرے تن بھرا نیں۔ تے تنے اکو کم
کردے نیں اک جیب کترا، دو جا پو لیس وچ اے تے تہا سیاست دان اے۔ سیاست تے
ہن سیاہ ست اے۔ اک بندہ چاچا چک چک دی نجی زندگی دا سکیٹڈل اچھا رہیاسی۔
میں آکھیا۔ ”آخر توں اوہدی ذاتی زندگی دے سکیٹڈل نوں ایناں کیوں چک رہیاویں؟
کہن لگا: ”ایس لئی کہ اوہ سیاست دان اے“ میں آکھیا ”جے اوہ سیاست دان اے تے
توں ای شرم کر لے“ کہن لگا: ”کیوں کراں میں وی سیاست دان آں۔“

شکل توں کسے ورگے نہیں لگدے۔ شکلوں تے اپنے ورگے وی نہیں لگدے۔
البتہ قانون ایناں پسند اے کہ پہلی نظرے ”قانون گو“ ای لگدے نیں۔ اوہناں وچ

بڑیاں خوبیاں نیں، تن وڈیاں وڈیاں خوبیاں ایہہ نیں نمبر 1..... نمبر 2..... نمبر 3.....
 جے مینوں اک وی یاد نہیں آرہی تے ایہہ میری خامی اے..... پسندیدہ چیز اخبار تے ہر
 اوہ چیز جیہڑی اخبار وچ لپیٹی جاندی اے۔ اخبار ایس لئی پسند اے کہ ایہدے وچ ہر قسم
 دے پڑھن والیاں لئی مواد ہوندا اے، ایہہ ای نہیں، نہ پڑھن والیاں لئی وی مواد
 ہوندا اے۔ سیاست دان زنانیاں تے اخباراں دیاں صرف سرخیاں ای ویکھدے نیں
 پر چاچا جی دن وچ دو وار اخبار پڑھدے نیں۔ اک وار او دوں جدوں اوہنا دا پڑھن نوں
 دل نہیں کردا۔ پڑھن دا ایہناں شوق سی کہ جدوں کالج پڑھدے سن اپنے اے نوں لکھ
 بھیجیا کہ مینوں غالب، میر، گوئے تے فیض دا پورا سیٹ گھل دیو تے نال کجھ پڑھن
 لئی وی بھیج دینا۔

میں ایہناں نوں او دوں دا جاننا وال جدوں جے بقول شخصے ایہناں دے وال سفید
 سن۔ ہن وال ادھے سفید تے ادھے سیاہ رکھے نیں تاکہ کہہ سکن کہ اسیں سیاہ و سفید
 دے مالک آں۔ اوہناں محفلاں وچ جاندے نیں جتھے جان والے لئی 20 قدم دا فاصلہ
 ہووے تے او تھوں آن والے لئی اوہ 30 قدم دا ہوندا اے۔ دو جیاں دے کم نہیں کے
 کردے نیں ایسے لئی دو جے کم پچھوں دسدے نیں ایہہ پہلاں نہیں پیندے نیں۔
 یوگنڈا وانگوں ساڈے ہاں وی وڈا لیڈر پچھانا کوئی مشکل نہیں۔ یوگنڈا وچ ایس لئی
 بندے دیاں بڑھیاں گن دے نیں، جس دیاں بوہتیاں ہون اوہ وڈا بندہ تے وڈا لیڈر۔
 او تھے بڑھی نوں بندے دی خوبی سمجھیا جاند اے تے اوہ اک دو جے دیاں خوبیاں تے ای
 نظر رکھدے نیں۔ اوہنوں الیکشن نہ ہارن دے 361 ول آؤندے نیں۔ اک ول
 ساہنوں وی آؤندا اے اوہ ایہہ ہے کہ الیکشن نہ لڑو۔

ساڈی سیاست ایہو جہی اے کہ ایس رات وچ غریب نوں سورج نکلن دی
 کوئی امید نہیں۔ کوئی سورج نکلن دی پکی امید لائی بیٹھا اے تے یقین کر لو اوہ رات
 دی ڈیوٹی والا چوکیدار اے۔ سیاست دان پاکستان نوں جنت ورگا بنانا چاہندے نیں۔
 کہندے نیں جنت وچ آدم تے حوا کول پان نوں کپڑے وی نہیں سن، رہن لئی
 مکان نہیں سی، تے کھان نوں کنک دا سٹاسی۔ ایس حساب نال اپنی مہنگائی رہی تے

غریباں لئی پاکستان جھیتی ای جنت بن جائے گا.....

موصوف سٹیج تے گھنٹہ گھنٹہ کچھ کہیوں بغیر بول سکدے نیں۔ اک فٹ بال میچ وچ اوہناں نوں مہمان خصوصی بنایا گیا۔ کمپیئر نے آکھیا بڑیاں ٹیماں حصہ لیا پر صرف دو ٹیماں ای فائنل وچ پہنچ سکیاں تے ایہناں فرمایا ساڈی حکومت کھیڈاں وچ ہور سہولتاں دیوے گی، انشاء اللہ ساڈی واری دودی تھاں اٹھ دس ٹیماں فائنل وچ پہنچ گیاں۔ تقریبات وچ لیٹ جانا اوہناں نوں سوٹ کر دا اے۔ ہر چیز سوٹ کردی اے سوائے اوس سوٹ دے جیہڑا اوہ پا کے تقریبات وچ آؤندے نیں۔ اج داکم کل نہیں کردے، پرسوں کردے نیں، ساڈی سیاسی ہسٹری اصل وچ سیاسی ہسٹریا اے۔ میں ایہناں کولوں پچھیا ”تسین ملک دے بھلے لئی کیہ کیتا؟“ آکھیا ”میں کئی سال انگلینڈ رہیا۔“ جدوں اوہ انگلینڈ سن میرے اک دوست نے او تھوں لکھیا کہ میں ”پلے بوائے“ بھیج رہیاں واں۔ میں رسالہ اڈیکدار ہیا اوہنے ساڈا اک سیاست دان بھیج دتا۔ جٹ تے پھٹ بدھا ای چنگا۔ پر ایہہ اپنے خاندان دیاں کھل کے تعریفاں کردے نیں۔ لگدا اے بنے کہن گے بجیرہ مردار میرے پیو ماریا سی۔ پولو پسند اے۔ ساہنوں وی پولو پسند اے۔ آہو! مار کو پولو۔ اوہناں دی زمین وچ کئی جنگل نیں جیہڑے سائیں سائیں نہیں کر دے سائیں سائیں کہندے نیں۔

دوٹی نوں ووٹ دی مونٹ سمجھدے نیں ایس لئی دونواں نوں ودھان وچ لگے رہندے نیں۔ ذکر فکر دیاں محفلاں وچ وی چاچے ہوراں نوں اپنے ذکر دی ای فکر رہندی اے۔ لوکی کسے نوں بے عزت کر کے ایناں شرمندہ نہیں کر سکدے جتاں۔ ایہہ عزت کر کے شرمندہ کر چھڈ دے نیں۔ ہر دو تن مہینے بعد علاج لئی لندن ٹر جاندے نیں۔ بے طبیعت خراب نہ ہووے تے ایہہ چیک کران ٹر جاندے نیں کہ طبیعت خراب کیوں نہیں ہوئی، اللہ خیر کرے۔

الیکشن وچ ووٹ نہیں منگدے سیٹ منگدے نیں۔ سیٹ وی انج منگدے نیں جیویں سگریٹ منگ رہے ہوں۔ اوس گل نوں راز رکھ سکدے نیں جس گل دا اوہناں نوں نہ پتہ ہووے۔ پی پی پی ایس لئی پسند اے کہ ایہہ ای پارٹی اے جیہڑی تن

وار کھندی اے ”پی!“ اُج کل ہر سیاست دان اپنی آپ بیتی لکھ رہیا اے، جیہدی وجہ نال رائٹرز نوں روزگار مل رہیا دے۔ ایہناں آپ بیتی چھپوان لئی اک صحافی نوں تن لکھ دتے تے فیر جدوں اوہنے ایہناں دی آپ بیتی لکھ لئی، چاچے نے پڑھ کے اوہنوں نہ چھپوان لئی پنچ لکھ دتے۔ اک وار کسے صحافی پچھیا ”تسیں بیواواں تے یتیمیاں بارے وی کجھ سوچیا؟“ آکھیا ”آہو! میں سوچ رہیا واں بیمہ کروا ای لواں۔“ شکاری نہیں، اوہ وی ایس طرح دے کہ شکار نوں نشانہ مار کے نہیں گرا ندے، گرا کے نشانہ مار دے نہیں۔ جدوں اقتدار وچ ہوندے نہیں تے لگدا اے ملک ایہناں توں بغیر چل ای نہیں سکدا، ٹر جاندے نہیں تے سارے حیران ہوندے نہیں کہ ایہناں دی موجودگی وچ ملک چل کس طرح رہیا سی؟

مرنا

مرنا مارنا پنجابیاں دی عادت اے۔ جیہڑا ذرا کو چنگا لگ جائے اوہدے تے مرن لئی تیار ہو جاندے نیں، جیہڑا بھیڑا لگے اوہنوں مارن لئی تیار ہو جاندے نیں۔ میرا یار ”ف“ کہندا اے مرن دا ایہہ ای فائدہ اے کہ بندہ ویزے توں بغیر وی اک ملک توں دو جے ملک جاسکدا اے۔ فیر مرے بندے نوں ایکسیڈنٹ وچ سٹ لگن دا وی ڈر نہیں رہندا۔ ہر بندے نوں جمدیاں ای مرن داروگ لگ جاندے اے۔ پی سمجھدے نیں پانی رب نے صرف پین لئی بنایا اے ایس لئی اک پی نے کہیا مینوں تے مرن توں صرف ایس لئی ڈر لگدا اے کہ مردے نوں نہاؤندے نیں۔

مرنا کیہڑا اوکھا کم اے، اک سیکنڈ لگدا اے پر جیون لئی کئی ورہے لگ جاندے نیں۔ فیرو وی اک سیانے وانگوں میں وی کہنداں ”میں اپنیاں لکھتاں نال لافانی ہونا نہیں چاہندا، نہ مر کے لافانی ہونا چاہنداں۔“ پنجاب وچ تے وڈے نکلیاں نوں گل گل تے ٹوکدے نیں۔ اوہ تے چاہندے نیں نکلیاں نوں احتراماً وڈیاں توں پہلاں مرنا چاہیدا اے۔ میں اک جھوٹے نبی دے خاکے وچ لکھیا سی ”مینوں اوہدی اکو خوبی سب توں چنگی لگی اے، اوہ ایہہ کہ اوہ مر گیا اے۔“

ساڈے ہاں بندے نوں صرف تن وار غور نال ویکھیا جاندے تیجی وار جدوں اوہ مردا اے۔ جمن ویلے اوہ روند اے تے لوک ہسدے نیں پر مرن ویلے سارے رو رہے ہوندے نیں صرف مرن والے دے چہرے تے فاتحانہ مسکان ہوندی اے،

کیوں جے اوہ حیاتی دالما پینڈا مکا کے ونگ سپاٹ تے پہنچ چکیا ہوندا اے تے پچھے رہ جان والے رورہے ہوندے نیں۔ اوہناں نوں پتہ اے جت اوہ ای اے جیہڑا گھٹ توں گھٹ ویلے وچ ایہہ پینڈا طے کر لوے شاید ایسے لئی سب توں گھٹ ویلے وچ حیاتی داپینڈا طے کرن والے نوں روز حساب پناں حساب کتاب جنت وچ بھیج دتا جاوے گا۔ خورے ایسے لئی انگریزاں قانون بنایا اے جے بوہت سارے بندے اکو ویلے مر جان تے اوہناں وچ جیہڑا اوڈھے رتے والا ہووے گا اونوں سب توں پہلا موت دی جوہ وچ پیرپاون والا منیا جاوے گا۔

جے کوئی پچھے جنت وچ جان لئی کیہ کرنا پیندا اے تے میں ایہہ ای کہواں گا ”مرنا پیندا اے۔“ جیہڑا مرن توں نہیں ڈر دا اوہ کوئی مر یا ای ہو سکدا اے۔ مینوں اوہناں کولوں بڑا ڈر لگدا اے جہاں نوں ڈر نہیں لگدا۔ ہر لڑائی شروع ہون دی کوئی وجہ ہووے نہ ہووے ہر لڑائی مکن دی کوئی نہ کوئی وجہ ضرور ہوندی اے، جیہدے وچوں اک وجہ ایہہ ہوندی اے کہ لڑن والے مک جاندا نیں۔ لڑائی موت دی جوانی تے امن ایہدا بڑھاپا ہوندا اے۔ ایسے لئی جنگ وچ بڑھے اپنے جواناں نوں دفاندے نیں تے امن وچ جوان اپنے بڑھیاں نوں۔ موت تحریکاں نوں زندگی دیندی اے تے تحریکاں موت نوں زندگی دیندیاں نیں۔

مرنا ایس لئی وی چنگا اے کہ اسیں دیکھیا اے مرن والے دیاں خوبیاں دنوں دن ودھ دیاں جاندیاں نیں تے اوہدے بھیڑے کم گھٹ ہون لگ پیندے نیں۔ ویاہ تے مرن وچ ایہہ فرق اے کہ ویاہ تے اکو وار ولیمہ کھوا کے بھگتا چھڑدے نیں۔ پر موت تے تیجا، ساتا، چاہلیا تے قل کنے ای ولیمہ ہوندے نیں۔ فیرویاہ دی سالگرہ تے گلے شکوے تے بے تعریفیاں ای کیتیاں جاندیاں نیں، پر موت دی سالگرہ تے مرن والے دیاں لہجہ لہجہ کے خوبیاں بیان کیتیاں جاندیاں نیں۔ خود کشی تے موت وچ ایہہ ای فرق اے جیہڑا کڈھ کے لیاؤن تے ویاہ کے لیاؤن وچ اے۔ انسان دی ترقی دا اندازہ جمن توں نہیں مرن توں لگدا اے۔ ایہہ انسان دی ترقی ای اے کہ مرنا مٹھاں سیکھاں دا کم ہو گیا اے پر جمن لئی جے وی نو مہینے لگدے نیں۔

حیاتی گلاب دا پھل نہیں گلاب دا بوٹا اے۔ مرن تے نہ صرف مرن والے دی چھٹی ہو جاندی اے جے مرن والا وڈا لیڈر ہووے تے سکولاں وچ وی چھٹی ہو جاندی اے۔ مرن والے دادکھ کرنا وی اک فن اے ”ف“ توں ایہدی جانج نہیں۔ اک واری بزرگاں نال گیا۔ اوہناں نے جاندیاں ای مرن والے دیاں تعریفاں شروع کردتیاں کہ اوہ ایناں چنگا سی کہ تہاڈا ای چاچا نہیں سی پورے محلے دا چاچا سی۔ ”میرایار“ ”ف“ کجھ نہ بولیا تے بزرگاں کہیا شرم کر کجھ توں وی بولیا کر۔ ہو رکجھ نہیں تے ایہو دو لفظ بول دیا کر۔ اگلی وار اک محلے داری بڈھی مرگئی۔ دکھ کر کے آئے تے فیر بزرگاں اوہنوں بڑا جھڑکیا۔ میں پچھیا ”توں کجھ نہیں بولیا ہونا؟“ کہیا ”نہیں بولیا ساں، ایہو دو لفظ ای بولے سن جیہڑے اوہناں چاچے واری بولے سن۔“

کہندے نیں جیون دا سواد چاہلی (40) توں بعد آؤندا اے، پر مرن دا سواد چاہلی تو پہلاں آؤندا اے۔ انسان ایسے لئی اشرف المخلوق اے کہ اوہ کلا جاند اے کہ جنہوں پتہ اے کہ اوہنوں موت اک نہ اک دن آؤنی اے۔ جے اوہنوں ایہد اپتہا نہ ہندا تے اوہ وی دو جے جانوراں وانگوں جے جنگلاں وچ ای رہ رہیا ہوندا۔ موت اوہ اعزاز اے جیہڑے ملن توں بعد جنہوں کوئی پہلاں منہ نہیں سی لاند، ہن سارے اوہدا منہ ویکھن لئی واری وچ لگے ہوندے نیں۔ جنازہ مرن والے نوں ایس اعزاز دے ملن تے سلامی اے۔ موت بندے نوں ایڈا وڈا تے پاک بنادیندی اے کہ رب توں بعد صرف اوہدے سامنے نماز پڑھی جاندی اے۔ موت نہ ہندی تے پنجابی ادب بیوہ وی جوانی وانگوں کسے پاسے جوگانہ رہندا ہیر رانجھا، مرزا صاحبان تے سوہنی مہینوال ساریاں دے ویاہ ہو چکے ہوندے، ایہہ ای نہیں طلاقاں وی ہو چکیاں ہوندیاں۔

بندے دے مرن دیاں دو عمراں ہوندیاں نیں اک کسے تے مرن، تے اک ڈب مرن دی۔ پنڈاں وچ لوکی نہ مرن، تے مولوی بھکھے مرن لگ پیندے نیں۔ اک ایہو جے ملاں کہیا تسیں لوکی میرے نال محبت نہیں کردے ایس لئی مینوں کدی کجھ نہیں دتا۔ تسیں اک دوجے نال وی محبت نہیں کردے ایس لئی کئی سالاں توں کسے میتھوں

نکاح نہیں پڑھوایا۔ تہاڈے نال خدانوں وی محبت نہیں ایسے لئی میرے ہوندیاں اج تک تہاڈے وچوں کسے نوں خدا نے اپنے کول نہیں بلایا۔ ساڈے سیاست دانوں دا ایہہ حال اے کہ کہندے نیں اک سیاست دان دی عزرائیل جان کڈھن آیا۔ ویکھیا کہ اوہدے وچ تے جان ہے ای نہیں..... فرشتے واپس جا کے کہیا ”اوہدے وچ تے جان ای نہیں کڈھاں کیہ؟“ ”دو جے فرشتے پچھیا ”اوہ کردا کیہ اے؟“ کہیا ”سیاست دان اے۔“ ”دو جے فرشتے کہیا ”جا جا کر سی وچ ویکھ، ایہہ اوہ تھاں اے جتھے پاکستان دے سیاست دانوں دی جان ہندی اے۔“

کہندے نیں صدر بٹش دے دور وچ امریکہ دی سیکرٹ سروس جیہدے وچ اینیاں کڑیاں سن کہ تسیں اوہنوں سکرٹ سروس کہہ سکدے او۔ اوس سروس نے آرڈر کیٹا سی کہ پروٹوکول دا ہر سطح تے خیال رکھیا جاوے ایتھوں تک کہ جے کسے صدر بٹش نوں گولی ماری ہووے تے پہلاں نائب صدر کوئل نوں مارے۔ ایسے لئی بوہت سارے لوک اکٹھے مرن تے تھوڑے جے بچ جان تے سمجھ لو دمرن والے بچ گئے۔ میرے یار ”ف“ نے آکھیا ”مشرقی پنجاب وچ کال نال بندے مر رہے نیں۔“ میں پچھیا ”کیہڑا کال؟“ آکھیا ”انت کال تے ست سری کال۔“ ”ف“ نے اک وار پنڈ دے ٹوبے کولوں پچھیا ”تیرا پودا اکھوہ کڈھدیاں ڈب کے مر گیا تینوں کھوہ وچ اتر دیاں ڈر نہیں لگدا؟“ اوہنے ”ف“ کولوں پچھیا ”تیرا پودا اکتھے مریا سی؟“ ”ف“ آکھیا ”منجی تے ای پورے ہوئے سن۔“ ”ٹوبے پچھیا ”فیر تینوں ہر رات منجی تے پین لکیاں ڈر نہیں لگدا؟“

موت نہ ہندی تے حیاتی مکان دیاں کوششیاں جاندیاں۔ جیہڑا موت دی دوا بناندا اونوں امن دانوبل پرائزد تا جاندے۔ پر ایہہ ساڈی بد قسمتی اے کہ اسیں ایس انملی نعمت دی قدر نہیں کردے ایویں موت دے ڈر توں مردے جانے آں۔ اسیں تیسری دنیا دے لوک ترقی کر کے زیادہ توں زیادہ دوجی دنیا وچ ای جاسکدے آں۔

عاشقاں نے محبوب ای دریافت نہیں کیتے موت وی اوہناں دی دریافت اے۔

قابیل نے محبوبہ لئی دنیا وچ پہلا قتل کیتا۔ عاشق تے محبوبہ دے بھرا دا بڑا گوہڑا رشتہ
ہندا اے کیونکہ دنیا دا پہلا عاشق وی تے محبوبہ دا بھرا سی۔ ایسے لئی محبوبہ اج وی لوکاں
سامنے اپنے عاشق نوں اپنا بھرا ای آکھدی اے۔ کہندے نیں ڈاکٹر بندے نوں موت
کولوں بچاندے نیں حالانکہ موت تے ڈاکٹر ان نوں بچاندی اے۔ موت نہ ہندی تے
ڈاکٹر ان نوں فیس دین کون آؤندا۔ دنیا وچ اوہ جگہ جتھے سب توں بوہتے بندے مرے
اوہ کسے جنگ دا میدان یا سڑک نہیں اوہ منجی سی۔ اپنیاں تے دواہی خواہشاں نیں: اک
رب ساہنوں لمی عمر دیوے تے دوجی ایہہ کہ جوانی دی موت نصیب ہووے۔

چل جھوٹھا

مینوں جیہڑا بندہ کہوے میں کدی جھوٹ نہیں ماریا مینوں اوہدے تے بڑا ترس آؤندا اے۔ گو نگے بندے تے کنہوں ترس نہیں آؤندا۔ جھوٹ تن طرح دا ہوندا اے سادہ جھوٹ، سفید جھوٹ تے سرکاری اعداد و شمار۔ کہندے نیں زنانیاں بندے نالوں بوہتے جھوٹ بول دیاں نیں۔ جیہڑی وجہ ایہہ ای ہوئے گی کہ اوہ بندیاں نالوں بوہتا بولدیاں نیں۔ خلیل جبران کہند اے سچ تے دو بندیاں دا محتاج ہوندا اے اک سچ بولن والے دا تے دو جاسچ سنن والے دا پر جھوٹ کسے دا محتاج نہیں سگوں جھوٹ بولن والا اوہدا محتاج ہوندا اے۔

جھوٹ بولنا اک تخلیقی کم اے کیوں جے سچ بولن والا تے اوہ ای گل کر دا اے جیہڑی ہوئی ہوندی اے، پر جھوٹا نویں گل کر دا اے۔ جھوٹ بال بولے تے غلطی تے جے بزرگ بولے تے سچ ہوندا اے۔ مینوں اک بزرگ نے آکھیا میں اوس ویلے تک کدی جھوٹ نہ بولیا جد تیکر میں دو سال دانہ ہو گیا۔ میں سمجھنا واں بیوی نال سچ بولنا اوہنوں برا بھلا کہن دے برابر اے۔ اک ماں نے دھی کولوں پچھیا توں فلا نے نال ویاہ کیوں کر نا چاہنی این؟ اوہنے آکھیا ”ایس لئی کہ اوہ کہند اے میں شہر دی سب توں سوہنی کڑی آں۔“ ماں نے آکھیا ”کر لے ویاہ۔ جیہڑا پہلے دن ای جھوٹ بولن لگ پیا اے چنگا خاوند ثابت ہووے گا۔“ جھوٹے دی اپنی قدر اے کہ محبوبہ جدوں کدی عاشق دی گل تے خوش ہووے اوہ ایہہ ای کہندی اے ”چل جھوٹا“..... میں اک سیانے کولوں پچھیا انسان نے جھوٹ بولنا کدوں شروع کیتا؟ اوہنے آکھیا ”جدوں بولنا شروع کیتا۔“ سب توں سوہنا جھوٹ اوہ ہندا اے جنہوں کوئی سوہنا بولے۔ عورتاں جھوٹ

بول دیاں بڑیاں سوہنیاں لگدیاں نیں کیوں جے اوہ جھوٹ سچی پچی بولدیاں نیں۔ جیہڑی زنائی کہوے میں کدی جھوٹ نہیں ماریا اوہدے کولوں عمر پچھو۔ جے دس دیوے تو سمجھ لوو جھوٹ بول رہی اے۔ میرا یار ”ف“ کہند اے میں اک کڑی نوں کہیا توں بڑی سوہنی ایں۔ تے اوہنے جتنی لاه لئی۔ اوس دن توں بعد میں توبہ کیتی اے کہ کدی جھوٹ نہیں بولاں گا۔

جیویں تسیں جاننا چاہو کہ ویکھن وچ سر پیٹر کس طرح دی لگدی اے تے پنجابی فلم ویکھ لوو تے جے جاننا چاہو کہ جھوٹ ویکھن وچ کس طرح داہندا اے۔ تے کسے سیاست دان نوں ویکھ لوو۔ کسے پچھیا پر ایہہ کس طرح پتہ لگدا اے کہ سیاست دان جھوٹ نہیں بول رہیا؟ تے دو جے جواب دتا ”جے اوہدے بل ہلدے نظر نہ آون تے سمجھ لوو اوہ جھوٹ نہیں بول رہیا۔“ کجھ کہندے نیں جے جھوٹ نہ ہندا تے ہر پاسے سچ ہوندا۔ ایہہ انج ای اے جیویں بندہ کہوے کہ پانی نہ ہوندا تے دودھ خالص ملدا۔

ہر کڑی نوں ایہہ بیماری بڑا تنگ کردی اے کہ ہر روز اوہدی عمر دھدی رہندی اے۔ اوہ عمر نوں ودھن توں روکن لئی کئی ٹونے ٹونکے استعمال کردی اے پر اک دل میں دسناں واں جیہدے نال عمر ودھن توں روکی جاسکیدا اے، اوہ ایہہ دے کہ جدوں وی کوئی تہاڈے کولوں عمر پچھے تسیں جھوٹ بولو۔ آؤن والے ویلے دے بارے جھوٹ نوں امید کہی دا اے۔ امید ادھا جھوٹ اے پر ادھا جھوٹ ادھے سچ نالوں گھٹ جھوٹا ہوندا اے۔ نا امید وچ وی امید ہوندی اے، کیوں جے نا امید لکھن لئی پہلاں بندہ ”نا“ لکھدا اے تے فیر ”امید۔“

اوہ جگہ جتھے جھوٹ بولن لئی اک توں ودھ کے اک سیانا ہووے اوہ کورٹ اکھواندی اے۔ سچ نوں سچ ثابت کرنا ایناں ای اوکھا اے جتاں جھوٹ نوں سچ ثابت کرنا۔ یقین نہ آوے تے کسے وکیل کولوں پچھ لوو۔ میں سچ ساریاں سامنے ظاہر کر دین دے حق وچ نہیں کیونکہ میں پردے دا حامی آں۔ سیانے کہندے نیں جھوٹ تے زنائی دونوں پردے وچ ای سجدے نیں۔ سچ تے ننگا ہوندا اے ننگا عریانی ای پھیلانے گا، ہو راں نوں وی ننگا کرے گا۔ جھوٹ مارنا ہر ایرے غیرے دے وس دی گل نہیں۔

بڑے ذہین تے تیز حافظے والیاں داکم اے کیوں جے یاد رکھنا پیندا اے کہ کس بندے نال کیہ جھوٹ بولیا اے۔ سچ تے جھوٹ داکیہ جوڑ، جنے چروچ جھوٹ پوری دنیا دا پھیرا لاؤندا اے سچ جے جتی ای پارہیا ہوندا اے۔ سچ تے بندہ بغیر سوچے سمجھے وی بول سکدا اے سگوں بغیر سوچے سمجھے ای بولد اے۔ کہندے نیں جھوٹے دے پیر نہیں ہوندے۔ ایہہ من وی لیے تے فیر ایہہ وی مننا پوے گا کہ اج کل سچے داسر نہیں ہوندا۔ کسے سیانے دا اکھان اے کہ مینوں امیر ہون دا دل تے نہیں آوندا پر غریب ہون دا کلیہ میتھوں پچھ لو، اوہ ایہہ وے کہ ہمیشہ سچ بولو۔

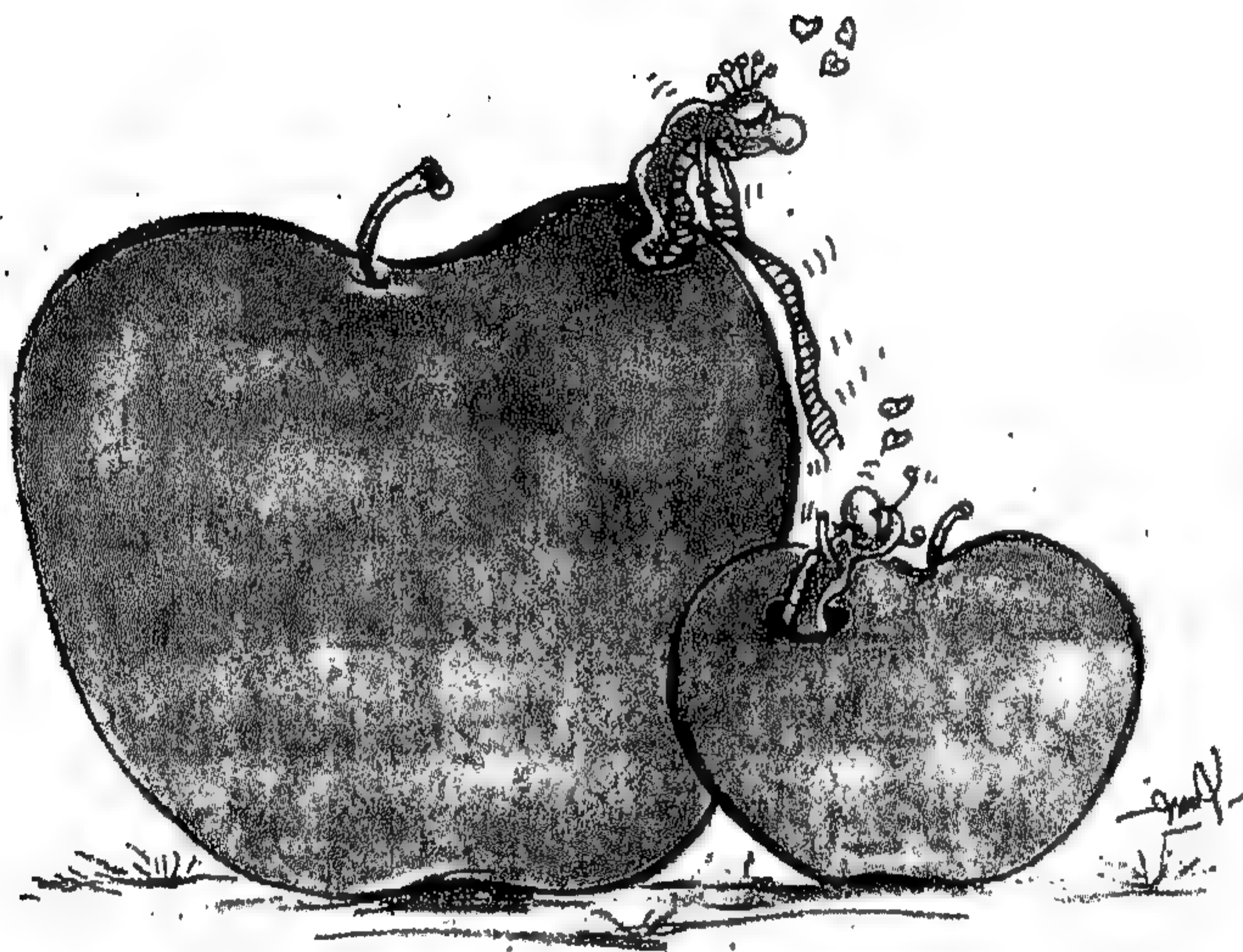
جے تسیں چاہندے او جھوٹ نہ بولوتے اکو طریقہ اے پئی چپ ہو جاؤ۔ پہلی وار جھوٹ بولنا مشکل، دوجی وار جھوٹ بولنا آسان تے تیجی وار جھوٹ نہ بولنا مشکل اے۔ جھوٹ دی وڈیائی ہو رکیہہ ہو سکدی اے کہ اج سچ دی جتی وی ٹہل سیوا اے اوہ جھوٹ پاروں اے۔ جھوٹ نہ ہوندا تے سچ کوڈی دانناں ہوندا۔ سچ نے ہمیشہ جھوٹ نال اوہ سلوک کیتا جیہڑا مغل بادشاہ اپنے پیو نال کر دے سن۔ جھوٹ بولن وچ اگر کوئی برائی ہے وی تے اوہ کسے دوجے دے جھوٹ بولن وچ بھاویں ہووے۔ جھوٹ جوں جوں بڑھا ہوندا جاندا اے سچ بن دا جاندا اے تے سچ جوں جوں پرانا ہوندا جاندا اے شک بندا جاندا اے۔ ایسے لئی کہندے نیں نواں جھوٹ پرانے سچ نالوں بوہتا معتبر ہوندا اے۔ سچ وچ ذرا جھوٹ پاد یو اوہ سارا جھوٹ ہو جاندا اے پر جھوٹ وچ جتناں مرضی سچ پاد یو اوہ جھوٹ ای رہندا اے۔

میرا یار ”ف“ ایناں جھوٹ بولد اے کہ اوہ ایہہ وی کہوے کہ میں جھوٹ بولنا وال تے ایہہ وی سچ نہیں ہووے گا۔ اک اپنی اکھان اے پئی جھوٹ مارن تے مچھی کھان لئی اکھاں کھلیاں رکھنیاں پیندیاں نیں۔ دنیا وچ جو جھوٹ سب توں بوہتا بولیا جاندا اے اوہ ایہہ وے کہ حکومت تہاڈے مسئلے حل کرنا چاہندی اے۔ میں آپ سارا دن جھوٹ ماردا رہنداں، بیروزگاراں نوں کہنداں تہاں نوں نوکری مل جائے گی، مظلوماں نوں کہنداں تہاں نوں انصاف ملے گا، مانواں نوں کہنداں تہاں نوں دھیاں دے سر کچے رہن گے، انج وی اسیں جھوٹ نہیں ماراں گے تے جھوٹ کس طرح مرے گا؟

کڑمائی

کڑمائی دا اکو فائدہ اے، جے سدھا ویاہ کردتا جائدا تے منڈے نوں سوچن دا موقع نہ ملدا سو پہلاں کڑمائی کیتی جائدی اے۔ جے منڈا فیروی نہ مڑے تے اوہدا ویاہ کر چھڈ دے نیں۔ ویاہ ویلے وی منڈے نوں گھوڑی تے بہا کے لے راہ تھانی ہولی ہولی کڑی والے گھر کھڑ دے نیں تاکہ راہ وچ اک وار فیرو ہنوں سوچن دا ٹیم مل جائے۔ مغرب وچ ایسے لئی بوہتیاں طلاقاں ہوندیاں نیں کہ اوہ تھے کڑمائی نہیں ہوندی۔ اوہناں کول کڑمائی دا ٹیم ای نہیں ہوندا۔ جے اوہناں نوں پنج دس منٹ فراغت دے ملن تے اوہ ویاہ کر لیندے نیں۔ جے ہور فراغت ملے تے ہور کر لیندے نیں۔ اتھے ہور توں مراد اوہ نہیں جو اک اداکارہ نے سمجھیا۔ اک فلمی تقریب وچ انور مقصود نے اک اداکارہ نوں آکھیا ”ہور تیرا کیہ حال اے؟“ اوہ ناراض ہو گئی کہ توں مینوں ہور (Whore) کہیا اے۔

کڑمائی، کڑماں دی ہتھ جوڑی اے۔ ایہہ ای نہیں، کڑمائی کڑی منڈے تے اعتماد داناں اے ایسے لئی ماپے کڑمائی توں بعد کڑی منڈے ولوں انج ای بے فکر ہو جائدے نیں جیویں بالوں توں چھوت دی بیماری دا ٹیکا لوا کے اوہنا دی صحت پاروں۔ ساڈا اک یار زندگی توں ایناں تنگ پے گیا کہ اوہنے اپنے پیو نوں کہیا یاں تے میرا ویاہ کراد پویا مینوں موٹر سائیکل لے دیو۔ کوارہ وی کوئی بندہ ہندا اے، اوہ تے کسے بال نوں چھڑ چک لووے تے بال دا پیو اپنی گھر والی نوں شک نال ویکھن لگ پیندا اے۔ ویایا وی اگے پچھے بھاویں جنیاں مرضی تڑاں مارے ووہٹی نال

ہو وے تے اوہ وی کولوں انج سر سٹ کے لنگھد اے جیویں اپنی ایس حرکت توں
 شرمندہ ہو وے۔ انج وی ویاہ والا دن کڑی دی رخصتی دادیہاڑ ہوندا اے تے ولیمہ
 یاراں بیلیاں دی رخصتی دا پر بندھ۔ کہندے نیں ویاہ تے گھرنوں سلطنت بنا دیندا
 اے۔ آہو واقعی ویاہ توں بعد گھر دے مسئلے سلطنت جتے ہو جاندے نیں۔ سس
 ایس سلطنت دی وزیر جنگ ہوندا اے۔ ایس حساب نال حضرت آدم دنیا دے
 اوہ خوش قسمت ترین مرد نیں جنہاں دی کوئی سس نہیں سی۔ میرا یار ”ف“ آکھدا
 اے ایہہ سلطنت خاوند پاروں قائم دائم اے کیوں جے خاوند ای تے ایس سلطنت
 دا کلا کلا عوام ہوندا اے۔ انج وی ویاہ کرنا کوئی کم اے، اک بندہ چار چار گھیری پھر دا
 اے پر کڑمائی اکونال ہوندا اے۔ انج وی ویاہ لئی بندے دی اک خاص عمر ہونی
 چاہیدی اے پر کڑمائی تے اودوں وی ہو سکی اے جدوں جے بندہ آپ نہیں ہو یا
 ہوندا۔

کو ارے دا ویاہ ہو سکا اے پر دیاکدی کو ارہ نہیں ہو سکا پر کڑمائی والا!
 اوہدی کیہ گل اے چاہوے تے ویایاں وچ جار لے تے جے چاہوے تے فیر کو ارہ
 ہو جائے۔ کڑمائی دا اک فائدہ ایہہ وی ہے کہ کڑی منڈے نوں ایہہ رشتہ توڑن
 لئی طلاق دی لوڑ نہیں پیندی۔ طلاق ایناں اوکھا کم اے کہ ساڈے اک یار دی
 طلاق ہوئی، ساریاں چیزاں ادھو ادھ وٹیاں گئیاں۔ ادھے بال زبانی حصے آئے
 ادھے ساڈے یار دے، ادھی جائیداد زبانی دے وکیل حصے آئی تے ادھی ساڈھے
 یار دے وکیل حصے۔

جیویں دو بیوقوف رل کے وی اک سیانہ نہیں ہو سکا بلکہ بیوقوف اکٹھے
 ہون گے تے اوہناں دیاں بیوقوفیاں ای اکٹھیاں ہون گیا۔ ایسراں ای سارے ویائے
 رل کے وی اک کڑمائی والا منڈا کڑی نہیں ہو سکا۔ سگوں میں تے کہناواں بندہ
 ویاہ کر دا ای کڑمائی لئی اے۔ ماپے کڑی نال سب توں بوہتا پیار تے اعتبار اودوں
 کردے نیں جدوں اوہدی کڑمائی ہو جائے۔ بندہ وی اپنی زبانی نال سب توں بوہتا پیار
 کڑمائی توں بعد تے ویاہ توں پہلاں کر دا اے کیونکہ دنیا دی سب توں چنگی بیوی اوہ

ہندی اے جیہڑی ہون والی ہووے۔

میرا یار ”ف“ آکھدا اے، ویاہ تے پیار دی اوہ ڈوری اے جیہدے اک سرے نال بندہ تے دوجے نال زنانی بجھی ہندی اے۔ ٹھیک اے پر ایس ڈوری دا اک سرا بندے دے پیر نال تے دوجا زنانی دے ہتھ نال بجھا ہندا اے۔ جیویں مرداں نوں لڑان لئی فوج وچ بھرتی کری دا اے ایسے کم لئی زنائیاں دا ویاہ کیتا جاند اے۔

کڑمائی دی مندری اوہ ٹکٹ اے جیہڑا ہتھ آ جاوے تے بندہ کسے دے ہتھ نہیں آؤندا۔ ہر ویلے اک خواب وچ رہندا اے تے ایہہ خواب اودوں ٹکٹا اے جدوں اوہ ویاہ ہندا اے۔ میرا یار ”ف“ آکھدا اے ویاہ تے خواب پورے ہون دا ناں اے۔ ٹھیک آکھدا اے ویاہ ہون دیاں ای بندے دے حصے دے خواب پورے ہو جاندے نیں۔

پچھلے دنوں میں کئی ورہیاں پچھوں اپنے پنڈ جارجیا ساں۔ شام ہون دیاں ای رات وال کھلار، راہ ڈک کے بہہ گئی۔ آسمان تے نویں نویں تارے انج چمکن لگ پئے جیویں رات ہون دیاں ای کوئی سکولی منڈا سلیٹ تے پورے پان بہہ گیا ہووے۔ جنہوں اوہ روز سویرے دھودھا کے سورج سامنے سکن لئی رکھدا اے تے ایہہ اٹلا نکور رنگ نکھر آؤندا اے۔ آسمان اوہ گھڑی اے جیہڑی ویلا وی دسدی اے تے پانی نال وی بھری رہندی اے۔ میں آسمانوں ٹیم دیکھیا جے رات نے پہلا پاسا نہیں سی پر تیا۔ پنڈ جان والیاں وٹاں انج کھلریاں سن جیویں کسے بال دے ہتھوں سیویاں دی پلیٹ ڈگ پئی ہووے۔ میں گھبرا گیا کیونکہ رستے وی ھنیرے کولوں ڈر کے میرے پیراں وچ پلیٹے مارن ڈیہہ پئے سن۔ چار چوہیرے جھاڑیاں انج پیراں بھار پٹھیاں ہوئیاں سن جیویں کسے سینے دے ہاف ٹائم ویلے لوکی کندھ ول منہ کر کے بہندے نیں۔ ھنیرا ہلکائے کتے وانگوں چار چوہیریوں گھور رہیا سی۔ میرے دل دی دھڑکن انج تیز ہو گئی جیویں میرا دل وی ڈر کے ایدھر اودھر ھنیرا رہیا ہووے تے ایہہ دھڑکن اوہدے پیراں دی آواز ہووے۔ میں اکھاں توں ھنیرے دا سہرا چک کے چار چوہیرے دیکھیا تے فیریک دم میرا چہرہ انج کھڑایا ہو گیا جیویں امریکہ لہہ کے

کو لمبس دا کھڑیا ہووے گا۔ میرا پنڈ رات وی چنی دچ ٹہننے وانگوں چمک رہیاسی۔ میں
وٹاں بنے جھڈ پنڈ دی سیدھے انہیے وادڑک لادتی۔ کیونکہ منزل ول پٹیا ہر قدم خود
رستہ ہوندا اے۔ کڑمائی وی ہنیرے وچ اپنا پنڈ دسن داناں اے، کو لمبس نوں امریکہ
نظر آؤن دی گل اے۔ قوماں دی کڑمائی اوہناں دے نصب العین نال ہوندی اے۔
رب کرے کسے دی کڑمائی نہ ٹٹے کیوں جے فیر بھاویں اوہ کڑی ہوئی یا قوم اوہدے
وسن دی امید نہیں رہندی۔

ویہلیاں

میں اپنے یار کولوں پچھیا ”آج کل کیہ کر رہیا ایس؟“ کہن لگا ”ویہلا۔“ میں کہیا ”ایہدا مطلب ایہہ وے کہ پچھلے دنوں جیہڑی سرکاری نوکری توں بھر رہیا سیس ہجے تک نہیں ملی؟“ کہن لگا ”اوہ نوکری مل گئی سی ایس لئی تے کہہ رہیا آں۔“ اوس دن مینوں پہلی وار پتہ لگا کہ ویہلے رہن لئی پہلاں سرکاری نوکری لہو۔ ایناں تے مینوں پہلاں ای پتہ سی کہ کم کرنا ایناں اوکھا نہیں جتاں ویہلیاں رہنا۔ ایسے لئی تارنخ وچ وڈے وڈے کم کرن والیاں دا گھاٹا نہیں پر ویہلے رہن والیاں نوں لہن لئی کوئی ویہلا بندہ ای چاہیدا اے۔ میرا یار بھولا انسان نہیں فرشتہ اے۔ اوہدے کم وی فرشتیاں والے نیں، مطلب ایہہ کہ اوہ دوجیاں دیاں برائیاں تے گناہواں دا حساب رکھدا اے۔ کہندا اے ویہلے پیٹھیاں شطانیاں سمجھ دیاں نیں۔ بندہ کچھے شیطان تے ویہلا! ایہہ کس طرح ہوسکدا اے؟ شیطان ویہلا رہن لگ پوے تے اوہ شیطان کاہدا چنگا بھلا بندہ بن جائے گا۔

بھولا کہندا اے میں تے تاں ویہلا رہنداں مینوں کسے نجومی دسیا اے کہ اوس ہفتے کم نہ کریا کر جس ہفتے وچ ست دن ہوں..... پچھیا؟ کدوں دا ویہلا ایس؟“ کہن لگا اصلی تارنخ یاد نہیں دیکھ کے دسداں تے اٹھ کے برتھ سر ٹیفکیٹ لہن لگ پیا۔ جیس کم لئی لوکی گھڑی دیکھدے نیں بھولا اوس کم لئی وی کیلنڈر دیکھدا اے..... اوہ شعر سنار ہیا ہووے تے لوکی گھڑیاں ہلا ہلا کے کن نال لا کے سندے نیں کہ واقعی گھڑیاں چل رہیا نیں۔ کہندے نیں ویہلا بندہ وقت گزاری لئی شاعری وچ سکون لہدا اے تے وقت گزاری لئی شاعراں نوں ملن لگ پیندا اے۔ شاعراں نوں مل کے

اوہنوں سکون ملدا اے کہ جے سال دو سال ہو روی ویہلا رہیا تے فیروی حالت ایہناں نالوں چنگی ای ہووے گی۔

جنت تے دنیا وچ کیہ فرق اے؟ ایہہ ای کہ جنت وچ بندہ ویہلیاں کھائے گا۔ سو ساہنوں دنیا نوں ای جنت بنان دی ہر ممکن کوشش کرنی چاہیدی اے۔ انج دی انج تک کسے ویہلے نے کدی کوئی بھیڑا کم نہیں کیتا اور کوئی کم کرے گا تے سوال پیدا ہووے گا کہ ایہہ چنگا کم اے یا بھیڑا..... کم کرن والیاں دا کیہ بھروسہ، کس ویلے ہڑتال دی دھمکی دے دین تے کدوں تنخواہ ودھان دا مطالبہ کر دین۔

کہندے نیں ویہلا بندہ سست ہندا اے، حالانکہ سست تے اوہ ہندا اے جیہڑا منٹ دے کم تے وی گھنٹہ لا دیوے۔ اوہدے کول ویہلے ہون دا گھٹہ ویہل ہونا ایں۔ ویہلا ہونا ایناں سوکھا نہیں ایہدے لئی پہلاں کم مکنا پیندا اے..... کجھ ویہلے نوں کم چور سمجھ لیندے نیں جیویں اک قلی نے ساڈا سامان دو پھیریاں وچ ٹرین تے رکھیا تے میں آکھیا ”دو جے قلی تے ایناں سامان اکو پھیرے وچ لے جاندے نیں۔“ کہن لگا ”اوہ تے کم چور نیں دو جے پھیرے توں ڈردے نیں۔“ انج دا ای اک واقعہ اے..... اک سیکرٹری وزیر محنت دے کمرے وچ گیا ویکھیا وزیر صاحب باری تھائیں باہر ویکھ رہے نیں۔ سیکرٹری کچھ چر مگروں فیرو آیا وزیر ہو ری او تھے ای کھلوتے باہر ویکھی جا رہے سن۔ کم ایمر جنسی سی۔ ایس لئی سیکرٹری نے کھنگور اماریا تے وزیر نے مڑ کے اوہدے ول ویکھیا تے کہیا ”ایہہ ملک کدی ترقی نہیں کر سکدا اک گھنٹے توں کھلوتا میں سڑک تے کم کرن والے مزدوراں نوں ویکھ رہیا واں۔ اک گھنٹے وچ ایہناں دھیلے دا کم نہیں کیتا۔ سب ویہلیاں کھا رہے نیں۔“ ویہلا اوہ نہیں ہوندا جیہدے کول کرن نوں کجھ نہ ہووے ویہلا اوہ ہندا اے جیہدے کول کرن نوں بوہت ہووے بلکہ کرن نوں بوہت ہون۔

ویہلا رہنا اصل وچ صحت بنانا اے۔ بھولا کہندا اے ویہلیاں رہ رہ کے میری صحت بہتر نہیں ہوئی، حالانکہ صحت ہووے گی تے بہتر ہووے گی۔ ویہلے بندیاں دی گنتی توں کسے ملک دی ترقی دا پتہ لگدا اے۔ ظاہر اے پئی ملک ترقی یافتہ ہووے گا تے بندیاں دی تھاں مشیناں کم کرن گیاں۔ بندے ویہلے ہون گے، سو جیوں جیوں ویہلے

ودھن گے ملک ترقی کرے گا۔

میں پورا ہفتہ کم کرنا واں، مطلب ایہہ کہ ہفتے والے دن پورا کم کرنا واں۔ باقی دن ویہلیاں۔ پر میں کسے کالج جا کے ویہلیاں نہیں بہندا کیوں جے منڈے سمجھن لگ پیندے نیں میں وی پروفیسر آں۔

بھولا ویہلا بیٹھا پہاڑے یاد کردا رہندا اے۔ اوہنوں پہاڑے یاد کرن نال ایناں ساہ چڑھ جاندا اے کہ جیویں پہاڑے یاد نہیں کر رہیا پہاڑے چڑھ رہیا ہووے۔ ویہلے رہ کے بندہ اکو کم کر سکدا اے، اوہوے ویہلے رہنا۔ بندہ گھر نہ ہووے تے ویہلی رن گھرنوں رن وے بنادیندی اے۔ بندہ گھر ہووے تے ویہلی رن گھرنوں ”رن کچھ“ بنادیندی اے۔ میں کلا ایس لئی رہندا واں کہ اس طرح کسے بھڑے دی صحبت وچ نہیں بہنا چاہندا۔ میرے یار ”ف“ نے آکھیا جے توں کسے بھڑے دی صحبت وچ نہیں بیٹھنا چاہندا تے فیر توں کلانہ پٹھیا کر۔“ ویہلا لڑدا اے پر اپنے آپ نال۔ بھولا ویہلا بیٹھا ایہہ کردا اے کہ محلے وچ لڑن والیاں دی صلح کراندا رہندا اے۔ میں پچھیا ”صلح کران لئی کیہ کرنا پیندا اے؟“ کہیا ”پہلاں لڑائی کرانا پیندی اے۔“

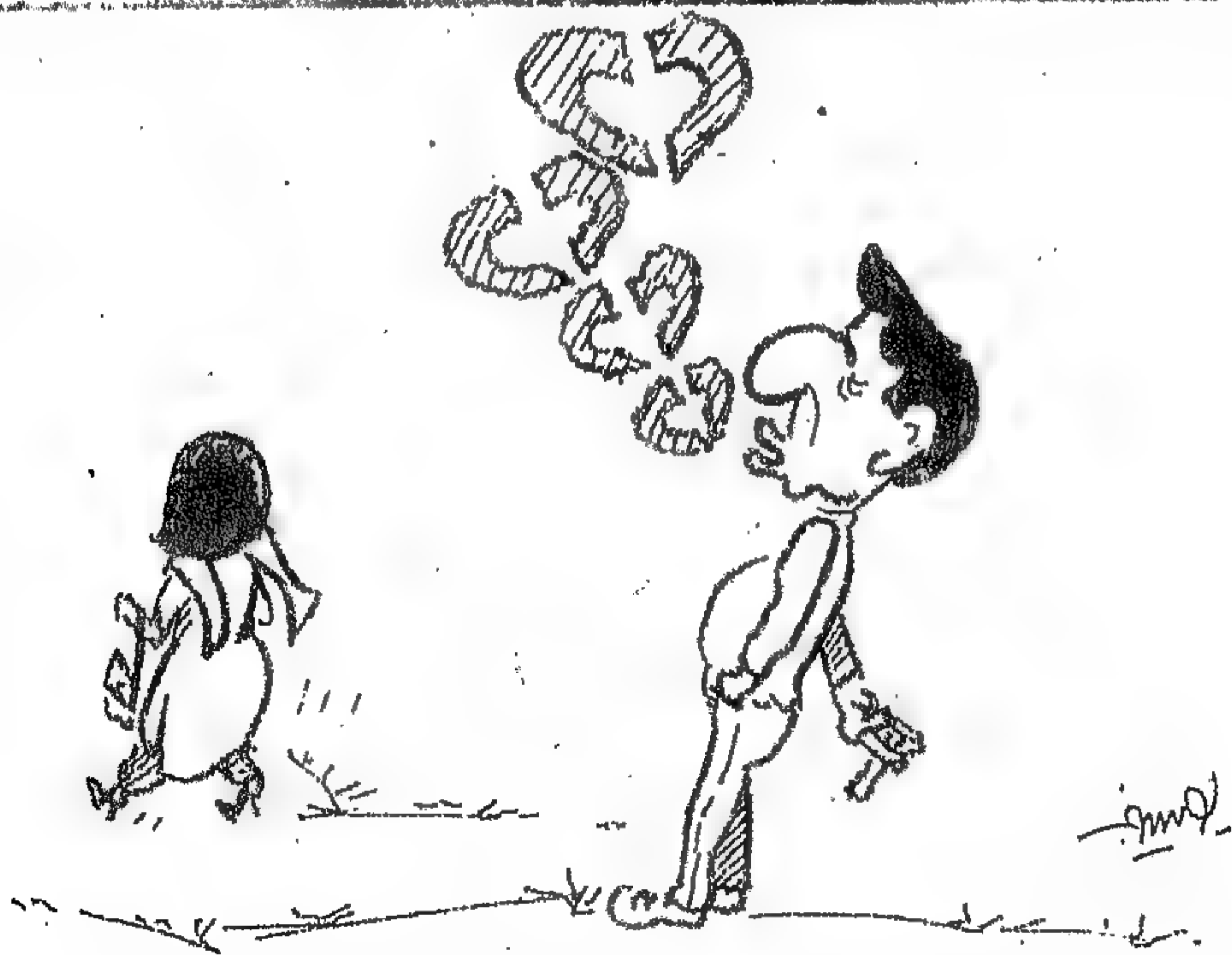
آسکر وائلڈ نے آکھیا سی ”ویہلیاں رہندا نیا داسب توں اوکھا پر سیانف والا کم اے۔“ میں ویہلیاں دیاں خوبیاں ایس لئی نہیں دس رہیا کہ میں ویہلا واں۔ میں تے ایس لئی ویہلا واں کہ ایہدے وچ اینیاں خوبیاں نیں..... جدوں کرن نوں بوہت سازے کم ہون ویہلے رہن داسواد فیرای آوندا اے پر ایہہ ایڈاسو کھا کم نہیں، یقین نہیں آوندا تے ویہلے رہ کے ویکھ لوو۔

اڈیک

کچھ لوکاں داویا دی اڈیک وچ ای ایہہ حال ہو جاندا اے کہ اوہ شکلوں دیائے لگن لگ پیندے نیں۔ پر اسیں تے شکلوں کوارے وی نہیں لگدے نری اڈیک لگنے آں۔ میتھوں اڈیکیا نہیں جاندا۔ اڈیکدیاں مینوں تاپ چڑھ جاندا اے تے تاپ دے تیویں تے توں پتہ لگدا اے کہ اڈیک زنا نہ اے یاں مردانہ۔ تسیں سمجھدے ہو و وگے اڈیک کیہڑا کم اے۔ حالانکہ اڈیک توں اوکھا وی کوئی کم اے۔ اڈیکن والا دڑوٹ جاوے تے صوفی، جے بول پوے تے شاعر۔ ویلا وی اڈیکن والے کول کھلوتا اوہنوں ہٹ ہٹ تکدا رہندا اے تاں ای تے بندہ اڈیکیں پیا ہووے تے ویلا اوہدے کولوں لنگھدا ای نہیں۔

کہندے نیں دنیا وچ سبھ توں وڈی سزا موت دی سزا اے پر موت تے ہر کسے دا مقدر اے فیر ایہہ سزا تے نہ ہوئی۔ سزا اصل وچ موت دی اڈیک اے۔ ایسے لئی تے موت وی کوٹھڑی وچ بند قیدیاں نوں اوس ویلے تک ہر طرح زندہ رکھن دی کوشش کیتی جاندی اے، جدوں تک اوہنا دی سزا ہمیش لئی مک نہیں جاندی یعنی جد تیکر اوہناں نوں پھانسی نہیں دے دتی جاندی۔ کیوں جے اصل سزا تے اوہ حیاتی اے جیہدے وچ پل پل موت دی متھی گھڑی نوں اڈیکنا اے۔ رب نے وی نسل آدم نوں دنیا دی حوالات وچ بند کر کے جیہڑی سزا دتی اے اوہ واپس جنت پر تن دی اڈیک ای اے، ہو ر تے اوہنے ہر قسم دیاں نعمتاں دتیاں نیں۔

اڈیک اوہ نشہ اے جیہڑا چڑھ جاوے تے بندہ کوٹھے چڑھ چڑھ راہواں تکدا اے۔ ہر بندے تے اوہنوں ”آؤن والے“ دا ای جھولا پیندا اے۔ میرا یار ”ف“ آکھدا اے

واقعی اڈیک نشہ اے کیوں جے بندے نوں بنیرے کاں کاں کردا کاں سب توں چنگا لگن
لگ پوے تے اوہ نشہ وچ ای ہووے گا۔

میرے نال کوئی اچا نیواں ہوے تے میں نیواں نیواں ہو کے نکل جانا واں۔ کوئی
میںوں گال کڈھے تے میں چپ کر جانا واں۔ انج ای جیویں بندہ بیرنگ لوے ای ناں۔ میں
کدی گال وصول کر کے شکرے وچ دو گالاں نہیں کڈھ داء، دڑوٹ جاناں واں تے اگلا
اڈیک دار ہندا اے کہ میں اوہنوں کجھ کہواں۔ ایہہ اوہدی سزا اے کہ اوہ اڈیک دار ہوے کہ میں
کدوں اوہدے تے اپنا غصہ کڈھ کے اوہدی سزا مکاواں پر میں کجھ نہیں کہندا۔ اوہ جدوں
وی ملدا اے ڈریا ڈریا تے شر مندہ شر مندہ ہندا اے کیونکہ میں اونوں اڈیک دی مار مار رہیا ہنا
واں۔ ”ف“ آکھدا اے جے اڈیک سزا اے تے فیرویسے تے ویاہ دے کارڈاں تے ایہہ
کیوں لکھیا ہوندا اے ”اڈیکن ہار“ حالانکہ اوہنوں ایہہ نہیں پتہ اڈیکن ہار تہانوں نہیں
تہاڈے ہار اڈیک رہیا ہوندا اے۔

ساڈی شاعری داسارا حسن اڈیک دے دم قدم نال اے جے ایہہ اڈیک پوری ہو
جائے تے سارے شاعر حدود آرڈیننس دے تحت اندر ہو جان۔

اڈیک دا اپنا دکھارنگ اے، جیویں وصال وچ مکھ تے شرماں دی لالی کھلر جاندی
اے تے ہجر وچ رجھ رجھ کے بندہ ہلدی رنگا ہو جاند اے۔ اڈیک رنگ ایہناں دونواں
رنگاں دیاں رنگ رلیاں داناں اے۔ اڈیک اوہ پینگھ اے جیہدا اک ہلارا حیاتی ول تے دو جا
موت ول ہوندا اے۔

آج کل ساریاں کوششاں تے ایجاداں ایس لئی ہو رہیاں نیں کہ بندے نوں
اڈیکنا نہ پوے پر جیویں جیویں اڈیک گھٹ رہی اے نفسا نفسی ودھ دی جا رہی اے۔
اڈیک تے اوہ رشتہ اے جیہڑا سارے رشتے توڑ کے ٹر جان والیاں نال وی نہیں ٹٹدا۔
اڈیک نہ رہی تے فیرو کجھ نہیں رہوے گا۔

میںوں پنڈ ہمیش اوہ بال لگا اے جیہڑا مٹی گھٹے نال منہ سر بھری پیلیاں وچکار
”پچھکڑا مار کے اڈیک رہیا ہووے کہ کدوں کوئی شہروں آ کے اوہدے پنڈے توں
گارے مٹی دے لیڑے لاہ کے اوہنوں فرش تے قالیناں دے نویں جوڑے پواوے۔

تے فیر اوہدا بجیا پنڈا ویکھ کے کوئی اوہنوں ”پنڈ“ نہ آکھے۔ شہر تے اڈیکن والیاں نوں بھل جاندے نیں۔ ایتھے لوکی انتظار کر دے نیں..... اڈیک، محبت پیار دار شتہ اے تے انتظار دفتری جیہا تعلق ایتھے جیہڑا وی اڈیکدا اڈیکدا کسے نوں لسمن آیا اوہ آپ گواچ گیا کیوں بے اڈیکن والا لسمن ٹر پئے تے ایہدا مطلب ایہہ وے کہ یاں اوہنوں دوجے تے اعتبار نہیں یاں اپنے آپ تے نہیں۔

مکدی گل ایہہ وے کہ جنہوں کدی کسے گال نہیں کڈھی اوہ سچا نہیں ہوسکدا تے جنہوں کدی کسے اڈیکیا نہیں اوہ چنگا بندہ نہیں ہوسکدا۔ میں تے کہنا واں جنہیں کسے دی راہ نہیں تکی اوہنے دنیا نہیں تکی۔

کوارے

کوارے نوں میرا یار ”ف“ کوارے آکھدا اے۔ ہے وی ٹھیک
 کوارے کدی ایس بنیرے تے ہوندے نیں کدی اوس بنیرے تے۔ کوارہ ہونا
 کوئی اوکھا نہیں، کوارہ رہنا اوکھا اے۔ ہر پیدا ہون والا کوارہ پیدا ہوندا اے۔
 اک انگریز سیانے لکھیا سی کہ ساڈے خاندان وچ بوہت کوارے نیں، ایتھوں
 تک کہ میرے تے جے ماں پووی کوارے نیں۔ پہلاں لوکی بزرگاں دی صحبت
 وچ بہندے، تاں جے اوہناں نوں آپنیاں خامیاں دا پتہ لگدا رہوے۔ ہن
 اپنیاں خامیاں جانن دا کو طریقہ اے اوہ ایہہ کہ ویاہ کرالو۔ کوارہ رہن لئی
 سوچن دی کوئی لوڑ نہیں کیوں جے سوچنا اے تے لوکاں ای اوہدے بارے
 سوچنا اے۔ کئی تے سوچ سوچ کے اوہنوں حکیم کول جان دا مشورہ وی دے
 دیندے نیں۔

کواریاں دی قدر ودھانی اے تے ویائے ودھاؤ۔ ساڈے ہاں بندے دا ویاہ
 لیٹ تے کڑی دا چھیتی ہوندا اے۔ ایہہ کوئی نویں گل وی نہیں ساڈے بابے
 آدم دا جدوں ویاہ ہویا تے اوہناں دوواں جیاں ویاہ عمر آں دا ایناں فرق سی کہ
 حواتے بابے آدم دے ہتھ دی جم پل سی۔ ”ف“ کہندا اے کوارے تے شادی
 شدہ وچ اوہ ای فرق اے جیہڑا نویں تے پرانی گڈی وچ اے۔ پرانی گڈی دی سن
 لو۔ ”ف“ نے سوزو کی لئی تے میں پچھیا توں نویں گڈی کیوں لئی اے؟ کہن لگا
 ایس لئی کہ میں غریب آں پرانی گڈی افورڈ نہیں کر سکا۔ سیکنڈ ہینڈ گڈی نوں

سنجھالنا فرسٹ ہینڈ بندے دے وس دی گل نہیں۔ ایہہ گل اوہنے اک بیوہ نال ویاہ کرن توں بعد کہی۔ ساڈے ہاں پچھدے نیں کدوں تک شادی شدہ ہون دے ارادے نیں؟ پر باہر دے ملکاں وچ ایہہ پچھدے نیں کدوں تک شادی شدہ رہن دے ارادے نیں۔

کوارے توں مراد برانڈ نیو ہوندا اے پر کوارہ بندہ ہووے بھاویں بھانڈا پھیتی بھنڈیا جاند اے۔ ساڈے ہاں لوکی بوہتا چر کوارے تے فیر بوہتا چر ویائے رہندے نیں۔ پر مغرب وچ نہ بندے بوہتا چر کوارے رہندے نیں تے نہ ای بوہتا چر ویائے۔ انج وی مغرب وچ سارا دن اوہ ای ہوندا رہندا اے جو اتھے مغرب ویلے توں بعد ہوندا اے۔ ساڈے ہاں سیاست دان سب توں گھٹ کوارے ہوندے نیں، اکثر غیر شادی شدہ ای ہوندے نیں۔ امریکہ وچ پچھلے دناں اک زباناہ کانفرنس ہوئی جیہدے وچ شرکت لئی ایہہ شرط سی کہ صرف کواریاں ای ایس کانفرنس وچ آسکدیاں نیں۔ اک کڑی اپنی پنچ چھ سالوں دی بچی نال آگئی تے منتظمین نے آکھیا بی بی اسیں تے لکھیا سی صرف کواریاں اتھے آسکدیاں نیں، تے توں بچی نال لے آئی ایں؟ اوہنے جواب دتا مینوں پتہ اے ایہہ کواریاں دا اکٹھا اے ایسے لئی تے میں بچی لیا کی آں۔

کہندے نیں ویایا زنائیاں بارے کوارے نالوں بوہتا جاند اے۔ حالانکہ جے کوارے زنائیاں بارے بوہتا نہ جاندے ہندے تے اوہ ویائے نہ ہوندے۔ کوارہ تے ویایا کو عمر دے وی ہون تے کوارہ ویائے نالوں بوہتا جوان ہووے گا۔ تے جے دونویں بڑھے ہون تے کوارہ بوہتا بڑھا ہووے گا۔ اک سیانے، ای۔ وی لوکاس نے آکھیا اے ”شادی دا مسئلہ ایہہ وے کہ ہر زبانی دے اندر اک ماں ہوندی اے تے ہر مرد دے اندر اک کوارہ ہندا اے۔“ میرا دل جدوں کوارہ رہن نوں کردا اے تے میں شادی شدہ لوکاں نوں ملن لگ پیناواں تے جدوں ویاہ کرن نوں دل کرے تو ویایاں نوں ملنا بند کردیناواں۔ انج وی بندے نوں جدوں ایہہ پتہ لگدا اے کہ ویاہ کرن دا کوئی فائدہ نہیں اودوں تک اوہ ویاہ کر چکیا

ہوند اے۔

کوارہ رہنا اوناں ای مشکل اے جتاں ویار ہنا۔ ویار بڈھی نوں چھڈ دی دیوے
فیروں شکلوں ویار ای لگے گا پر کوارہ نوے سال داوی ہو جائے لوکاں نوں ایہہ ای کہوے
گا، میری اے عمر ای کیہ اے میرا تے اے ویاہ وی نہیں ہویا۔

ویارے نوں نوکری چھیتی مل جاندی اے کیوں جے ویارے کواریاں نالوں چھیتی حکم
دی تعمیل کردے نیں۔ اک اداکار نے آکھیا سی ”میری تے میری زنانی دی پسند و کھو وکھ
اے اسیں اکٹھے کیوں رہ سکے آں۔ میں کڑیاں نوں پسند کرنا واں تے اوہنوں منڈے
چنگے لگدے نیں۔“ جس عمر دے نیڑے جا کے بندے نوں عورت دی سمجھ آؤندی
اے اوس عمرے سمجھ ای نیڑے آؤندی اے عورت نہیں۔ کوارے دی جتی بوہتا چر
کڈھ دی اے۔ کیوں جے ایہہ صرف پیریں پان دے کم آؤندی اے۔ سیانے کھندے
نیں بڈھی دی جتی لین لگیاں پکی کر لوو کہ جتی پکی نہ ہووے کیوں جے ایہہ صرف
پیریں ای نہیں پئی۔

بندے نوں اودوں ویاہ کرنا چاہیدا اے جدوں اوہدی بیوی اوہنوں ویاہ
کرن لئی کہوے۔ ”ف“ کہندا اے میرا ویاہ میری بیوی نال ہو یا پر اوہدا ویاہ
اپنے بندے نال نہیں، اللہ دے بندے نال ہو یا اے۔ جیہڑا بندہ کہوے میں اپنی
زنانی کولوں نہیں ڈردا سمجھ لو داوہ کوارہ اے۔ کہن والے کواریاں بارے سو سو
گلاں کھندے نیں۔ کجھ تے ایہہ وی کھندے نیں کہ کوارہ ای ہونا سی تے فیروں
ضرور ہونا سی۔ ہالی وڈ دی اک اداکارہ نے آکھیا سی میں زیادہ تر کواری ای رہی
آں، کدی کدی ویار ہون وچ دی کوئی خرچ نہیں سمجھدی۔ حکومت نے ویاہ
لئی قرضے دین دا سوچیا فیروں بدل لیا کیوں جے کارتے گھر لین لئی جیہڑے
قرضے ملدے نیں، جے اوہناں دیاں قسٹاں نہ دیوے حکومت کارتے گھر ضبط
کر لیندی اے۔ شاید ایسے لئی حکومت نے ویاہ لئی قرضے نہیں دتے کہ جیہڑی
ذرا بڈھی نال کھٹ پٹ ہوئی اوہنے قرضے دیاں قسٹاں دینیاں بند کردینیاں نیں
تے حکومت کولوں ضبط وی نہیں ہونا۔

اردو وچ مرزا صاحب دا ذکر ہوندا اے، پر پنجابی وچ مرزا صاحبان دا ساڈے اردو والے مرزا صاحب نے بوجے اگے پھٹی لائی سی جیہدے تے لکھیا سی، مرزا صاحب بی اے۔ دو مہینے بعد میں او تھوں لکھیاں تے لکھیا سی، مرزا صاحب ایم اے۔ پچھیا دو مہینیاں وچ تسیں ایم اے کس طرح ہو گئے؟ کہن لگے پہلاں میری زنانی مرگئی سی تاں میں لکھیا سی بی اے، مطلب بیچلر اگین، ہن میرا ویاہ ہو گیا اے ایس لئی لکھیا اے ایم اے، مطلب میریڈ اگین، ویسے بندہ بھاویں ساری عمر کوارہ رہوے، ویاہ دا جناں مرضی مخالف ہووے اک ویاہ دے ہمیش حق وچ ہووے گا۔ اوہوں کدی غلط نہیں کہوے گا۔ اوہ دے اوہدے پوتے ماں دا ویاہ۔

شادی کرن توں پہلاں تہانوں کسے سیانے کولوں مشورہ لینا چاہیدا اے۔ جے اوہ کہوے شادی کر لوو تے فیر تہانوں کسے سیانے کولوں مشورہ لینا چاہیدا اے۔ اک بندے نے برنارڈ شا کو لوں پچھیا میں ویاہ کرنا چاہندا اوں مینوں صلاح دیو۔ برنارڈ شا نے کہیا جیہڑی بڈھی تیرے نال ویاہ کرن لئی راضی ہووے گی اوہ بڑی احمق ہووے گی تے احمق بیوی کدی چنگی بیوی ثابت نہیں ہوندی۔ کہندے نیں پنجاب دے لوکاں نوں موقع ملے تے فٹ ویاہ کر لیندے نیں حالانکہ جے موقع ملے تو فیر ویاہ دی کی لوڑاے۔

ویاہ اصل وچ ”وے آ“ وے۔ پہلی وار جدوں اک کڑی نے منڈے نوں کہیا ”وے آ“ تے دونویں مل کے اک ہوئے تے ”وے آ“ مل کے ویاہ بن گیا۔ ”ف“ کہندا اے ویاہ دراصل ”وے آہ“ وے، آہ تے ”ف“ بوہتا زور دیندا اے۔ شاعر تے شوہر ہر کوئی ہو سکدا اے پر کوارہ ہونا اوکھا۔ میرا یار ”ف“ دس سال توں کوارہ سی اج کل غیر شادی شدہ اے۔

بڈھے وارے دا ویاہ تے سیال دا پالا سدھا ہڈاں وچ جاند اے۔ اک بڈھے کہیا میں پہلے ویاہ دے ذرا وی حق وچ نہیں میں تے پہلا ویاہ ایس لئی کیئا کہ ایہدے بغیر بندہ دو جا ویاہ نہیں کر سکدا۔ کہیا جدوں زنانی کہوے کہ ساریاں

زنائیاں اکو چھیاں ہوندیاں نیں تے سمجھ لو واوہ تہانوں دوجے ویاہ توں روک
دی اے۔

ویا کدی کوارہ نہیں ہو سکا پر کوارہ جدوں دل چاہے ویایا ہو سکا
اے۔ اک فقرے وچ دسنا ہووے کوارہ کنہوں کہندے نیں، تے ایہہ ای کہیا
جاسکا اے۔

Who Never Mrs Anything.

ٹرنا

جدوں میں پہلی وار بولیا میری ماں اپنی خوش ہوئی جی آج کل اودوں ہوندی
 اے جدوں میں چپ کرناواں۔ انج ای جدوں میں پہلی وار ٹریا میری ماں نے پتا سے
 ونڈے تے فیردوجی وار اودوں پتا سے ونڈے جدوں میرا ٹرنا مک گیا، میں کارلے
 لیتی۔ کہندے نیں کیدو تے امب لنگڑا ہووے تے بوہتا چلدا اے۔ میرے یار
 ”ف“ نوں ٹرنا ایناں چنگا لگدا اے کہ اوہ تے ستا پیاوی ٹردا اے۔ نیندر وچ ٹرن دا
 ایہہ فائدہ ہوندا اے کہ بندہ نیندر وی پوری کر لیندا اے تے نال سیر وی ہو جاندی
 اے۔ کار وچ سیر کرنا کوئی کار نہیں۔ ویسے کار کول ہووے تے ٹرن دا بڑا سواد
 آؤندا اے۔ ”ف“ ٹرن توں بڑا نہسدا اے پہلاں اوہنوں گھوڑا ادھے گھٹنے وچ
 پنڈوں اسٹیشن تے پہنچا دیندا سی ہن مصلیاں دادم کٹیا کتا اوہنوں پندریں متغیں
 سٹیشن تے پہنچا دیندا اے۔

ٹرن تے نہسن وچ سپیڈ دا فرق اے۔ جیہدی سپیڈ ٹھیک ہووے اوہ ٹردا رہندا
 اے۔ دو جا نہسن جاند اے۔ میداناں وچ نہسن دے مقابلے ہوندے نیں، ساڈے ہاں
 جیہڑے اکثر سیاست دان جت جاندے نیں۔ بھارت دی اولمپک کھلاڑی پی ٹی
 اوشاکدی نہیں ٹری ہمیش نہسی اے۔ پراولمپکس وچ سب توں پچھے رہ گئی۔ اک سیانے
 لکھیا ایہدی وجہ ایہہ سی کہ اوہنے زیادہ تراپنی پریکٹس لکھنؤ وچ کیتی تے اوہ تھے نال نال
 لکھنؤی تہذیب وی سکھدی رہی۔ ایس لٹی اولمپک وچ جدوں مقابلے تے نہسن والیاں
 اوہدے برابر تے آؤندیاں تے ایہہ اوہناں نوں ایہہ کہہ کے اگانہہ لنگھا دیندی کہ

”پہلے آپ۔“ ٹرنا پھرنا اکٹھا بولیا جاندا اے، پر دونواں وچ بڑا فرق اے۔ بندہ اک تھاں تے بیٹھا بیٹھا ٹر نہیں سکدا پر بیٹھا بیٹھا پھر سکدا اے۔ ٹرن لئی پیر چاہی دے نیں۔ پیر جتاں مرضی ٹر لین سرتوں اگے نہیں جاسکدے۔ اک مخولے نے ڈاکٹر نوں کہیا ”میںوں عجیب بیماری اے میں جدوں ٹرنا واں تے اک پیر دو جے نالوں اگے ہوندا اے۔“ ڈاکٹر آکھیا ”ایس بیماری دی اکودوا اے۔ اوہ دے ایہہ گولی۔ توں اک راتیں سون تو بعد تے دوجی سویرے اٹھن توں پہلاں کھالیں۔“

دنیا وچ سب توں تیز ٹرن والی شے کیہڑی اے؟ آہو! بڈھی دی زبان۔ بڈھی دی زبان واج دی رفتار نالوں وی تیز اے۔ ساڈے ہاں زانیاں دے پیر ٹھنڈے تے پیر گرم ہوندے نیں۔ پنجابن نوں ٹردا ویکھن لئی لوکی دھرتی کلی کرا دیندے نیں۔ پنجابن ٹردی انج لگدی اے جیویں اوہ زمین تے نہیں ٹر رہی، زمین اوہدے پیراں تھلے ٹر رہی اے۔ ٹرن دی سب توں وکھری ٹائپ اوہ اے جیہڑی ٹور ساڈی قوم ٹردی اے۔ یعنی ٹردی وی رہندی اے پر او تھوں ہلدی وی نہیں۔ میں پیدل سکولے جاندا ساں میںوں ہمیش گھر تو سکول دا پینڈا بوہتا تے سکولوں گھر دا پینڈا گھٹ لگدا۔ میں ستاں سالوں دا ساں پر میرا سکولے جان نوں ذرا دل نہیں سی کردا پر میںوں جانا پیندا کیونکہ میں بال ساں۔ میرا یار ”ف“ ستریں سالوں دا اے اوہدا وی سکولے جان نوں ذرا دل نہیں کردا پر اوہوں جانا پیندا اے کیونکہ اوہ سکول دا ہیڈ ماسٹر اے۔

ٹرن دا سواد اوہوں آؤندا اے جدوں بندے نے پیریں جیہڑی جتی پائی ہووے، اوہ بندے دی اپنی کھل دی بنی ہووے۔ ٹرنا ہر مرض دا علاج اے۔ سکے بندے وزن ودھان لئی ٹردے نیں تے موٹے وزن گھٹان لئی۔ ”ف“ آکھدا اے ٹرنا علاج کس طرح ہو یا؟ جیہڑا صحت مندا اے اوہوں ٹرن دی لوڑ نہیں تے جیہڑا بیمار اے اوہدے کوں ٹریا ای نہیں جاندا۔

مرد دی ٹور توں پتہ چل جاندا اے کہ اوہ کتھے چلیا اے تے عورت دی چال تو پتہ چلدا اے کہ اوہ کتھوں آئی اے۔ مرد جییں گھر وچ چھیتی نال وڑے اوہ گھر اوہدی اپنی

بڈھی دا نہیں ہوسکدا۔ اپنے گھرتے بندہ ہولی ہولی وڑدا اے صرف باہر چھیتی نال نکلدا اے۔ جدوں پہلے انسان نے چن تے پیر پایا تے اوہی بڈھی بڑی خوش ہوئی۔ اوہ اوس دے چن تے جان تے خوش نہیں سی اوہ اوس دے زمین توں جان تے خوش سی۔

اڈنا اصل وچ ہو اوچ ٹرنا اے۔ بندہ جدوں بال ہوندا اے تے چوں لتاں تے ٹردا اے۔ جوانی وچ دو لتاں تے، بڑھاپے وچ تن لتاں تے کیونکہ لاٹھی تہی لت ای اے۔ پر اوہنوں چوں لتاں تے ٹرنا کدی نہیں بھل دا۔ ایسے لئی بندہ اوہ کم کرنا نہیں چھڈا دا جیہڑے چار لتاں تے ٹرن والے کر دے نیں۔

کہندے نیں ٹرنا بڈھیاں دا شوق اے۔ میں کہنا واں بڈھا ہوندا ای اوہ اے جیہنوں پیدل ٹرن دا شوق ہووے۔ دوجے تے بڈھے ہون توں پہلاں ای ”ٹر“ جاندے نیں۔ پیر ٹردے رہن پر پینڈانہ مکے تے ایس بے عملی دے عمل نوں ڈانس کہندے نیں۔ جیہڑی قوم اک تھاں تے ای پیر ماردی رہوے اگا نہہ نہ ودھے ہن تہانوں پتہ لگ ای گیا ہووے گا کہ اوہہ کیہ کردی اے۔

نویں دور وچ چلنا پھرنا ایناں بھیڑا سمجھیا جارہیا اے کہ کسی زنانی نوں گال کڈھنی ہووے تو کہندے نیں ایہہ چل دی اے، ٹرن والا دھرتی دے سینے تے غزل دا شعر لکھدا اے۔ جیہد اوزن تے بحر توں خارج ہونا نہسنا اے۔ ٹرنا ٹانگ اے پر جے کوئی امیر ٹر رہیا ہووے تے سمجھ لو داوہ بیمار اے تے کسے ڈاکٹر اوہنوں ایہہ کہیا اے۔ جے کوئی غریب نہ ٹر رہیا ہووے..... گڈی وچ بیٹھا ہووے تے سمجھ لو داوہ بیمار اے اوہنوں ڈاکٹر کول لیجایا جارہیا اے۔ غریب کامیابی پیراں نال، امیر دماغ نال تے زنانی زبان نال حاصل کردی اے۔ ازدواجی زندگی دار ازوی ٹرن وچ اے۔ پہلاں گل ٹردی اے تے چنگی بھلی کڑی بڈھی بن جاندی اے۔ جدوں تک اوہا منہ چلدا رہوے گھر چلدا اے جے اوہا منہ رک جاوے تے فیر اوہی زبان چلن لگ پیندی اے۔ تے جے بیوی دی زبان رک جائے تے نتیجہ اوہ ہندا اے جو مرد دی نبض رکن نال ہوندا اے۔

خدا نے بندے نوں ڈھڈ لایا تا کہ بندہ خدا نہ بن جائے۔ اوہ سارا دن ایس ڈھڈ نوں بھرن تے خالی کرن وچ ای لگا رہندا اے۔ سچ تے بندے وچ ایہہ فرق اے سچ ڈھڈ

بھار چلدا اے تے جناں چر بندہ اپنے ڈھڈ دے بھار لئی نہ چلے اوہ بندہ رہندا اے۔
 بڈھے وارے ٹرنا ایناں اوکھا اے جناں جوانی وچ اک تھاں تے کھلونا۔ بڈھیاں
 نوں تے پیر پٹن لئی وی رنبہ چاہی دا اے۔ بڈھے وارے آسانی نال اوہ دے جسم دا جو
 حصہ چل سکدا اے اوہ دماغ ای اے۔ میری پسندیدہ سواری جتی اے۔ سنیا اے بلجیم اوہ
 ملک اے جتھے ننگے پیریں ٹرن والیاں نوں سزا ملدی اے۔ واقعی او تھوں داما حول دیکھ
 کے تے میں وی کہناواں صرف پیر ننگے نہیں ہونے چاہیدے۔

ساڈے گھراک شہتوت دا درخت جیہڑا میرے نال وڈا ہويا۔ اوہ اڈیاں چک چک
 نال دے گھر ویکھدا رہندا سی،، جیہدی وجہ دی کدی سمجھ نہیں لگی۔ اوس پاسے
 گواہنڈیاں دا کھرا سی۔ ہوا وگدی تے اوہ کھرے وچ نہان والیاں نوں ہتھ لان دی
 کوشش کردا۔ ٹر کے اوہناں دے نیڑے پہنچن دی کوشش وچ اک دن منہ بھرنے
 ڈگ پیا فیر نہ اٹھ سکيا کیونکہ نباتات ٹرن لگ پین تے اوہ مر جاندا اے نیں تے جے انسان
 رک جان تے اوہ وی جیندا نہیں رہندا۔

بابا بہشتی

میںوں ایہہ تے نہیں پتہ کہ لوکی اوہنوں ”بابا بہشتی“ کدوں دا آکھدے نیں، پر ایہہ پتہ اے اوہنوں ”بابا“ لوکیں اودوں دا کہندے نیں جدوں جے اوہ سکولے پڑھ داسی۔ لوکی مرن توں بعد بہشتی اکھواندے نیں ایہہ جیوندے جی بہشتی سن۔ اسیں ماں دے پیراں تھلے بہشت تے بڈھی دے پیراں تھلے کئی ”بہشتی“ ویکھے۔ بہشتی ہونا کوئی شرم والی گل نہیں پر کمیٹی والے بہشتی نوں مہینے دی جی تنخواہ دیندے نیں اوہنوں لیندیاں شرم ضرور آؤندی اے۔ ہم عمر اونوں بابا تے بال اوہنوں بال سمجھدے نیں۔ بابے بہشتی دی شکل ایہو جی اے کہ کسے دی عیادت کرن جا رہا ہووے تے لگدا اے تعزیت کرن جا رہا اے۔ بابا صراط مستقیم اتے ٹرای نہیں سکدا جیہدی وجہ کوئی ہو رلت نہیں اوہدی لنگی لت اے۔ ایسے وجہ نال اوہنوں ہولی ہولی ٹرن لئی وی نہسنا پیندا اے۔ دو جیاں لفظاں وچ ایہہ اوہ مسافر اے جیہڑا اکو ویلے چاراں کوٹاں وچ سفر کردا اے۔ بابے ہو ری عینک وی لاؤندے نیں پر عینک نال اوہناں نوں صاف کیہ دسنا اے۔ اوہناں نوں تے عینک صاف نہیں دس دی۔ بابے بہشتی دے ہتھ بڑے سوہنے نیں۔ میں اک دن کہہ بیٹھا جے ایہہ کسے کڑی نوں لگے ہوندے تے اوہ بڑی سوہنی لگدی۔ اوس دن توں اوہ ایہناں نوں کسے کڑی نوں لانا چاہندے نیں۔ اپنے کلمے رہے کہ اوہناں نوں تے جنت وچ وی کوئی واقف کار نہیں لبھنا۔ انج وی اوہ واقف کار توں مراد کاردا واقف یعنی مکینک لیندے نیں۔ کہندے نیں میں ایسے لئی دیاہ کیتا سی کہ میں تنہائی پسند آں۔ میںوں زندگی وچ سب توں

بوہتی خوشی اپنے دیاہ والے دن ہوئی۔ دل کردا اے ایہو جئے خوشی والے دیہاڑنت
 آؤن۔ کسے بڈھی نوں مل کے آرہے ہون تے شکلوں ایہہ ای پتہ لگدا اے کہ خون
 دی بوتل لوا کے آرہے نیں۔ سترے بہترے گئے نیں، کہندے نیں میں ہن جا کے
 تجربے توں ایہہ سکھیا اے کہ بندے نے سہرا بنھیا ہووے تے بڑا جھڈو لگدا اے
 ایس لئی میں فیصلہ کیتا اے کہ جے کدی میرے تے ایہو جیہا موقع آیا فیرتے میں سہرا
 نہیں بنھاں گا۔

بابا بہشتی اوس عمر دا اے جیس عمرے بندہ گھروں نکل کے سدبھا حکیم دی دکان
 تے جاندا اے، جے دکان بند ہووے تے فیر مسیٹے ٹر جاندا اے۔ اک دن بابا بہشتی حکیم
 نوں کہن لگا ”ساہنوں وی کوئی ”تحفہ“ دیو۔ میرا یار اسی سال دا اے پر اوہ کہندا
 اے.....“

حکیم ہوراں سن کے آکھیا ”کہن دی کیہ گل اے تسیں وی کہہ سکدے او۔“ بابا
 بہشتی غصہ کھا گیا کہن لگا ”جے بندے داکم بولدا ہووے تے بندے نوں چپ ای رہنا
 چاہیدا اے۔“

اوہدے کول اک بائی سائیکل اے۔ آکھدے نیں جے رب نے مینوں بوہت
 سارے پیسے دے دتے تے میں سائیکل نہیں چلاواں گا۔ ایہدے لئی اک ڈرائیور رکھ
 لاں گا۔ اوہناں دی بائی سائیکل دی چال ویکھ کے بندہ دس سکدا اے کہ اوہناں دی
 سائیکل نوں ”باٹی“ سبک کیوں آکھدے نیں۔ کہندے نیں مینوں عاشقاں وچوں
 صرف مرزا جٹ پسندا اے، میں ایس مرزے دا ”مرزائی“ آں۔ بابے ہو ری انگریزاں
 دی ہر ایجاد دے خلاف نیں، ایسے لئی اوہ سر سید احمد خان دے وی خلاف ای نیں۔
 بابا بہشتی اوہ بھید اے جنھے لبادہ وی بھید دا ای پایا ہویا اے۔ اپنے شریف کہ اک وار دیاہ
 توں پہلاں اک فارم بھرنا سی۔ کئی خانے بھرن توں بعد جدوں Sex دا خانہ آیا تو
 اوہدے آگے اوہناں No لکھیا۔ ہر کم آرام ناں کردے نیں، پر آرام کم سمجھ کے
 کردے نیں۔

اک وار اوہناں دی بڈھی ہسپتال وچ داخل ہوئی۔ اوہ دن رات وارڈ وچ ہر بڈھی

دا ایناں خیال رکھدے رہے کہ اخیر لے دن تک ہسپتال دے عملے نوں ایہہ پتہ نہ لگا کہ ایہناں دی ذاتی بڈھی کیہڑی اے۔ ایناں گھٹ بولدے نہیں کہ ایناں دی بڈھی وی ایہناں دی واج کدی کدی سندی اے، کجھ کہندے نہیں۔ ایہدی وجہ بابے بہشتی دی زبان نہیں اوہناں دی بڈھی دے کن نہیں۔

عیادت نوں عبادت سمجھدے نیں۔ ایہدے تے ساہنوں کجھ اعتراض نہیں۔ مسئلہ ایہہ وے کہ اوہ عبادت وی انج کر رہے ہوندے نیں جیویں عیادت کر رہے ہوں۔ رب نال انج ای پو لیاں پولیاں گلاں کردے نیں جیویں رب نوں بخار چڑھیا ہویا اے۔ جوانی وچ جدوں ٹینس ہوندے تے ٹینس کھیڈن ٹر جاندے۔ کجھ دن پہلاں میں پچھیا جے ہوں ٹینس ہوو تے کیہ کردے او؟ آکھیا ”ٹینس ہو جاناں واں۔“ ایہی نیشنلسٹ کہ اوہناں نوں پتہ لگا کہ میں کار خریدی اے۔ میں سوچیا ”کچھن گے کار دا رنگ، ماڈل یاں قیمت کیہ اے؟ اوہناں پچھیا ”اوہدی نیشنلسٹی کھتوں دی اے؟“

نظر اپنی کمزور ہو گئی اے کہ اک وار گلی وچ جس زنانی نوں اپنی بڈھی سمجھ کے اوہدا ہتھ پھڑ لیا، اوہ اوہناں دی اپنی بڈھی ای نکلی۔ اچا سندے نیں، یعنی کوئی اچا بندہ بولے تے فیر سندے نیں گل بعد وچ سندے نیں پر بندے دے چہرے توں پڑھ پہلاں لیندے نیں۔ انج وی دیر نال ایس لئی سندے نیں کیونکہ اکھاں پہلے نیں تے کن بعد وچ آؤندے نیں۔

ادب وچ اوہناں دی اپنی عمر ہو گئی اے کہ اوہناں دے کئی ہم عمر اوہناں دی انگلی پھڑ کے ادب وچ داخل ہوئے۔ پہلا شعر کولوں لکھدی بکری تے کہیا پر فیر شاعری توں بکری ہو گئے۔ بلند پائے دی تحریر لکھن لئی بلند پایاں والی منجی تے بہہ کے لکھدے رہے۔ جوانی وچ شاہی قلعے دے پچھواڑے پوہڑیاں تے چڑھ کے دوپیسے دے چھولے لے کے بہہ جاندے تے لکھنا شروع کر دیندے۔ بابے ہو ری لکھدے جاندے تے چھولے کھاندے جاندے، جدوں چھولے مک جاندے لکھنا مکا دیندے۔ اوہناں دناں وچ پبلشر وی اوہنا دیاں تحریراں چھولیاں دے بھاء خرید دے۔ کوئی تحریر لکھن لئی پہلاں صفحے دے شروع وچ اک سطر لکھن گے، اوہنوں پڑھن گے فیر پھاڑ دین گے۔

فیر لکھن گے فیر پھاڑن گے ایٹھوں تک کہ پڑھ پڑھ تے پھاڑ پھاڑ کے تنگ آجان گے
تے فیر صرف لکھن گے پڑھن گے نہیں۔ تے لکھدیاں لکھدیاں جدوں کاغذ مک جان
گے کہانی مکا دین گے۔

اوہناں جنیاں کتاباں لکھیاں نیں اوہناں نوں صرف اوہناں دے نال ای گنوانے
پین تے ساہ چڑھ جاوے۔ اک نقاد نے آکھیا اے جے اوہناں داڑھی رکھی ہوندى روز
شیونہ کرنی پیندی تے ایہہ ست اٹھ کتاباں ہو ر لکھ دیندے۔ اج کل اپنی تحریر اکثر
نوٹ نال رسالیاں نوں بھیج دے نیں۔ اکثر نوٹ چھپ جاندا اے تحریر رہ جاندی
اے۔ شروع وچ اوہ جدوں تحریر چھپن لئی بھیج دے تے نال نوٹ ضرور بھیج دے۔
ایہہ وکھری گل اے اوہوں پنج روپے دانوٹ گھلدے سن۔

بابا بہشتی، بڑی بہشتی روح اے۔ کہندے نیں جیہڑے بندے مرن توں بعد
بہشت اندر جاندے نیں اوہ جدوں دنیا وچ ہوندے نیں تے بہشت اوہناں دے اندر
ہوندى اے تے بابا بہشتی اوہناں وچوں اک بہشتی بابا اے۔

بھاگنڈا سا

و یکھن وچ اوہ ایہو جیہا اے کہ پنجاب وچ بندیاں نے اپنے آپ نوں خوبصورت سمجھنا شروع ای اینھوں ویکھ کے کیتا، ہیر و گھٹ تے ہیر و شیمابو ہتا لگدا اے..... میرا پار ”ف“ وی اوہدے ورگا اے۔ ”ف“ کہندا اے میں جدوں شیشہ ویکھنا واں تے نعوذ باللہ ایس گل تے شک ہون لگدا اے کہ اللہ نوں خوبصورتی پسند اے۔ بھاگنڈا سے نے ہر شے بڑی محنت نال حاصل کیتی، اپنی ایہہ شکل وی محنت نال حاصل کیتی۔ مشکل توں بغیر شکل ایہو جیئ مشکل کس طرح ہو سکدی اے؟

ایڈورٹائزنگ ایہہ وے کہ لوکی اوہ خریدن جو اوہناں دی ضرورت نہیں تے فلم دراصل ایہہ وے کہ لوکی اوہ ویکھن جو اوہ ویکھنا چاہندے نیں۔ فلم جتھے چلائی جاندی اے پہلاں اوہ تھے ہنیرا کیتا جاند اے۔ کیوں جے ایہہ ہنیرے والا کم اے۔ میں فلماں ویکھن دے ایس لئی خلاف آں کہ فلم ویکھن نال ”ہیر و ن“ دانشہ لگ جاند اے۔ ہیر ویناں فلماں وچ اپنے لباس بدل دیاں نیں جتاں چر اوہناں نوں لباس بدلن وچ لگدا اے فلم ہٹ ہون وچ وی ایناں کوای چر لگدا اے۔ باب ہوپ کہندا اے جے انگریزی فلماں وچوں غیر اخلاقی لفظ کڈھ دتے جان تے فیر خاموش فلماں رہ جان۔ انج ای پنجابی فلماں وچوں بڑھکاں کڈھ دیئے تے باقی صرف اداکاراں دے ناں ای رہ جان۔ ولن ایہو جئے ہوندے نیں کہ پتہ نہیں چلدا سیر سور نوں نکل نیں یاں سور سیر نوں نکلے نیں۔ ہدایت کار نہ صرف تول کے بولدے نیں، اداکاراں نوں کاسٹ وی تول کے کردے نیں۔ پنجابی فلم بھاگنڈا سے توں بغیر انج ای اے جیویں پیٹر سر توں بغیر.....!

بھاگنڈا سے نے عشق وچ کدی تارے نہیں توڑے ایہدے نالوں ماٹھے اداکار
 شاہد نے عشق وچ کئی فلمی تارے توڑے ساڈیاں اداکاراں ایہو جہیاں نہیں کہ اک
 مشہور اداکارہ فلونال اک ہسپتال وچ آئی تے جیس ڈاکٹر نے اوہدا علاج کیتا اوہنوں ٹھیک
 ہندیاں ہفتہ لگ گیا۔ پر بھاگنڈا سے کولوں لوکاں نوں فلو وانگوں نماز لگ جاندی اے۔
 جس فلم ساز نے بھاگنڈا سے کولوں فلم لئی ڈیٹ لینی ہووے اوہاوس مسیتے نماز پڑھن لگ
 پیندا اے جتھے بھاگنڈا سے پڑھ دا اے۔ ایس لئی سٹوڈیو دی مسیت دے نمازی گن کے
 لوکی اندازہ لالیندے نیں اج کل بھاگنڈا سے کول کنیاں فلماں نیں۔ دو جے ملکاں وچ
 ہیر و نوں فائیٹ دے سین کرن لئی ڈوپلیکیٹ دی لوڑ پیندی اے، پر ایہہ واحد ہیر دا اے
 جنہوں فائیٹ کرن لگیاں ڈوپلیکیٹ دی لوڑ نہیں پیندی بس کو سین کرن لگیاں لوڑ
 پیندی اے۔

امریکہ وچ اج کل لوکاں نوں جس دے مس ہون دا پکا پتہ اے اوہاے مس پسی
 (Missipi)۔ بھاگنڈا سے دے بال بچے امریکہ رہندے نیں کہند اے اوہاوتھے بوہتے
 محفوظ نیں۔ واقعی اوتھے کیہڑیاں پنجابی فلماں بن دیاں نیں۔ کوئی فلم ساز ای دس سکدا
 اے کہ اوہنوں بھاگنڈا سے داگنڈا سے کیہ بھا پیندا اے؟ اوہ جذبات دا سمندر اے۔ ایہو
 جیہا سمندر جیہدے پانی دیاں چھلاں توں لوکیں ایناں نہیں ڈردے جناں پان دیاں
 چھلاں توں۔ بڑا صفائی پسند اے یقین نہ آوے تے اوہدے سر تے جھاتی پالو و منہ تے
 اینے وٹ کہ دیکھن والے نوں وٹ چڑھ جائے اوہ ہر فن مولاتے نہیں ہر فن
 مولا جٹ ضرور اے۔ فلماں وچ گھوڑے تے بہہ کے ہر فیصلہ کرن دی اپنی عادت پے
 گئی اے کہ گھروچ دی کوئی اہم فیصلہ کرنا ہووے تے گھوڑے تے بیٹھیاں بغیر نہیں کر
 سکدا۔ اوہ تے کرسی تے وی انج بیٹھا ہوندا اے جیویں گھوڑے تے بیٹھا ہووے۔ اک
 کڑی نال وی انج پیار کردا اے جیویں کئی کڑیاں نال کر رہیا ہووے، جیہدی وجہ فلمی نقاد
 ایہہ دسدے نیں کہ اداکارہ انجمن نال کم کر کے ایہہ عادت پکی ہو گئی اے کیونکہ انجمن
 اوہ اداکارہ اے جیہڑی پنج چھ بندیاں سامنے کلی کھلوتی ہووے تے بندے اپنے آپ نوں
 کلے سمجھ رہے ہوندے نیں۔ اک فلم وچ ایہہ اداکارہ اک تربوز چک کے نہس رہی سی

”ف“ دی نظر اپنی کمزور اے کہ جدوں اوہنے تربوز رکھ دی دتا اوہ فیروی کہہ رہیا سی اوہنے ہجے تربوز چکے ہوئے نیں۔ ساڈیاں اداکاراواں ”لمبیاں، چوڑیاں“ ہوندیاں نیں۔ پرہالی وڈیاں اداکاراواں اینیاں چوڑیاں نہیں ہوندیاں جنیاں چوڑ ہوندیاں نیں۔

ہیرویناں اکثر رحم دل ہوندیاں نیں۔ جتھے نرے ”رحم“ نال کم نہ نکلے اوتھے نال دل دی لادیندیاں نیں۔ پنجابی فلماں وچ ہیروئن چھالاں تے چھلاں مار دی اے، ہیرو دے ڈبن تے ولن دے ڈب مرن لئی۔ ایرانی فلماں انقلاب توں بعد ایہو جیہاں ہو گئیاں نیں کہ اک ہیرو ہیروئن نوں کاروچ بہا کے اک تالاب تے لے گیا۔ ہیروئن نے کارروکی تے ہیرو نوں آکھیا ”ذرا ٹھہر جائیں کپڑے لاہ لواں۔“ اسیں ویکدھے ای رہے ہیروئن جیہڑی دھوبن سی کاروچوں کپڑیاں دی پوٹلی لاہ کے ٹروی گئی۔ پشتو فلماں دیاں اداکاراواں ایہو جیہاں ہوندیاں نیں کہ اک اداکارہ نے آکھیا لوکی اینے ماضی پرست ہو گئے نیں مینوں سامنے کھلوتی نوں کوئی نہیں ویکھدا ہر کوئی جاندی نوں ای مڑ مڑ کے ویکھ دا اے۔ البتہ انگریزی فلماں دیاں ہیروئناں تھوڑا جتنا لباس پا کے انج ٹردیاں نیں جیویں ساڈے ہاں مخلوط حکومت ٹردی اے۔ اک ایہو جی ہیروئن کولوں اسیں پچھیا Class mate کیہنوں کہندے نیں؟ آکھن لگی Who mate in class. ویسے ساڈا بھاگنڈا سا ایناں پڑھیا لکھیا اے کہ کوئی پچھے تہاڈا پتر کس کلاس وچ اے تے کہوے گا ”اپر کلاس وچ“..... اوہ ہمیشہ چنگی تے معیاری فلم ویکھدا اے، کدی کدی اپنی فلم وی ویکھ لیندا اے۔ بھاگنڈا سا نک تے مکھی نہیں بہن دیندا ہر ویلے اڈاندار ہندا اے۔ دیہاڑی وچ اپنی وار وال واہندا اے کہ اکئی سالوں توں ایہہ کج کرن نال اوہدے وال تے انج دے ای نیں پر بانہواں دے مسل بن گئے نیں۔ اک فلم وچ گونگا بنیا، پر اخیر تک کسے نوں پتہ نہ لگن دتا کہ اوہ گونگا اے۔

سائنس کہندی اے ہر اوہ چیز جیہڑی جگہ گھیر دی اے تے وزن رکھدی اے اوہ مادہ آکھواندی اے پر فلماں وچ جیہڑی چیز سب توں بوہتی جگہ گھیر دی اے، سب توں بوہتا وزن رکھ دی اے، اوہنوں ہیروئن کہندے نیں۔ ہن تے فلم بین توں مراد اوہ ہوندا اے جیہڑا بین (Ban) ہوئی فلم ویکھدا اے۔

بھاگنڈا سا کہندالے میں جیہڑا رول کرناواں اوہ اپنے اتے طاری کر لیناواں۔ میں تے سمجھناواں اوہ دیکھن والیاں تے طاری کردے نیں۔ کہندے نیں اداکارہ رانی وی جیہڑا رول کردی سی اوہنوں اپنے اتے انج طاری کردی کہ جنے مہینے فلم بندی رہندی اوہ اونے مہینے اوس رول وچ Live کردی۔ جیہڑا اوہدے خاوند سر فراز نواز لئی بڑا مسئلہ سی کیونکہ اوہ تقریباً ہر فلم وچ طوائف دار رول کردی سی۔

بھاگنڈا سا گلے دے سرتے ہیر و بنیا جدوں کہ ساڈیاں تے اکثر ہیر و ڈنگاں گلے دے زورتے ہیر و بنیاں بن دیاں نیں، آہو کھلے گلے دے زورتے۔ فلماں وچ بازار حسن دا بے زار حسن ای ہوندا اے۔ پراج کل کوئی کچھے ”بازار حسن“ دامالک کون اے تو لو کی کہندے نیں ”محمد سرور بھٹی۔“

بھاگنڈا سا ایناں مذہبی اے کہ اوہ انک ہر ویلے سجدے پیار ہندا اے۔ پر مذہبی فلماں وچ ایس لئی نہ آسکیا کہ اوہ تے ”گر جا“ وی انج کہندالے کہ ذرا کوہو راپتی کہوے گاتے گر جے نیں گروی جانا اے۔ لو کی ہر سال صحت بنان لئی ٹھنڈے ملکاں وچ جاندے نیں ایہہ حج کرن جاندالے۔ ویسے اداکاراں لئی ایہہ اکوای تھاں اے جتھے اوہناں دی صحت بن سکدی اے۔ بندے داسارا حسن اہدیاں بانہواں وچ تے عورت دا حسن سینے وچ ہوندا اے۔ ”ف“ کہندالے ایسے لئی پنجابی فلماں وچ میں حسن نوں ہمیشہ ہیر و دیاں بانہواں وچ ای دیکھیا اے۔ کہندے نیں اک وار بھاگنڈا سادے بوجے وچ نیلی دی تصویر نکلی۔ اوہدے منڈے ویکھ کے آکھیا ”ابا تیرے بوجے وچ ایہہ نیلی دی تصویر اے؟“ تے ایہنے آکھیا ”پتر جدوں میں بوجے وچ پائی سی تے تیری ماں دی سی پئی پئی نیلی ہو گئی اے۔“ نیلی دا بھاگنڈا سانال کیہہ جوڑ۔ اوہ تے شائش وچ گھٹ تے شارٹس وچ بوہتی دسدی اے۔ فلماں وچ کردار انووں شروع تے رائٹر کردالے پر اوہناں نوں مکاؤندا بھاگنڈا سا اے۔ بھاگنڈا سا غصے وچ ہووے تے فیر پتہ نہیں لگدا گنڈا سا بھادے ہتھ وچ اے یاں بھاگنڈا سے دے ہتھ وچ اے۔ پہلی وار دیکھو تے اوہدے چہرے تے غصہ نظر آؤندا اے جتاں چر غصے نال نہ دیکھو اوہدے چہرے تے چہرہ نظر نہیں آؤندا۔ ہدایت کار کولوں ایہہ نہیں پچھدا کہ

فلم دی سٹوری کیہ اے؟ ایہہ ”پچھدا اے تہاڈی فلم وچ کئے قتل نیں۔ جیہدی وجہ ایہ
 دسدا اے کہ ہر فلم دی کہانی تے اکو ہوندی اے ایس لئی قتلّاں دی تعداد توں پتہ
 چلانا واں ایہہ کیہڑی فلم اے ایسے لئی ہر سیٹ تے ہدایت کار ایہنوں انج لہر رہیا ہوندا
 اے جیویں وڈی عید تے قصائی نوں لہدے نیں۔ اک فلم ساز کولوں بھاگنڈا سے
 پچھیا ”فلم وچ میرا کتناں کم اے؟“ اوہنے آکھیا ”بس جی دو قتل نیں“ بھاہو رارس
 آکھیا ”میں فلماں وچ اک دو منٹ دارول کرنا چھڈ دتا اے۔“ ویسے بھاگنڈا ساناہ
 ہووے تے پنجابی فلماں نوں مکانا مشکل ہو جائے۔ کیونکہ جدوں کردار رائٹر،
 ڈائریکٹر تے ویکھن والیاں توں نہ مک سکن تے فیر ہدایت کار ایہنوں گنڈا سا پھڑا کے
 گھل دیندا اے۔ کہندے نیں فلماں وچوں سلطان راہی تے انجمن کڈھ دیو تے فیر کیہ
 بچے گا؟ میں کہنا واں جے ایہناں نوں نہ کڈھیا تے فیر کیہ بچے گا؟

گالی

گال وچ کوئی ہو ر خوبی نہ وی ہووے فیروں ایہہ ای کافی اے کہ گال کسے نوں سکھانی نہیں پیندی۔ ایسے لئی بالوں نوں کٹ کٹ کے گال سکھائی نہیں جاندی کٹ کٹ کے بھلائی جاندی اے کہ ایہدے وچ ای بھلائی اے۔ میں سمجھنا واں اوہ زبان آپ گال دے قابل اے جیہدے وچ کوئی گال نہیں، تے اجیہی زبان جے کدرے ملے گی تے کسے سری پاوے ویکھن والے دی ہانڈی وچ ای ملے گی۔

ایس دنیا وچ عورت لئی سب توں وڈی گال ایہہ دے کہ توں بڑھی ہو گئی ایں۔ سرائیکی تے گال نوں گل سمجھدے نیں۔ انگریز ایناں گھٹ بولدے نیں کہ جناں چر کسے نال اوہناں دا باقاعدہ تعارف نہ ہو جائے اوہنوں گال نہیں کڈھدے۔ امریکیاں نوں گالی دیوتے اوہ ایس لئی چپ رہندے نیں کہ چلو کجھ دے ای رہیا اے کجھ لے تے نہیں رہیا۔ جاپانی جنہوں گال کڈھنا چاہن اوہنوں کسے سبزی ویر گا کہندے نیں۔ اوہ وی انج جیویں بندے نوں نہیں سبزی نوں گال کڈھ رہے ہوں۔ اردو والے انج گال دے رہے ہوندے نیں جیویں موقع دے رہے ہوں۔ ابن انشاء نے لکھیا اے: ”کاش اردو والے جتنا اپنی زبان دا خیال رکھدے نیں اوہناں اپنی صحت دا وی رکھن۔ تے پنجابی جتنا اپنی صحت دا خیال رکھدے نیں اوہناں اپنی زبان دا وی رکھن۔“

پنجاب وچ زنانیاں اپنے بکلاں تے کدی کسے بھیڑی شے دانوں لیانا پسند نہیں کردیاں۔ ایسے لئی جدوں کوئی اوہناں کولوں اوہناں دے گھر والے دانوں پکھے تے اوہ گوانڈی دانوں دس کے دھیانے لادیندیاں نیں۔ پنجاب وچ کسے کولوں اوہدی دھی دا

پچھنا انج ای بد اخلاقی اے جیویں مغرب وچ کسے دی ولدیت پچھنا۔ اسمبلی وچ جیہڑی گال کڈھی جاوے اوہنوں گال نہیں غیر پارلیمانی گل کہندے نیں۔ فیروز گاندھی ہوراں نوں اوہناں دایکینٹ منسٹر ہمیش وزیراعظم داکتا کہندا۔ بد قسمتی نال اوہ منسٹر اک مالی سکینڈل وچ پھس گیا۔ فیروز گاندھی نے لوک سبھا وچ اوہدے تے بحث انج شروع کیتی ”منسٹر! میں سنیا اے توں مینوں کتا کہنا ایں، تے اپنے آپ نوں حکومت داستون سمجھنا ایں۔ پراج میں تیرے نال اوہ کراں گاجواک کتا ستون نال کردا اے۔“

جانور ایسے لئی جانور نیں کہ اوہ گال نہیں کڈھ سکدے۔ انج وی جانور انسان نوں دیکھنا ای نہیں چاہندے ایسے لئی میں انسان نوں ٹکٹ لے کے جانور اں نوں دیکھن جاندیاں دیکھیا اے۔ پر کسے جانور نوں انساناں نوں دیکھن لئی ٹکٹ لیندیاں نہیں دیکھیا۔ کہندے نیں گالاں کڈھن والے بوہتے لڑاکے ہوندے نیں۔ ایہدا مطلب ایہہ ہویا کہ سکندر اعظم توں اکبر اعظم تک سارے گالاں کڈھن والے سن۔ میں سمجھنا واں سگوں گالاں کڈھن والے تے بوہتے امن پسند ہوندے نیں۔ گال دی چھیڑا دوں پئی جدوں اک بندے نے دوجے زیادتی کرن والے نوں تھان مارن دی تھان اوہنوں گال کڈھ کے دل دا غبار کڈھ لیا۔ اوہ دن توں بندے آپنیاں لڑائیاں منہ نال لڑن لگے پئے۔ عربی وچ اونٹ دے اپنے ناں نیں کہ کہندے نیں عربی دے استاد شاگرداں نوں پاس ہون دا ایہہ گرد سدے نیں کہ جیہڑے پٹھے سدھے لفظ دا مطلب نہ آؤندا ہووے سمجھ لو و اوہدے توں مراد اونٹ اے۔ انج ای پنجابی وچ جیہڑے پٹھے سدھے لفظ دا مطلب نہ آوے سمجھ لو و گال اے۔

سوہنی گال اوہ ہندی اے جنہوں کڈھن والا سوہنا ہووے۔ محبوب دے گال تے محبوب دی گال دا کوئی جوڑ نہیں۔ کہندے نیں جے لندن وچ ایناں بھیرا موسم نہ ہندا تے انگریزی وچ کوئی گال نہ ہندی۔ گالاں نوں فروغ دین وچ مذہبی تے سیاسی جھگڑیاں دا بڑا اہم رول اے۔ جیویں امرتسر دے سکھ نرے سکھ ہوندے نیں۔ انج ای پنجابی دیاں گالاں نریاں گالاں ہوندیاں نیں۔

میرایار ”ف“ جیہدے نال ناراض ہووے صرف اوہدے نال عزت نال پیش آؤندا اے۔ یاراں بلیاں نال تے گالو گالی ای ہوندا رہندا اے۔ کہندا اے جیہڑا کہوے میں کدی گالی نہیں کڈھی، سمجھ لو دیاں تے اوہ کدی بال نہیں رہیا تے یاں اوہ گونگا اے۔ مار کٹائی وچ جیہڑا گال کڈھ دیوے اوہ ماڑا ہوندا اے تے جیہڑا گال سن لوے اوہ اوس توں وی ماڑا ہوندا اے۔ پنجابی بڑی وکھری زبان اے۔ اک انگریز پچھیا کہ پنجابی وچ کسے نوں چپ کرانا ہووے تے کیہ کری دا اے تے پنجابی نے اگانہہ ودھ کے اوہدے منہ تے ہتھ رکھ دتا تے کہیا ایہہ کری دا اے۔ میں پنجابی دیاں سب توں بوہتیاں گالاں جیسیں کتاب وچ پڑھیاں اوہ کتاب سی پنجابی دی ڈکشنری۔ اک امریکی نے گالاں اتے ریسرچ کیتی، کسے اوہدے کولوں پچھیا دسو سب توں بوہتیاں گالاں کس زبان وچ دتیاں جاندیاں نیں تے اوہنے آکھیا ”اپنی زبان وچ۔“

بندہ شرم اودوں کھاندا اے جدوں اوہدے کول کھان نوں کچھ ہووے۔ بندہ جوان اودوں ہوندا اے جدوں اوہ شرمانا چھڈ دیوے تے زنانی اودوں جدوں اوہ شرمانا شروع کر دیوے۔ میرایار ”ف“ ہر کسے کولوں شرماندا اے۔ اوہ تے اپنے خاندان کولوں وی شرماندا اے۔ بندے نوں کسے دل انگل نہیں کرنی چاہیدی کیوں جے بندہ جدوں دوجے دل اک انگلی کر دا اے تے اوس ویلے اوہ دیاں تن انگلیاں اوہدے اپنے دل ہندیاں نیں۔ ”ف“ دے بزرگ پاکستان دے سابق وزیر خزانہ غلام محمد مرحوم پہلے گالاں دے خزانے دے وزیر سن۔

شاعر عورت نوں شراب کھندے نیں۔ دونواں دے نشے وچ ایہہ فرق اے کہ شراب جوں جوں پرانی ہو جائے اوہدا نشہ ودھدا جاند اے۔ کہندے نیں گال اوہ بھیڑی گل اے جیہڑی بندہ کسے بڈھی بارے کر دا اے۔ کیوں جے گالی وچوں بڈھی کڈھ دیوے تے گال نری گل رہ جاندی اے۔ طوائف دی گالی، سنن والی نہیں دیکھن والی ہوندی اے۔ ہدایت کار ریاض شاہد نے اک وار حبیب جالب نوں آکھیا سی معاشرے نوں کوئی وڈی ساری گالی دے جنہوں میں

فلماواں۔ غالب نے تے کہیا سی گال کڈھنا اک فن اے، ایہہ ہر ایرے غیرے دے وس داروگ نہیں۔ لوکی میرے ورگے بڈھے نوں ماں دی گال کڈھدے نیں، حالانکہ ایس عمرے بندے نوں دھی دی گال بھیڑی لگدی اے، بال نوں ماں دی گال، جوان نوں بیوی تے بھین دی تے بڈھے نوں دھی دی گال دینا چاہیدی اے۔

سمجھ نہیں آؤندی جدوں ڈش اٹھینا نہیں سی اودوں بال ویلے توں پہلاں سیانے، تے سیانے خراب کس طرح ہوندے سن۔ انج ای جدوں سیاست نہیں سی اودوں اک دو جے نوں گال کڈھن لئی لوکی پتا نہیں کی کردے سن۔ کرپٹ بندہ معاشرے لئی گال ہوندا اے۔ آزادی دی پہلی دھائی وچ 52 لوک کرپٹ سن فیرویلے دے نال نال کرپٹ لوکاں دی تعداد ودھدی گئی پر کئی سالوں توں ایہہ تعداد ودھنی بند ہو گئی اے، کیوں جے ایہہ بڑے چرتوں سو فیصد چلی آرہی اے۔ اوکھے بندے تے اکھر میرے منہ تے نہیں چڑھدے اکثر سرتے چڑھدے نیں۔ ایس لئی مینوں تے اوہ گالی پسند اے جیہڑی جدوں دل کہتا گا... لی۔ گال وچ اک وڈیائی ایہہ وی اے کہ جوں جوں بندے دا حافظہ کمزور ہوندا جاندا اے اوہنوں بوہتیاں گالاں یاد آؤن لگ پندیاں نیں۔ جہیدا حافظہ بھاویں ایناں کمزور ہووے کہ اوہنوں اپناناں وی بھل جاوے اوہنوں وی چھیڑو تے گال کڈھن لگیاں منٹ نہیں لاوے گا۔

رضائی

ساڈے غریباں دے رضاعی بھائی تے نہیں ہوندے پر رضائی بھائی ہوندے
نیں۔ اک رضائی وچ کئے بندے آسکدے نیں؟ ایہہ تے پتہ نہیں پر رضائی دے
ہوندیاں کسے نوں باہر ٹھردیاں نہیں ویکھیا پر ایہہ ہے کہ کوئی اوپرا نال رضائی وچ
نہیں وڑسکدا تے جو نال رضائی وچ اے اوہ اوپرا نہیں ہوسکدا۔

رضائی اوہ ماں اے جیہدے ڈھڈ وچ بندہ ہر سال تن چار مہینے گزاردا اے۔ سیال
وچ بندہ رضائی چوں انج منہ کڈھ کے باہر ویکھدا اے جیویں باہر نکلن نہیں لگا جمن لگا
اے..... میرا یار ”ف“ آکھدا اے، میں پاکستان وچ نہیں جمیا میں تے لندن وچ جمیا
جیہدی وجہ اوہ ایہہ دسد اے کہ لندن وچ اپنی ٹھنڈ ہوندی اے کہ ہر شے جم جاندی
اے..... رضائی وچوں نکلنا انج اے جیویں حکومت وچوں نکلنا، مطلب ایہہ کہ کسے دا جی
نہیں کردا۔ نویں رضائی تے نویں زنانی دے ہوندیاں بندہ ایہہ ای چکھدا رہندا اے کہ
ایس وار سیال کس مہینے آؤنا اے۔ جوان کڑیاں جدوں رضائی نگندیاں نیں تے ہر
نگندے وچ اپنا آپ نگند دیندیاں نیں..... کہندے نیں پالار وئی نال جاند اے یاں دوئی
نال، تے رضائی نال چھٹی پائی ہووے تے نگھ ایس لئی لگدا اے کہ اوتھے روئی وی ہوندی
اے تے دوئی وی۔ رضائی دنیا داسب توں پہلا الیکٹرک ہیٹر اے جیہڑا پانی دی بجلی نال
نہیں پنڈے دی بجلی نال تپدا اے۔

پرانی رضائی پرانی بڈھی وانگوں سارے گھر وچ کھلری ہوندی اے۔ ہر پاسے
اوہداروں، رول رول کردا پھر دا اے تے اوہ بندے نال انج چیک رہی ہوندی اے

جیویں بندے نوں نہیں اوہنوں ٹھنڈ لگ رہی اے۔ پالے نے رضائی نوں پالیا اے۔ پالے تے ڈردی ایہہ گل رلدی اے کہ دونواں توں لوکی کنبدے نیں..... مینوں ٹھنڈ تے ڈنڈ چنگی نہیں لگدی لیکن رضائی اپنی چنگی لگدی اے کہ جی کر دا اے پوہ دا مہینہ تن مہییاں دا ہووے۔ میں جدوں وی رضائی وچ ستاواں مینوں کدی نہیں لکيا کہ میں کلا ستاواں۔ بندہ زندگی اونی کمائی وچ نہیں گزار دا جی رضائی وچ گزار دا اے۔ لوکی سمجھدے نیں لحاف تے رضائی اکو نیں حالانکہ اوہ لحاف جیہدے وچ تہاڑی ”رضا“ ہووے رضائی ہوندا اے، انج وی رضائی ہوندی اے تے لحاف ہوندا اے۔

رضائی بڈھے بندے تے جوان زنانی دی راجدھانی ہوندی اے۔ رضائی دی حالت دیکھ کے اوہدے سون والے بارے رائے دتی جاسکدی اے۔ ایہہ ای نہیں رضائی دی حالت دیکھ کے بندہ ایہہ وی دس سکدا اے کہ ایہدے وچ سون والا خواب کس طرح دے ویکھدا اے۔

نواں زمانہ اے۔ کارڈلیس فون آگئے نیں، ہوسکدا اے کچھ چر بعد Cordless بال وی جمن لگ پین پر رضائی تے نویں ویائی دی تھاں کوئی نہیں لے سکدا۔ کوارہ اوس بندے نوں کہندے نیں جیہڑا جیہڑے پاسیوں چاہوے رضائی وچ وڑ جاوے۔ ویاہ توں پہلا تے بعد وچ ایہہ فرق ہوندا اے پہلاں بندہ تھکيا ٹٹیا رضائی وچ وڑ دا اے تے سویرے فریش نکلد اے پر بعد وچ فریش رضائی وچ وڑ دا اے تے سویرے تھکيا ٹٹیا باہر نکلد اے۔ بندہ سال وچ تن چار مہینے رضائی نال ہم بستری کر دا اے باقی مہینے اوہنوں انج ای ویکھدا اے جیویں ویاہ توں تن چار سال بعد بندہ اپنی بڈھی نوں ویکھدا اے یعنی اوہنوں دیکھ کے ٹھنڈے پسینے آؤن لگ پیندے نیں..... جواناں تے بالاں دے کھیڈن لئی رضائی توں چنگی تھاں کیہ ہوسکدی اے؟

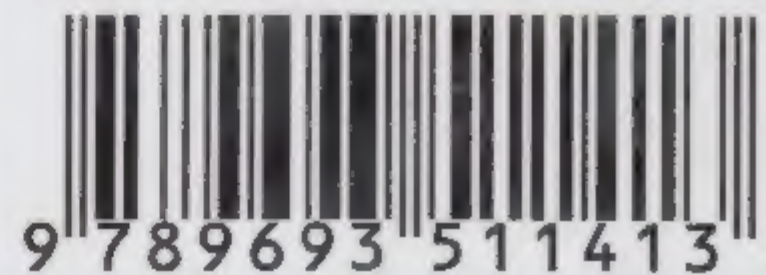
زمانہ ایناں بدلیا اے کہ ہن تے کڑیاں اپنے ہوسٹلاں دے کمریاں وچ منڈے لے جاندیاں نیں۔ ساڈا زمانہ کناں چنگا سی بندہ کڑیاں دے ہوسٹل دا بواء نہیں سی ٹپ سکدا، اوہنوں کندھ ٹپ کے جانا پیندا سی۔ ہن ہوسٹلاں وچ رضائی دی تھاں کمبل نے کمل پایا ہویا اے۔ انہیں تے کہنے آں جیہڑی رضائی نہ رہی تہاں ہمیش رہی تریائی۔

ڈاکٹر محمد یونس بٹ کی کتابیں

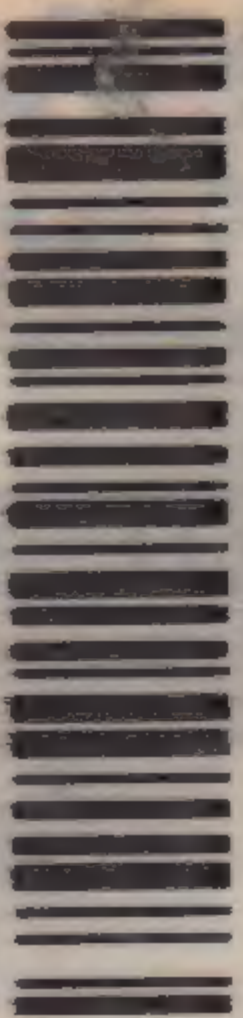
www sang-e-meel.com

ISBN 969-35-1141-7

9 789693 511413

Bibliotheca Alexandrina

0495890

